

Jeff Grubb

StarCraft 1 - Křížová cesta

ANTEBELLUM

Ve stinné místnosti stojí člověk v rozedraných šatech obklopený světelnou aurou. Ne, je to jinak. Žádné světlo muže neobklopuje. Celá postava je vtělením samotného světla. Právě vlnící a lámající se světlo, které září místy jasněji a jinde zase téměř pohasíná, dalo vzniknout této holografické replice původního obrazu. Muž hovoří do zatemněné místnosti, aniž by věděl a aniž by jej zajímalo, zdali jeho slova vůbec někdo poslouchá. Přízračný dým, tvořený stejným světlem jako celá postava, stoupá z cigarety v její levé ruce.

Muž představuje zlomek minulosti, kousek něčeho dávno minulého. Zmrazený ve světle oslovuje neviditelnou společnost.

„Vy mě přece znáte,“ pronese zářící postava a ztichne, aby si potáhla z cigarety. „Mou tvář jste určitě viděli ve Vesmírné zpravodajské síti. Také jste zcela nepochybně četli zprávy, pod kterými byl můj podpis. Některé z nich jsem i sám napsal. No a ty ostatní... řekněme, že se redaktoři opravdu snažili.“ Světelná postava unaveně a snad i pobaveně pokrčí rameny.

Na nahrávce vypadá muž jako malý manekýn se vzhledem a proporcemi, které má i ve své skutečné velikosti. Zdá se jen trochu vychrtlější. Ramena jsou svěšená vyčerpáním nebo věkem. Ve špinavě blondatých vlasech na několika místech již prokvétají pramínky šedé barvy. Jsou sčesané dozadu a svázané do copu tak, aby zakryly místa se zřetelnou pleší. Sešlou tvář zdobí hluboké vrásky. S takto unaveným zjevem by již přísnými kritérii na řadového zpravodajce zřejmě neprošel. Tato známá a pohodová tvář navždy zůstane zapsána do povědomí každého člověka ve vesmíru. A to i navzdory válce, která v posledních dnech pozměnila osud celého lidstva.

Jestli si však něco dokáže vyžádat maximální pozornost, tak to jsou jeho oči. Zdá se, že jejich neskutečná hloubka je schopna prokouknout případného posluchače i z nahrávky. To oči vytvářejí onu iluzi, že zářící postava audienci skutečně vidí. Tyto oči jsou schopny proniknout i do nejtajnějších zákoutí mysli každého z přísedících. Spojit se s diváky a oslovit je i na vzdálenost mnoha světelných let je dar, kterého muž dokázal vždy náležitě využít. Postava si opět potáhne z cigarety a zahalí tvář mlžným závojem dýmu, jenž vypadá jako svatozář. „Možná jste zaslechli nějaké oficiální zprávy o pádu Konfederace a slavném vzniku impéria, které si říká Terranská samospráva. Třeba také víte o zabijácké hordě Zergů a nepozemské rase přízračných Protossů. Snad něco tušíte i o bitvě v systému Sara a o pádu samotného Tarsonu. Slyšeli jste přece zprávy. A jak jsem již jednou poznamenal, některé z nich se honosily mým jménem. A některé z nich byly dokonce pravdivé.“

V temnotě za světelnou šarádou se někdo těžkopádně zavrtí. Není však možné poznat, kdo by to mohl

být. Z holografického projektoru vychází jen zbloudilé paprsky světla, zatoulané fotony, které nejsou schopny posluchače odhalit. Někde za obecnstvem zahaleným do hávu temnoty jsou slyšet kapky vody.

„Četli jste tedy mé články a uvěřili jste jim. Chci vám ale říct, že veškeré zprávy, které jste viděli v celoplošném vysílání, byla jen předem zpracovaná a upravená vata. Připravili ji ve vhodné formě stravitelné pro obyčejné smrtelníky ti, kteří tahají za nitky moci. Byly to lži. Závažné i nepodstatné. Právě lži, hrající velmi důležitou roli, nám pomohly dostat se do současného nezáviděníhodného stavu. Ocítáme se v situaci, kterou nelze řešit, dokud si nevyjasníme, co se vlastně stalo. Jak se psaly dějiny na Chau Saře a Mar Saře a Antize Prime i na samotném Tarsonu. Co se přihodilo mně samotnému, některým mým přátelům, ale také mým nepřátelům.“

Postava na chvíli zmlkne a napřímí se. Nyní se tak ukazuje ve své skutečné výšce. Rozhlédne se kolem sebe a slepým pohledem prolétne temnou místností. Odhalí i ta nejtajnější zákoutí duše každého posluchače.

„Jmenuji se Michael Daniel Liberty. Jsem reportér.

Říkejte tomu má nejdůležitější a dost možná také poslední reportáž. Říkejte tomu můj manifest. Říkejte tomu, jak chcete. Jsem zde, abych vám sdělil, co se ve skutečnosti stalo. Jsem zde, abych opravil všechny záznamy. Jsem zde, abych vám řekl pravdu.“

KAPITOLA 1

NOVINÁŘSKÝ ZÁKON

Před válkou bylo všechno jinak. K čertu. Kdysi jsme si vydělávali na živobytí, odváděli svou každodenní práci, vybírali peníze z účtu, pomlouvali kolegy, chlapy i ženské. Vůbec nás nenapadlo, že by to všechno mohlo být jednoho krásného dne úplně jinak. Byli jsme vyžraní a šťastní jako klubko bílých červů pasoucích se na hnijícím mase padlého zvířete. Kolem nás bylo dost občasného násilí, např. vzpoury, revoluce, zanedbané koloniální vlády, takže ani armáda se nenudila. Nebylo jej však dostatek na to, aby nějak vážně ohrozilo náš životní styl, ve kterém jsme vyrostli a na který jsme byli zvyklí. Když se nyní ohlédnu zpět, byli jsme tlustí a namyšlení.

Pak vypukla skutečná válka. To však byl problém armády. Byl to problém mariňáků. Nikoliv náš.

LIBERTYHO MANIFEST

Pod Mikovým nohama se město rozlézalo jako nemohoucí hejno unavených švábů. Ze závratné výšky kanceláře Handyho Andersona bylo možné mezi vyššími budovami zahlédnout horizont. Město sahá tak daleko, jakoby podél celého světa tvořilo rozeklanou a špičatou třlinu.

Město Tarsonis na planetě Tarsonis. Nejdůležitější město na nejdůležitější planetě Konfederace. Město tak významné, že jeho název byl použit hned dvakrát. Město tak rozlehlé, že v jeho předměstích byste našli více obyvatel nežli na leckteré jiné planetě dohromady. Zářící modla civilizace. Strážce vzpomínek na Zemi, která se propadla v hlubinách času. Mýtus dávno zapomenutých generací.

Spící drak. A Michael Liberty nemohl odolat pokušení draka provokovat. Není divu, že bestie začala nervózně mrskat ocasem.

Mickey nestůj tak blízko kraje, řekl Anderson.

Šéfredaktor se pohodlně uvelebil za stolem, který byl od panoramatického výhledu nejdále, jak jen to bylo možné.

Michael Liberty zbožňoval, když se v hlase jeho šéfa objevil nepokojný náznak zájmu.

„Neboj se,“ odpověděl Mike, „nehodlám skočit dolů,“ dodal a potlačil úsměv, který se mu dral na rty.

Mike věděl, stejně jako věděli všichni v redakci, že šéfredaktor trpí fobií z výšek. Neunesl by však, kdyby se měl vzdát své kanceláře a jejího stratosférického výhledu. Proto se pokaždé, když si ho šéf výjimečně

zavolal k sobě do kanceláře, postavil blízko okna. Mike pracoval spolu s ostatními dříči a reportéry ve čtvrtém patře a níž. Nebo ve vysílacím studiu ve sklepě budovy.

„Nemám strach, že skočíš,“ pronesl Anderson. „Se skokem bych si poradil. Dokonce by to vyřešilo spoustu mých potíží a měl bych postaráno o Úvodník zítřejšího vydání. Spíše mám obavy, aby tě z protější budovy nesundal nějaký ostřelovač.“

Liberty se otočil ke svému nadřízenému. „Koberec se špatně čistí od krvavých skvrn, co?“

„To taky,“ pousmál se Anderson. „A bude třeba zasklít okno... prostě samý bordel.“

Liberty se naposled podíval na mraveniště v ulicích pod sebou. Pak se vrátil zpět k polstrovanému křeslu, které bylo otočeno čelem ke stolu. Anderson se snažil tvářit nenuceně, ale Mikovi neušlo, že jakmile odstoupil od okna, redaktor si pomalu a hluboce oddechl.

Michael Liberty se zabořil do jednoho z Andersonových křesel. Byla projektována tak, aby vypadala jako obyčejný kus nábytku. Když se však do nich někdo posadil, kleslo několik čísel níže. Šéfredaktor s komicky hustě zarostlým obočím a postupující pleší tak vypadal mnohem působivěji. Mike tenhle chyták znal. Proto nebyl nijak ohromen. V klidu si dal nohy na stůl.

„Co tě žere?“ zeptal se reportér.

„Dáš si cigo, Mickey?“ optal se Anderson a natáhl se po týkové krabici na cigarety.

Mike nesnášel, když mu někdo říkal Mickey. Letmo se dotkl prázdné kapsy u košile, kam obvykle schovával krabičku cigaret. „Jsem na odvykací kúře. Snažím se toho nechat.“

„Jsou z jaandaranského kontrabandu,“ vábil Mika Anderson. „Ubalily je šikovné ruce sličných panen ve stínu skořicovníku.“

Mike založil ruce a na tváři se mu objevil široký úsměv. Každý přece věděl, že Anderson je dost velké zvíře na to, aby si opatřil cokoli, co nebylo běžné k sehnání. Cokoli, co dodávali ze svých ilegálních sklepních výroben el ropos. Úsměv měl šéfa jen uklidnit.

„Tak co tě žere?“ zopakoval dotaz Mike.

„Tentokrát jsi to fakt přehnal,“ řekl Anderson s povzdechem. „Mluvím o tvé sérii ohledně odpadu z budovy nové městské radnice.“

„Je to dobrý matroš. Pro několik výtečníků to bude znamenat i kriminál.“

„Jo, pár už jich taky bručí,“ odvětil Anderson, sklonil hlavu a bradou se dotkl hrudníku. Tohle gesto mělo znamenat, že teď je na řadě nějaká špatná zpráva. Anderson se je naučil na nějakém manažerském školení. Kdykoliv je však použil, vypadal spíše jako nadržžený holub na střeše. Do hajzlu, pomyslel si Mike. Anderson tu sérii určitě vytiskne.

A jako by četl jeho myšlenky, redaktor pokračoval: „Ale neměj strach, celou sérii otiskneme pěkně do konce. Napsal jsi solidní reportáž, dobře zdokumentovanou, a co je na lom to nejlepší, je to pravda. Nemusím ti snad říkat, že několika lidem to značně hnulo žlučí a ty jsi jim teď tmem v patě.“

Mike si v duchu celou story promítl. Byla to jedna z těch povedenějších reportáží s typickou zápletkou. Jedna malá rybka byla chycena na špatném místě (veřejný park), ve špatnou dobu (půlnoc již dávno odbila) a se špatnou věcí (radioaktivní odpad ze stavby nové městské radnice). Říká se, že viník velmi ochotně vypovídal, kdo jej v tak pozdní noční hodinu a s tak zajímavým nákladem poslal do ulic. Osoba Mikovi jako přídavek ráda povykládala řadu jiných, mnohem pikantnějších věcí ohledně nové radnice. A tak se z jedné nevinné reportáže nakonec vyklubal značně zapeklitý příběh o úplatcích a korupci, který diváci Vesmírné zpravodajské sítě dychtivě zbaštili svými kolektivními lžicemi.

Mikovi probleskl hlavou seznam všech pouličních patolízalů, mafiánů neštítících se absolutně ničeho a členů taronské městské rady, které se mu podařilo poštvat proti sobě tím, že je označil jako případné podezřelé. Každý z nich měl dobrý důvod poslat Mikovi olovený pozdrav mezi oči. Nic z toho by ale Handyho Andersona tolik nevyvedlo z míry.

Hlavní editor si všiml Mikova prázdného výrazu a dodal: „Několika velice vlivným a ctihodným lidem jsi způsobil vážné potíže.“

Mike povytáhl levé obočí. Anderson hovořil o jedné z vládnoucích rodin. Mluvil o moci, která řídila celou Konfederaci od samého počátku. Od dob, kdy první vesmírné lodě kolonistů (dobrá, vesmírné lodě vězňů)

přistály nebo ztroskotaly na různých planetárních systémech v tomto sektoru. Ve své reportáži musel zasáhnout někoho velmi vlivného nebo snad někoho blíže spřízněného s některou z rodin. Jen tak bylo možné staré ctihodné znervóznit.

Mike se rozhodl znovu si projít zápisky a zjistit, jaké potíže svým jednáním mohl způsobit. Možná šlo o nějakou sestřenici jedné ze starých rodin nebo o černou ovci nebo snad o přímý zásah. Jen bůh věděl, za jaké nitky ctihodné rodiny prostřednictvím jiných odnepaměti tahají. Jestli se mu podařilo píchnout klackem přímo do vosího hnízda...

Mezitím se Handy Anderson zvedl od stolu, obešel jej dokola a díval se do rohu, ke kterému byl Mike nejbližší. (Mike si uvědomil, že se jedná o další z gest naučených na manažerských lekcích. Sakra. Anderson jej na jednu takovou lekci poslal místo sebe.) „Miku, chci ti říct, že tu začíná být pro tebe docela horko.“

Můj bože, on mi řekl Miku, pomyslel si Liberty. Za chvíli se bude nešťastně dívat z okna. Ponoří se do svých myšlenek o bude přemýšlel, jak mi to říci.

„Jsem zvyklý na horké prostředí,“ řekl Mike.

„Já vím, já vím. Jen se bojím o lidi kolem tebe. Tvé zdroje. Tvé přátele. Tvé kolegy v práci ...“

„Nezmínil ses o mých nadřizených.“

„... a o všechny, které by nesmírně mrzelo, kdyby se ti přihodilo něco strašného.“

„Zvláště pokud by se vyskytovali v době nehody někde poblíž,“ dodal reportér.

Anderson pokrčil rameny a smutně zíral z obrovského okna. Ať se již bál čehokoliv, Mike si uvědomil, že je to hroznější nežli jeho strach z výšek. A to měl před sebou muže, který (tedy jestli na těch drbech byla aspoň špetka pravdy) měl ve sklepe zamčenou místnost se spoustou materiálu na to, aby okamžitě poslal ke dnu kohokoliv z celebrit nebo vlivných obyvatel města.

Okamžik, kdy ani jeden z nich nepromluvil, se prodloužil na více než minutu. Porušil jej Mike. Slušně zakašlal a řekl: „Napadá tě nějaké řešení, jak z této ‚zapeklité situace vybruslit?‘“

Handy Anderson pomalu přikývl. „Rád bych celou sérii otiskl. Je to kus dobře odvedené práce.“

„Ale jakmile spatří další část příběhu světlo světa, chceš, abych byl daleko odsud.“

„Jde mi jen o tvé bezpečí, Mickey, je to ...“

„Moc horké“ dokončil větu Mike. „Je mi to jasné.“

„Tady je drak. Možná je čas na prodlouženou dovolenou? Co takhle nějaký srub v horách?“

„Přemyslím o mnohem delikátnějším úkolu.“

No jistě, pomyslel si Mike. Takhle se nikdy nedozvím, do kterého vosího hnízda jsem svou nedbalostí vlastně píchl. A všichni zainteresovaní tak budou mít dost času, aby zahladili stopy.

„Další součást Vesmírné zpravodajské sítě?“ řekl se širokým úsměvem Mike. Zároveň byl zvědavý, ve které bohem zapomenuté kolonii bude dělat zemědělského reportéra.

„Víceméně budeš reportér na volné noze,“ chlácholil jej Anderson.

„Jak moc na volné noze?“ zeptal se Mike se škrobeným a křehkým úsměvem. „Mám se nechat vystřelit z planety?“

„Pořád lepší než na planetě zůstat a nechat se zastřelit. Promiň, to byl blbý vtip. Odpověď zní ano. Rozhodně chci, abys opustil planetu.“

„Tak do toho, vymáčkni se. Do které díry mě chceš zašít?“

„Napadlo mě, že bys šel k mariňákům Konfederace. Samozřejmě jako válečný reportér.“

„Cože?!“

„Bylo by to samozřejmě jen dočasně,“ pokračoval Handy.

„Nezbláznil ses tak náhodou?“

„Něco jako ‚vesmírní bojovníci, válka se silami rebelů, které ohrožují naši mocnou Konfederaci. Slyšel jsem nějaké zvěsti, že jistý Arcturus Mengsk mobilizuje nějakou podporu z Okrajových světů. To se přece může každým okamžikem zvrtnout v něco závažného.“

„Mariňáci?“ zadrmolil Mike. „Mariňáci Konfederace jsou tou největší sebrankou kriminálníků z celém vesmíru. Teda pominu-li tarsonskou městskou radu.“

„Miku, prosím tě. Každému z nás koluje v žilách trochu té krve kriminálního. Do hajzlu, všechny planety

Konfederace byly přece osídleny trestanci.“

„Jasně, ale většina lidí ráda vzpomíná, kým byli naši předkové. A když tě rekrutují mariňáci, je to jeden z jejich základních požadavků. Do prdele, víš ty vůbec, kolika mariňákům vyhulili mozky?“

„Kolik mariňáků bylo neurálně převychováno,“ opravil jej Anderson. „Pokud vím, tak v současné době jich na jednotku připadá nanejvýš 50 procent. Někde i méně. A převýchova většinou probíhá nenásilnou formou. Zřejmě ti to uniklo.“

„Jo, a pak je napumpují stimpacky tak, že jsou schopni na povel odprásknout vlastního dědu.“

„Typický příklad zaujatosti a předsudku. Ale novináři jsou od toho, aby objektivně informovali,“ řekl Anderson a škrobeně zvedl obě obočí, což mělo vyjadřovat upřímnost.

„Podívej, většina papalášů, které jsem kdy potkal, je od přírody šílená. Mariňáci jsou taky šílení a ti sami papaláši jim dělají v hlavě ještě větší bordel. Ne. Mezi mariňáky mě nedostaneš.“

„Z toho by se přece dalo vymáčknout několik dobrých reportáží. Pravděpodobně získáš pár dobrých kontaktů.“

„Ne,“

„Reportéři se zkušenostmi v armádě dostávají různá vyznamenání,“ dodal hlavní editor. „Na svou složku dostaneš zelený metál, čímž si uděláš velké plus u ctihodných rodin tady na Tarsonu. V některých případech může takové znaménko znamenat i odpuštění.“

„Promiň, nemám zájem.“

„Budeš mít vlastní sloupek.“

Odmilka. Konečně Mike pronesl: „Jak velký?“

„V novinách to bude sloupek přes celou stránku. Nebo máš pět minut živého vstupu ve zprávách. Samozřejmě pod tvým jménem.“

„Pravidelně?“

„Ty dodáš, já lifruju ven.“

Další odmlka. „Dostanu přidáno?“

Anderson pronesl cifru.

Mike přikývl. „Docela působivé,“ dodal.

„Nikdo tě nechce vyšachovat,“ souhlasil šéfredaktor. „Jsem už trochu starý na meziplanetární skoky.“

„V podstatě ti nehrozí žádné nebezpečí. A jestli se něco posere, dostaneš válečný plat. Automaticky.“

„Padesát procent vyhulených mozků?“ zeptal se Mike.

„Jestli vůbec.“

Zase odmlka. Pak se Mike ozval: „No, zní to lákavě. Hotová výzva.“

„A ty jsi přesně ten člověk, který výzvu přijme.“

„A nemůže to být o nic horší než špehovat tarsonskou městskou radu,“ řekl zamyšleně Mike. Cítil, jak pomalu sjíždí z kluzkého svahu a rezignuje.

„Přesně na tohle jsem myslel,“ souhlasil jeho šéf.

„A když to pomůže zpravodajské síti ...“ No jasně, pomyslel si Mike. Zahnali ho do rohu. Teď bude od toho protivného pisálka klid.

„Stane se z tebe opravdová hvězda. Všechny nás oslníš,“ řekl Anderson. „Dobře placená hvězda. Zamávej vlaječkou, napiš pár osobních příběhů, projdi se po bitevním křižníku, dej si partičku mariáše. O nás dole v kancelářích si nedělej starosti.“

„Jako v bavlnce.“

„Tě nejjemnější. Jsi za vodou, víš to vůbec? Taky mám zelený metál. Tři měsíce práce a byl jsem v suchu. Takový plat dostaneš jednou za život.“

Opět odmlka. Poslední. Táhla se jako propast, dlouze a hluboko, stejně jako kaňon, který zíval za oknem.

„Dobrá,“ řekl Mike, „Jdu do toho.“

„Výborně!“ zvolal Anderson a natáhl se pro krabičku s doutníky. Pak si ale uvědomil zkrat ve svém chování a nabídl Mikovi pravici. „Nebudeš litovat.“

„Proč mám pocit, že jsem právě začal?“ zeptal se Michael Liberty tichým hlasem v okamžiku, kdy se jeho ruka ztratila v pevné a upoceně dlani šéfredaktora.

KAPITOLA 2 JAKO V BAVLNCE

Služba v armádě - říkám to těm, kteří naštěstí neměli tu čest seznámit se s fungováním vojska na vlastní kůži - je jedna velká nuda. V jednom kuse tě totiž dopují idiotskými hrozbami, dokud nepřijdeš o rozum nebo dokud si hlavu neproženeš kulkou. A podle toho, co jsem vyhrabal ze starých nahrávek, bylo tomu tak vždy. Nejlepší voják je ten, který dokáže kdykoliv vstát, reaguje rychle a bez váhání a má přesnou mušku.

Bohužel ti, kteří v armádě takovým vojákům velí, tyto vlastnosti zcela postrádají.

LIBERTYHO MANIFEST

„Pan Liberty?“ pronesla nafoukaná vražedkyně do průlezu kajuty. „Kapitán by s vámi rád mluvil.“

Reportér VZS Michael Liberty přidělený k elitní jednotce mariňáků Konfederace - Alfa eskadře - ztěžka otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe. Stála vedle jeho kabiny a jako vždy se usmívala. Partička pokru se protáhla na celou noc a zdálo se, že skončila před malou chvilí. Mladá poručice bezpochyby čekala, až se dopotácí zpět do svého pokoje a složí se na postel.

Reportér si povzddechl a zeptal se: „Očekává snad plukovník Duke, že se dostavím ihned?“

„Ne, pane,“ odvětila vražedkyně a důrazně při tom zavrtěla hlavou. „Řekl, že můžete přijít ve svém volném čase.“

„Jasně,“ řekl Mike. Přehoupl nohy přes okraj palandy a snažil se ze sebe setřást neodbytnou potřebu spánku.

Když plukovník Duke vzkáže „ve svém volném čase“, obvykle tím myslí „koukej sebou hodit, máš na to deset minut“. Mike zašmátral po cigaretě. Jakmile zjistil, že kapsa u košile je prázdná, rozpomenul se, že s kouřením vlastně přestal.

„Stejně to je děsný zlozvyk,“ zamumlal si pro sebe.

„Potřebuji se osprchovat. Taky by bodl šálek kávy,“ obrátil se na poručici.

Poručice Emily Jameson Swallowová byla Libertyho osobní asistentka, prostředník, diář a pro své vojenské nadřízené jej také špehovala. Vyčkala tak dlouho, dokud si nebyla jistá, že Mike opravdu vstane. Teprve pak se odplížila do kuchyně. Mike zív a uvědomil si, že prospal maximálně tak pět minut. Strhal ze sebe hadry a vrhl se pod sonický čistič.

Sonický čistič byl samozřejmě armádní. To znamená, že svou konstrukcí měl nejbližší k přetlakovým tryskám, které se používají na jatkách k oddělení masa od kostí. Za poslední tři měsíce si Mike zvykl i na tohle.

Za poslední tři měsíce si Michael Liberty vůbec zvykl na hromadu věcí. Handy Anderson měl pravdu, když říkal, že tahle práce bude nóbl. Nebo přinejmenším tak nóbl, jak jen může armáda být. Norad 11 byla vlajková loď třídy Behemoth. Vše bylo z neooceli, spousta laserových děl, jak se sluší a patří na legendární vojenský útvar Konfederace - Alfa eskadru.

Hlavním úkolem Alfa eskadry bylo pronásledování rebelů, zvláště pak Synů Korhalu. Jednalo se o skupinu vzbouřenců, kterou vedl krvežíznivý terorista Arcturus Mengsk. Naneštěstí nebyli Synové nikdy tam, kde být měli, a Norad II i se svou slavnou posádkou jen zbytečně marnil čas. Největším vzrušením proto bylo, když mariňáci vyvěsili vlajku (rohy vlajky spojoval modrý kříž posázený bílými hvězdami na rudém pozadí - vzpomínka na legendární starou Zemi) a připomenuli nějaké místní zapomenuté koloniální vládě, komu se má zodpovídat.

Díky tomu jedinou Mikovou starostí bylo, jak zabít nudu a poslat právě tolik, aby zaplnil svůj těžce vyboxovaný sloupek. Téma vlající vlajky a její propagandy snadno vystačilo na několik prvních příběhů. Avšak když ani po čase nedošlo ke skutečné akci nebo pokroku, musel Mike jednat. No samozřejmě, co takhle něco vyhrabat na plukovníka Edmunda Duka. Nějaké slabůstky v této dobře naolejované posádce.

Trocha špíny na neurálně převychované (slušně řečeno), o kterých žvatlal Anderson: Místní kolorit jednotlivých planet. Prostě tolik, aby všem připomenul (a zvláště Handymu Andersonovi), že je stále naživu a očekává pravidelný příjem na svůj účet.

A pak tady byla odvrácená strana každého zázraku, který se jmenoval bitevní křižník třídy Behemoth. Příběhy, které nemilosrdně decimovala vojenská cenzura a také několik příjemných paragrafů. Říkalo se jim vojenská tajemství. Jako by Synové Korhalu nevěděli, co to vlastně máme, pomyslel si Mike. Soukal se do šortek a začal hledat nejméně pomačkanou košili a kalhoty. V jeho skřínce visel nový cestovní plášť, dárek na rozloučenou od kluků z redakce. Byl dlouhý a zaprášený a Mike v něm vypadal jako tvrdák z Divokého západu. Očividně si mysleli, že když se chystá na mezihvězdnou párty, každý musí poznat, odkud přišel.

Vklouzl do nějakých neurčitých kalhot. V témže okamžiku se zase vynořila Swallowová, tentokrát s konvicí kávy a hrnečkem. Když si Mike zapínal knoflík u košile, nalávala. Výluh byl vojenský, třída „A“ - čerstvý a vařící, vhodný tak na polévání rolníků, kteří se rozhodli zaútočit na hrad svého pána. Káva byla další věc, na kterou si Mike zvykl.

No jistě, také si zvykl na tři metry čtvereční, množství času, který potřeboval na napsání svého sloupku a variabilní množství soukromí. Stejně jako věčně se měnící složení hráčů pokeru, kteří byli vždy mladí, neměli kde utrácet peníze a neuměli podvádět, i kdyby na tom závisel jejich život.

Zvykl si dokonce i na poručici Swallowovou, i když její přirozená pozitivní nálada mu od začátku děsně lezla na nervy. Samozřejmě očekával někoho, kdo mu bude připomínat, co má dělat. Nějakého ataše, který mu bude čumět přes rameno, když bude psát reportáže. Někoho, kdo dohlédne, aby neudělal nějakou pitomost, jako třeba hodit propisku do cívky mezihvězdného pohonu. Jenomže poručice Emily Swallowová byla jako vystřižená z výcvikového filmu. Takový ten veselý filmeček, který pouštějí mamince a tatínkovi před tím, než pošlou jejich syny a dcery na prodlouženou službu na místo, které leží pět hvězdných systémů od jejich domova. K čertu, poručice Emily Swallowová vypadala, jako by ten výcvikový film napsala osobně.

Malá, milá a vždy se usmívala. Zdálo se, že každý Mikův požadavek bere vážně, i když oba věděli, že šance na jeho splnění jsou mizivé. Neměla jedinou neřest, mimo příležitostné cigarety, kterou vždy přijala s úsměvem a provinilým úšklebkem. Když se z ní pokoušel vypáčit něco z její minulosti, narazil akorát na zdrženlivou bariéru. Většina posádky nemlela o ničem jiném nežli o svém životě zpátky doma. Jen poručice Swallowová zkameněla a projela si rukou podél tváře. Jako by si chtěla prohrábnout vlasy, které tam již dávno nebyly.

Tehdy si Mike všiml malých vývodů za ušima. Památka na nenásilnou neurální převýchovu, o které mluvil Anderson. @@@10, vyhluli jí mozek, a to velmi dobře. Tak vzorný bez elektrochemické lobotomie být prostě nelze.

Mike se jí na stejnou věc již nikdy nezeptal. Místo toho však podmázl jednoho z počítačových techniků, aby jej nechal mrknout na osobní data posádky (stálo ho to dva balíky cigaret, které měl uschovány pro stav nouze). Tehdy měl ty nejhorší odvykací abstáky za sebou a obchod s hřebíky do rakve byl přednější než přímá spotřeba. Dozvěděl se, že než se Emily Swallowová stala vojenským inventářem, měla docela zajímavý koníček. V barech flirtovala s mladými muži, které pak zvala k sobě domů. Tam je spoutala, pomocí kuchyňského nože je stáhla z kůže a profesionálně a doslova vykostila.

Většinu lidí by takhle skutečnost zřejmě značně vyvedla z míry, ale Mika Libertyho to uklidnilo. Vrah deseti mladých mužů z Halcyonu byl mnohem pochopitelnější než energická ženština, která vypadala jako někdo z náborového plakátu. Nyní se za ní táhl koridor Noradu II na můstek a přemýšlel, jak se asi poručice Swallowová cítí po svém léčebném vězení a nedobrovolné transformaci. Hádal, že na své minulosti zřejmě vůbec nelpí, a vzhledem k její povaze se v tom nehodlal ani nijak prohrabovat. I přes majestátní velikost byla loď Norad II protkána sítí úzkých chodbiček. Vedly v bezprostřední blízkosti přistávacích doků, důstojnických jídelen, zbraňových systémů, kuchyně, výpočetního střediska a dalších nakupených nezbytností. Pokud jste se chtěli v chodbě minout s někým, kdo šel naproti, museli jste se oba přitisknout na zeď a málem se políbit. Mike si všiml velkých šipek nakreslených na zemi, na které jej upozorňovala poručice Swallowová během vyhlášeného poplachu, kdy se lodí proháněli vojáci v plné polní. Tehdy si Mike

uvědomil, že kdyby se nepočítalo s tím, že zde budou pobíhat rozložití chlapi v energetické vojenské výstroji, bývaly by chodby ještě užší.

Prošli několika velkými doky, odkud již technici tahali dráty a kabeláž. Mike slyšel nějaké fámy, že Norad II čeká modernizace, včetně montáže nového kanónu Yamato. Vzhledem k množství laserových děl, vesmírných stíhacích letounů Wraith a snad i jaderných hlavic, které údajně na palubě byly, poslouží mohutný kanón na trupu lodi spíše jen jako třešnička na dortu.

Mike si myslel, že z tohoto důvodu si jej nechal plukovník Duke předvést - totiž že Norad II někde zakotví a on, Mike Liberty, sedne na první let zpátky na Tarsonis. Díky tomu se na setkání s tou starou vykopávkou docela těšil.

Jakmile však vstoupil na můstek a Duke se na něj zamračil, svou domněnku ihned přehodnotil. Každému musí být jasné, že Duke se nikdy nechoval k lidem z tisku kdovíjak přívětivě, ale tohle bylo to nejhlubší a nejneprátelejší zamračení, které kdy Mike spatřil.

„Hlásím, přišel pan Liberty, jak jste rozkázal, pane,“ řekla poručice Swallowová a ukázkově zasalutovala, přesně jako na náborovém videu.

Plukovník vyšňořený v hnědé důstojnické uniformě neřekl nic. Suše ukázal obtlouklým prstem směrem ke svému pokoji. Poručice Swallowová tam Mika zavedla a nechala jej o samotě. Zřejmě měla další práci, a ať už to bylo cokoli, hlavně že jej nepronásledovala jako stín. Určitě to bude něco jako pilování vlastní nabubřelosti, pomyslel si Mike.

Mikův počáteční zájem ještě vzrostl, jakmile si všiml lidských obrysů, které visely ve vitrině na zdi v přijímací místnosti. Krásná energetická vojenská výstroj. Jenomže to nebyla standardní CMC-300, ale velitelská výstroj s vlastním přenosným velicím systémem. Zbroj plukovníka Duka, nablýskaná a promazaná, připravena do svých útrob pojmout skvělého muže.

Mikova jistota, že loď zakotví kvůli novému kanónu Yamato, byla ta tam. Většina mariňáků udržovala svou výstroj v perfektním stavu. Drily byly totiž na denním pořádku, stejně jako jídlo. Mike se rozhodl, že se nemusí účastnit všeho osobně. Stejně jej považovali za „snadný cíl“ a těžkou výstroj si ani nevyzkoušel. Ale i tak bylo velmi zábavné pozorovat zelenáče, jak se protloukají úzkými uličkami v plné vojenské zbroji.

Plukovníkův krunýř se ovšem leskl jako nový, pancíře se zdály neprůstřelné, jen se do něj nasoukat.

Samotná zbroj byla masivní a vlastní váha ji táhla z věšáku dopředu, jako by se hrbila. Možná i proto se Michaelovi Libertymu zdálo, že prázdné brnění svému majiteli musí padnout akorát. Plukovník Duke Mikovi připomínal jednu velkou opici ze staré Země, jednu z těch, které šplhaly po mrakodrapech a odháněly od sebe primitivní letadýlka. Gorilu. Duke patřil ke staré škole, přímočarý velitel svého kmene. Když se nahnul dopředu, šla z něj opravdu hrůza. Tu pouštěl na podřízené.

Mike věděl, že Duke pochází z jedné ze starých rodin původních vůdců kolonií sektoru Koprulu. Jenomže něco se muselo zvrtnout: Edmund Duke měl už dávno nosit generálské frčky. Bylo jasné, že plukovníkovu povýšení zabránil nějaký nechutný incident. Mike tušil, že to byl velký průšvih a spousta bordelu, který je teď pohřben hluboko v nějaké konfedační vojenské složce. Přemýšlel, jaké pozdvižení by asi způsobil, kdyby se tato informace dostala ven, a jestli ji má ve své tajné skřínce také Handy Anderson. Dveře se odsunuly stranou a plukovník Duke vpochozoval do místnosti jako Goliath - obrněná jednotka, která před sebou žene pěchotu. A mračil se ještě více než předtím. Pozvedl ruku, aby Mikovi naznačil, že nemusí vstávat (což Mike stejně neměl v úmyslu). Obešel široký stůl a posadil se. Opřel se lokty o naleštěnou obsidiánovou desku a sepnul ruce.

„Tak co, Liberty, užíváte si?“ zeptal se. Mluvil jako člen starších rodin Konfederace. Archaicky a tak divně pomalu.

Mikovi došlo, že nejde o krátký přátelský rozhovor, a tak ze sebe vykoktal něco jako všeobecný souhlas.

„Obávám se však, že to brzy skončí,“ pokračoval plukovník. „Dle původního rozkazu nás měl vystřídat Theodare B. Bilbo. Během dvou týdnů pak měla naše loď projít generální opravou. Jenomže nastala zvláštní situace.“

Mike neřikal nic. Za ta léta měl za sebou tolik porad, civilních nevyjímaje, aby si velmi dobře uvědomoval,

že pokud člověk nemá na srdci něco opravdu důležitého, tak se přednášející nepřerušuje. „Měníme kurz a letíme do systému Sara. Obávám se, že leží na konci světa. Konfederace tam má dvě kolonie Mar Saru a Chau Saru. Jedná se o zvláštní úkol, který plníme nad rámec původně přidělených povinností.“ Mike jen přikývl. Plukovník se pomalu blížil k jádru věci. Choval se jako prašivý pes, co mu v krku uvízla kost z kuřete. Při polykání se skoro zadusil, ale větší problémy měl s jejím vydávením. Mike čekal. „Musím vám připomenout, že coby člen zpravodajského týmu, který byl přidělen k Alfa eskadře, podléháte vojenskému zákonu Konfederace týkajícímu se vašich povinností a způsobu jejich vykonávání.“

„Ano, pane,“ řekl Mike s hranou grácií tak, aby bylo všem jasné, že má vojenský zákon Konfederace na háku.

„Tento zvláštní úkol se týká i vás, stejně jako hodnocení všeho, co se zde stane během služby.“ Duke pokýval hlavou a otevřeně se dožadoval odpovědi.

„Ano, pane.“ Mike pečlivě odděloval jednotlivá slova, aby tak zdůraznil, že všemu naprosto rozuměl.

Nastala další odmlka, během které Mike ucítil zvláštní zachvění lodi. Norad II se nyní kymácel jinak, trochu více, intenzivněji a zuřivěji. Muži a ženy připravovali loď na mezihvězdný skok. A kdo ví, možná i na boj?

Mikovi najednou došlo, jak bylo nesmírně moudré vyhnout se všem drílům s vojenskou výbavou.

Plukovník Edmund Duke, pes s kuřecí kostí ve chrátanu, vyštěkl: „Vy znáte naši minulost.“ Mike zamrkal a najednou nevěděl jak odpovědět. Zmohl se jen na:

„Pane?“

„Jak jsme přišli do sektoru a osídlili jej. Obsadili a prohlásili za vlastní,“ dodal rychle plukovník.

„Z paluby hibernačních lodí a superpřepravic,“ dodal Mike a snažil se rozvzpomenout na hodiny dějepisu. „Nagglfar, Argo, Sarengo a Reagan. Sebranka vězňů a vyvrhelů stařícké Země, která narazila na roztroušený obyvatelný svět.“

„A takové světy našla tři, jako na zavalanou. A hned takové, které buď odpovídaly pozemskému typu, nebo by se daly jinak kolonizovat. Ale nenarazili na žádný život.“

„Omlouvám se plukovníku, ale na všech třech planetách byl původní bohatý život. Navíc, většina kolonií i Okrajových světů má svůj vlastní ekosystém. Transformace většinou, i když ne vždy, původní formy života zahubí.“

Plukovník připomínku ihned smetl. „Ale nic z toho nebylo inteligentnější než pes u boudy. Sice na Umoje zdomácněl nějaký velký hmyz a mnohá fauna zmizela pod pluhy nových osadníků, nic z toho však nemělo rozum.“

Mike přikývl. „Inteligentní život, to byla vždy jedna velká vesmírná záhada. Objevovali jsme světy jeden za druhým, ale nic nenaznačovalo tomu, že by zde byl někdo tak chytrý, jako jsme my.“

„Až nyní,“ pronesl plukovník. „A vy budete prvním zpravodajským reportérem, který o tom podá zprávu.“

Při téhle zprávě Mike pookřál. „Na mnoha planetách byly spatřeny záhadné úkazy, které konečně svědčí o inteligentní rase. Navíc mezi hvězdnými dopravci se nemluví o ničem jiném než o tajemném světle a přízračných bojovnících.“

„A určitě se nejedná o hvězdy na nebi nebo staré vraky. Tohle je živý důkaz mimozemské aktivity. Nejsme tady sami.“

Duke to nechal Mika vstřebat. Jazykem přitom jezdil po vnitřní straně líc, což mu na kráse rozhodně nijak nepřidávalo. Někde uvnitř lodi se cosi hnulo a obrovské motory začaly vmět.

Mike se chytl za bradu a zeptal se: „Co zatím víme? Vyslali nějakého delegáta nebo představeného? Nebo šlo o náhodné setkání? Narazili jsme na kolonii, nebo rovnou na ambasádu?“

Plukovník ze sebe vydal neartikulovaný hrdelní zvuk.

„Pane Liberty, abych se vyjádřil úplně přesně. Dostali jsme se do přímého kontaktu s jinou mimozemskou civilizací. Setkání proběhlo tak, že celou kolonii na Chau Saře proměnila v prach a páru. Spálila celou zemi a pak spálila zemi pod již spálenou zemí. A přesně tam nyní letíme. Nevíme však, zda na nepřítele vůbec narazíme.“

A vy budete prvním zpravodajským reportérem, který o tom informuje veřejnost," zopakoval plukovník. „Gratuluji, synu.“

Z téhle pocty však Mike neměl vůbec dobrý pocit.

KAPITOLA 3 SYSTÉM SARA

První kontakt s jinou inteligentní rasou a ona nám zruší celou planetu. Tak tomu říkám trefa.

I když to není žádná novinka. Kriste pane, není to tak dávno, co jsme udělali něco podobného.

Na planetě Korhal IV vypukla vzpoura. Tamní obyvatelé se pramálo zajímali o úplatky a korupci, které byly a jsou samozřejmou součástí mašinérie Konfederace. Pokusili se o povstání. Konfederace se zpočátku snažila vše vyřešit smírně: odstranila vůdce rebelů, na které poslala vrahy a příslušníky jednotek Duchů s osobním maskovacím zařízením. Nikoho zřejmě nepřekvapilo, když tímto způsobem obyvatelé Korhalu akorát ještě více naštvála a povstání zesílilo. A tak se Konfederace rozhodla podniknout tvrdší opatření.

Z orbity jsme na Korhal IV vysypali hromadu atomovek.

Rakety typu Apokalypsa. Něco kolem tisícovky. Nějaký metály ověšený idiot na Tarsonu zmáčkl tlačítko, 35 miliónů lidí přestalo existovat a na jejich domovy jsme mohli tak akorát vzpomínat.

Vše bylo, přirozeně, oficiálně ospravedlněno. Mluvílo se zlu a o tom, jakou hrozbu Korhal představoval, a že pokud by dostal příležitost, stejný osud by přichystal nám. Naneštěstí všechny důkazy těchto obvinění zůstaly na planetě, dnes již poněkud neexistující.

A přesně tohle tak vystrašilo armádu ve spojitosti s vyhlazením Chau Sary: že zde bylo něco jiného a stejně šíleného jako my.

A navíc jim to šlo mnohem lépe než nám.

LIBERTYHO MANIFEST

Mike plně využil času, kdy loď vykonávala mezihvězdný skok. Důkladně si prošel dostupné záznamy o systému Sara uložené v počítači. Jednalo se o typický Okrajový svět, v jehož čele stál drsňák, který zaujímal krajní pozici zvětšující se sféry moci Konfederace.

Systém byl nalezen prospektorem ještě před začátkem války gild a součástí Konfederace se stal ihned poté, kdy (alespoň podle lodních záznamů) se tento páreček světů začal rozvíjet a Konfederaci konkurovat. Jedinou věcí, kterou se systém Sara lišil od tuctu jiných podobných světů, byly dva obyvatelné světy místo jednoho.

Chau Sara byla menší, ležela poněkud mimo ostatní světy a obývala ji větší kolonie. Byla zřízena, jak je v Konfederaci tradicí, jako trestanecká kolonie a mnozí z jejích (nyní současných) obyvatel zažívali docela perné chvíle. Mar Sara byla spíše směsicí bývalých prospektorů a vojáků spolu s náboženskými chlápky, kteří nesouhlasili s tarsonským výkladem tolerance jejich víry. Obě planety měly bohaté zdroje minerálů. Těžební práva vlastnila samozřejmě Konfederace. Místní buďto uzavřeli smlouvu a pracovali pro Konfederaci, anebo se zdekovali na jiný Okrajový svět.

Mike si prošel také nejnovější záznamy VZS. Většina zpráv se však týkala Synů Korhalu a jejich posledního zvěrstva Jedovatý plyn na místě plném lidí v Hajji a husté jednokolejové vlakové síť na Moire. O rušivých signálech ze systému Sara ani slovo.

Pak rychle naškrábal stručný nesmysl, ve kterém shrnul svou debatu s plukovníkem Dukem tak, aby v ní nebylo nic, co by v budoucnu neprošlo armádní cenzurou. Věděl, že tato zpráva projde kontrolou, ještě než opustí loď, a pak ještě jednou před samotným vysláním. Tahle zpráva je opravdu bombastická. Handy Anderson se bude rozčilovat nad vojenskou cenzurou, a zároveň křepčit radostí nebezpečně blízko okna své kanceláře.

Když budu mít štěstí, pomyslel si Mike, třeba se během křepčení ocitne u toho prokletého okna příliš blízko.

Mike připravil také druhou reportáž. Tu však pomocí šifrovacího programu zakódoval a vypálil na

minidisk. Tahle zpráva nikam nešla. Kdyby se mu však přihodila nějaká nehoda a někdo by našel jeho tělo, dozvěděl by se, co se stalo. Taková zoufalá pojistka.

Právě dopsal druhou zprávu, když se mezi něj a světlo postavil obrovský stín

Mike se podíval do tváře poručíci Swallowové, nasáčkované do vojenské výstroje. Ted' byla o třicet čísel vyšší a pár set kilo těžší. Její sílu zvyšovaly pomocné motory a mechanismy. Prázdný pás na zásobníky již brzy zaplní 8mm náboje do pulzní pušky C-14 zvané nárážečka.

Chystala se do akce...

Její hledí bylo otevřené a Mikovi poslala vzrušený úsměv. Vypadala jako malá holka, která čekala, až ji poprvé vyzve kluk k tanci...

„Pane? Již brzy nás čeká skok. Plukovník vás chce na můstku. Máte se dostavit, jak nejrychleji to jen bude možné.“ A zmizela.

Čímž mi chtěla naznačit ihned, pomyslel si Mike a následoval poručíci.

Chodbičky se vůbec nerozšířily, ba právě naopak.

Objemné výstroje měly jasnou převahu a z koridorů se staly jednosměrné ulice. Celou dopravu teď řídily velké šipky na podlaze. Na křižovatce se Swallowová několikrát zastavila a nechala před nimi projít jiné vojáky. Mike se nemohl zbavit pocitu, že se ocitl v mateřské školce.

„Budu si muset obstarat jeden z těch oblečků,“ komentoval situaci Mike.

„Netušila jsem, že jste absolvoval výcvik, jak zacházet s poháněnou vojenskou výstrojí,“ odvětila Swallowová.

„Četl jsem návod.“

„Pane, nastane-li krizová situace, takto nabyté znalosti vám k vlastní obraně poslouží jen stěží. Pokud by vám nicméně hrozilo bezprostřední nebezpečí, je mou osobní zodpovědností postarat se o vaši bezpečnost.“

„To mě uklidnilo.“ Mike se na poručíci usmál pro případ, že by měla někde připevněnou kameru, kterou by jej sledovali.

Lod' právě provedla svůj transdimenzionální skok a zachvěla se. Motory přešly zpět do běžného chodu. Tou dobou již pluli prostorem systému Sara.

Celý můstek teď vyplňovalo červené světlo, které doplňovala záře zelených obrazovek lemující dolní palubu. Plukovník Duke byl oděn do vlastní bojové zbroje. Vypadal jako gorila na dvoře krále Artuše. Gorila s vystouplým čelem v plátovém brnění. Obklopovala jej malá skupinka monitorů. Na každém z nich byla jiná hlava a všechny zasypávaly plukovníka hromadou informací.

„Hlásím, přišel pan Liberty, jak jste rozkázal, pane,“ řekla poručice Swallowová a opět ukázkově zasalutovala. I přes těžkotonážní výstroj.

„Plukovníku,“ řekl Mike.

„Blížíme se k Chau Saře,“ pronesl suše Duke, aniž by spustil pohled z hlavní obrazovky. Zpočátku se Mikovi zdálo, že hlavní obrazovka nefunguje správně nebo že pozoruje odvrácenou stranu Chau Sary. Obrovský kotouč vnějšího světa Sary byl špinavý a vydával podivný mastný duhový odlesk podobný tomu, jako když do vody nalijete olej.

Teprve pak Mikovi došlo, že se díval na skutečný povrch Chau Sary. Celý zářil a vlnil se barvami, které přerušovaly ostrovy jasně oranžových hrotů.

„Co...“ zamrkal Mike. „Co to mohlo udělat?“

„První kontakt, Liberty,“ odpověděl plukovník. „První kontakt s tím nejextrémnějším druhem. Co říkají sondy?“

Jeden z techniků hlásil: „Nenarazili jsme na žádnou stopu života. Většina povrchu byla zkapalněna a sterilována. V této zóně se to pohybuje do hloubky mezi sedmi až patnácti metry.“

„Osady?“ optal se Mike.

Technik pokračoval: „Oranžové hroty jsou zřejmě lávové trhliny planetárního pláště. Vyskytují se v místech, kde se údajně nacházela sídla.“ Odmlka. „A pak ještě v dalších lokacích. Je jich aspoň tucet.“

Mike pohlédl na kroutící se duhu smrti na obrazovce.

Slunce před nimi vykouklo přes horizont, ale ani denní světlo nedokázalo zjemnit strašný pohled na povrch

planety. Jen několik mráčků, tenkých jako havraní pírkó, plulo proti slunečním paprskům.

„Navíc, útok s sebou odnesl také osmdesát procent atmosféry,“ pokračoval technik.

„Nějaká orbitální aktivita?“ zeptal se Duke, obměňý monolit ve středu monitorů.

„Pracuji na tom,“ hlesl technik. Konečně přišla odpověď: „Negativní. Žádný náš signál a ani nic neznámého původu. Možná že širší záběr by snad nějaké zbytky zaznamenal.“

„Rozšířte pole snímání,“ rozkázal Duke. „Chci vědět, jestli tam něco je. Ať už oni nebo naši lidé.“

„Pracuji... zaznamenána slabá aktivita. Pravděpodobně naše. Ověř to záchranný tým.“

„Proč to udělali?“ zeptal se Mike, ale nikdo mu neodpověděl. Technici v lehčích vojenských výstrojích ťukali rukavicemi na displeje a znova začali promlouvat k plukovníkovi Dukovi.

Konečně Mika napadla otázka, na kterou, jak si myslel, by mohli znát odpověď. „Co takovou katastrofu způsobilo? Atomovky?“

Tento dotaz vytrhl Duka z jeho stálého proudu informací. Vzhlédl k reportérovi. „Systém atomových nosičů po sobě zanechává jen očázená skla a hořící lesy. Na Korhalu sem tam zůstalo několik nezasažených míst a také pár přeživších. Tedy aspoň na chvíli. Chau Sara byla na mnoha místech spálena až do kapalného jádra. Takovou destrukci má na svědomí něco mnohem horšího, než jsou bomby typu Apokalypsa.“

„Tohle“ - Duke ukázal na obrazovku - „Je práce cizí rasy - Protossů. Jak mi bylo řečeno, skočili sem odnikud a ocitli se tak blízko planetě, jak jsme se my nikdy ani nepokusili. Obrovské koráby. A bylo jich hodně. Narazili na několik přepravních pracovních lodí a všechny je smetli z oblohy. A pak to spustili. Ať už to bylo cokoli, sterilizovali planetu během tří minut jak vajíčko v mikrovlnce. Pak opět zmizeli. Teď je na řadě Mar Sara, která se v tuto chvíli nachází z našeho pohledu na druhé straně slunce. Propukla tam obrovská panika.“

„Protossové.“ Mike neznatelně zavrtěl hlavou a snažil se strávit, co právě slyšel. Něco tady nehrálo. Podíval se na monitor technika, zobrazující hluboké radarové krátery, ze kterých se valilo magma z nitra planety.

„Tohle vám na reportáž určitě vystačí, pane Liberty,“ řekl Duke. „Zůstaneme na současné pozici pro případ, abychom tak předešli dalšímu nepřátelskému útoku. V každé zprávě, kterou napíšete, se můžete zmínit, že během několika dnů se spojíme s Jacksonem Va Huey Langem.“

Technik si přitiskl ruku k uchu a zavolal: „Pane, máme zde něco neobvyklého.“

„Sektor?“ vyštěkl plukovník a odvrátil se od Libertyho.

„Zet dvě, pátý kvadrant, jedna automatizovaná jednotka na místě. Těch věcí tam je spousta.“

„Předpokládáný cíl?“

„Pracuji na tom.“ Po delší odmlce se technik konečně ozval. V jeho hlase byl cítit strach a rezignace. „Míří na Mar Saru, pane.“

Duke přikývl. „Připravte se zaútočit na neznámé cíle. Jakmile budou v dosahu, ať vystartují stíhači.“

„Zbláznil jste se?“ vyhrkl ze sebe Mike, aniž by si předem promyslel, co řekne.

Duke se obrátil na reportéra. „Doufám, že to byla jen řečnická otázka, synu.“

„Máme jednu loď.“

„Jsme jedinou lodí, která stojí mezi nimi a Mar Sarou. Zaútočíme.“

Mikovi se už-už dralo na rty: „To se vám snadno řekne, co? Máte na sobě neprůstřelnou skořápku,“ ale udržel se. Jestli něco projde krunýřem planety, určitě se nezastaví před několika vrstvami vojenské výstroje.

Místo toho se Mike zhluboka nadechl a pevně stiskl zábradlí, jako by doufal, že tím zmíní případný úder.

„Máme vizuální kontakt,“ hlásil technik. „Pouštím to na obrazovku.“

Hlavní monitor zablikal a odhalil rozptýlené světlušky, které poletovaly noční oblohou. V té tmě snad vypadaly i docela hezky. Pak si Mike uvědomil, že jich je několik set a že to jsou jen hlavní lodě. Další menší mušky rejdlily kolem.

„Už jsou na dosah našich Wraithů?“ zeptal se plukovník.

„Během dvou minut,“ odpověděl technik.

„Odstartujte, jak nejdříve to jen půjde.“

Tvar lodě Protossů se zřetelně rýsoval i na tak velkou vzdálenost. Ty největší vypadaly jako obrovské

válce a ze všeho nejvýstižněji by se daly přirovnat k průzračným vzducholodím - zeppelinům. Navíc je obklopovaly hladové můry a Mike si domyslel, že to nejspíš budou jejich stíhače, ekvivalenty našich A-I? Wraith. Ty teď v hangárech čekaly, až se dostanou dostatečně blízko pro úder. Další zlaté koráby tancovaly mezi většími letadlovými loděmi a třpytily se jako malé hvězdičky.

Pak Mike zpozoroval, jak se jedna z velkých letadlových lodí začala jakoby rozplývat. Záblesk světla, jemná záře a pak byla pryč. A za chvíli další blesk a další koráb byl pryč.

„Pane,“ řekl technik. „Neznámé objekty se ztrácejí.“

„Maskovací technologie?“ zeptal se plukovník.

Navzdory všemu Mike vykřikl: „V takovém měřítku?“

„Pracuji.“ Další odmlka. Dlouhá jak týden před výplatou. „Negativní. Zdá se, že se obklopují nějakým mezihvězdným polem. Stahují se.“

Mike sledoval, jak v dalších záblescích mizí jedna loď za druhou. Obrovské koráby i se svým potěrem, menšími loděmi, slabšími zlatými plavidly, mizely jako bludičky s příchodem ranního rozbřesku.

Plukovník se usmál. „Mají z nás strach. To je dobře. Všichni si dejte pohov, ale zůstaňte v pohotovosti. Může to být léčka.“

Mike zavrtěl hlavou. „To nedává smysl. Vždyť usmažili celou planetu. Proč se bojí nás?“

„To je jasné,“ řekl plukovník, „došla jim munice. Nemají dost sil, aby nás napadli.“

„Máme jen jednu loď.“ Mike našťvaně zatřásl hlavou. „Byly jich tucty.“

„Obávali se případných posil.“

„Ne, to je blbost. Něco se tam děje. Vždyť to postrádá jakoukoliv logiku.“

„Tohle nemá s logikou nic společného,“ řekl Duke a zamračil se. „Podívejte se na jejich palebnou sílu.“

„Přesně! Protossů je mnohem více a jejich palebná síla nepředstavitelná. A oni se zaleknou nás?“

„Pane Liberty, myslím, že pro dnešek těch otázek bylo dost.“ Plukovník se zasmušil ještě více, ale Mike tento varovný signál ignoroval.

Ne, něco tady zatraceně smrdí. „Podívejte se na hlášení o ztrátách.“ Mike ukázal na jeden z monitorů techniků. „Spálili na prach celou planetu, ale na některých místech si dali záležet a šli mnohem hlouběji. Každé větší lidské město, ano, ale podívejte se.“ Mike zabodl ukazováček do moře dat. „Na druhé straně planety udeřili na místa, kde žádná lidská obydlí nebyla. Vím to. Právě jsem si prošel záznamy.“

„Řekl jsem, že to stačí, pane. Teď se musíme postarat o Protossy, a ne se dohadovat, podle čeho si vybírají své cíle.“

V Mikově mysli se cosi hnulo a jeho tvář se rozpálila.

„Plukovníku, a jak přišli k tomu pojmenování ‚Protossovové‘? To je jejich nebo naše?“

„Pane Liberty!“ Dukova tvář pomalu začínala na okrajích nabírat barvu.

„A pokud si tak říkají sami, odkud to víme my? To jsme předtím nevěděli? A co když před útokem poslali varovný signál?“ Reportér zvýšil hlas, jako kdyby odhaloval přetvářku kandidáta okrsku v doplňujících volbách. „Poručice Swallowová!“ vyštěkl Duke nadřazeně.

„Ano, pane?“ další perfektní zaslutování.

„Vyprovod'te pana Libertyho z můstku! Okamžitě!“ Mike se oběma rukama pevně chytil za zábradlí. Opásaná paže zabalená v kovu sevřela jeho zápěstí.

Teď už Mike řval: „K čertu, Duku, vy toho víte mnohem více, než říkáte. Taková nehoráznost, vždyť to je do nebe volající!“

„Řekl jsem okamžitě, poručice!“ zavrčel Duke.

„Tudy, pane,“ řekla Swallowová, odtrhla reportérovy ruce od hrazení a celého jej zvedla. Pak se svým úlovkem zamířila k výtahu.

Tak Michael Liberty opustil můstek, stále vykřikuje další otázky. Než se dveře zavřely, zaslechl, jak plukovník Duke vydává rozkaz ke zřízení komunikační linky s koloniálním úředníkem na Mar Saře. To bylo poslední, co slyšel.

DOLŮ NA MAR SARU

Když vypukne válka, mezi prvním a druhým úderem je určitý časový odstup. Takový ten tichý, až téměř poklidný okamžik, kdy si všichni uvědomují a vstřebávají, co se vlastně stalo, a dobře vědí, co bude následovat. Někdo se připravil na útěk, někdo na protiútok. Ale nikdo se nehýbe. Ještě ne.

Je to přesně ten okamžik, zlomek vteřiny, kdy balistická křivka vyhozeného míče dosáhne svého vrcholu. První krok byl učiněn, a zatímco v jediné jakoby zamrzlé chvilce se vše dává do pohybu, všichni jsou v naprostém klidu.

A tehdy se objeví hlupáci, kteří takové věci nemůžou nechat v klidu. Pak začne míč padat směrem dolů a přijde druhý úder. A všechny strhne následný vír událostí.

LIBERTYHO MANIFEST

Až do konce akce nad Mar Sarou nebylo Michaelovi Libertymu dovoleno opustit svou ubikaci. Celé dva dny před jeho pokojem hlídkovala poručice Swallowová nebo jeden z jejích neurálně převychovaných soudruhů. Pak byl eskortován na Výsadkovou loď a přepraven k přesunu na samotnou překrásnou Mar Saru.

Ted', o den později, byl s místními reportéry a obíral je o většinu jejich celoživotních úspor. Krátil si tak dlouhou chvíli, kdy čekal na něco, co se bude podobat někomu nebo něčemu, z koho vypáčí přímou odpověď na své otázky.

Nic takového však nepřicházelo. Oficiální zprávy tvořilo vždy předem upravené klišé, které mělo se skutečnou situací jen pramálo společného. Horečně veřejnost informovaly o nenadálém útoku na Chau Saru a do nebes vychvalovaly Duka a hrdinnou posádku Noradu II, kteří se postavili nepříteli. Všem tak dávali najevo, že Mar Saru dokáže ochránit pouze pozorná a ostrážitá Konfederace. Z Protossů (stále nemám ponětí, odkud se vzal ten název) se stali zbabělci, protože to zabalili během první možnosti otevřeného střetu. Reportáže se citlivě vyhnuly opravdu působivé podobě jejich blesky šlehajících lodí. Všechny přece uklidnila potvrzená informace: prchli, protože se obávali, že budou zasaženi.

Nicméně tenhle příběh přijali za svůj i mariňáci. Pokud se některý z reportérů přece jen příliš vzdálil od oficiální verze, jeho zprávy se začaly zničehonic během přenosu ztrácet. A tohle na udržení místních pisálků v lajně stačilo. Všem byly vydány průkazy s barevným označením, podle kterého měli přístup tam, kde zrovna neprekázeli. Každý místní senzacechtivý novinář znal Mikovu story z Noradu II. Ve vlastní reportáži se ale nikdo některou z těchto informací neodvážil použít.

V takto vzdálených končinách docházelo k neprodyšnému uzavření planety vždy násilím. Ani na Mar Saře tomu nebylo jinak. Oficiálně se tomu říkalo poskytnutí ochrany civilnímu obyvatelstvu (něco na tiskové konferenci říct musíte), ale ve skutečnosti se nejednalo o nic jiného nežli o vojenské svržení místní vlády. Obyvatelstvo pak nahnali jako dobytek na několik sběrných míst. Údajně kvůli hladkému průběhu případné evakuace. O nějakých transportních lodích nebo časovému harmonogramu odletů z planety se nikdo nezmínil. Mezitím na každém rohu hlídkoval oddíl mariňáků a lidé, kteří zůstali ve městech, vypadali velmi, velmi podrážděně. A jelikož nebylo o čem psát, všichni pisálci vysedávali ve velké kavárně před hotelem Grand. Hráli karty a čekali na další oficiální rádoby zprávy, o nichž pak zuřivě debatovali. Mike, zabalený ve svém kabátu, lelkoval s nimi a působil dojmem, jako by se tu narodil.

„Chlapi, myslím si, že tam žádní mimozemšťané vůbec nebyli,“ nahodil během partie pokeru Rourke. Rourke byl urostlý, svérázný chlápek s rozeklanou jizvou na čele. „Myslím, že Synové Korhalu konečně vyzkoumali nějakou zbraň a teď se mstí za svržení atomové bomby na svůj domov.“

„To určitě, ty vole,“ řekl Maggs, jeden z místních novinářů, který již dlouhá léta očividně přesluhoval. „o Korhalanech raději moc nežertuj. Jeden pitomý vtíp na jejich adresu stačí na to, aby tě konfederálové zastřelili.“

„Chlape a ty máš nějakou vlastní teorii?“ nedal se odbýt Rourke.

„Jsou to lidé, ale nejsou jako my,“ pokračoval starý reportér. „Přišli ze staré Země. Když jsme odešli, určitě se rýpali ve své genetické čistotě a tak. Všechno to jsou klony, které teď po nás jdou, aby očistily zbytek rasy.“

Rourke přikývl. „To jsem taky slyšel. Tadeáš z Postu si dokonce myslí, že to jsou roboti naprogramovaní tak, že se nemůžou sami bránit. Proto se zdejhli hned, jak se na ně Norad vyřítíl.“

„Všechno špatně,“ přidal se Murray, hejsek z jedné náboženské zpravodajské organizace. „Jsou to andělé. Bliží se soudný den.“

Rourke a Maggs se znechuceně zašklebili. Pak se Rourke zeptal: „A co ty, Liberty? Co myslíš, co jsou zač?“

„Vím jen to, co jsem viděl,“ řekl Mike. „A ať už jsou kdokoliv, viděl jsem, jak zkapalnili povrch planety, co obíhá hned za rohem. Můžou tu být rychleji, než bys řekl švec. Na ochranu konfederálů bych v tomto případě vůbec nespolehal, a zatímco oni mají tuhle planetu v hledáčku, my tady sedíme a hrajeme karty.“

Všichni kolem na chvíli zmlkli, a dokonce ani pánbičkář Murray nic neříkal. Po chvíli se Rourke zhluboka nadechl a řekl: „Vy, kluci z Tarsonu, vždycky víte, jak lidem znechutit jejich dýchánek. Kdo míchá?“

Mike znenadání rychle vstal a upřeně hleděl na cestu. Murray a Rourke se otočili na svých židlích, ale viděli jen obvyklou hrstku mariňáků. Někteří na sobě měli vojenskou výstroj, jiní jen vycházkovou uniformu.

„Rourku, rychle. Dej mi novinářský průkaz,“ řekl Mike.

Velký svérázný muž instinktivně chňapl za přívěsek okolo krku, jako by na tom závisel jeho život.

„Na to zapomeň, kámo.“

„Dobře, vyměním ti ho za svůj doklad.“ Mike zamával vlastní kartou, kterou vydala vojenská správa.

„Na co to chceš?“ zeptal se Rourke a při tom si přes hlavu přetahoval řetízek.

„Jsi místní novinář,“ odpověděl Mike. „Nechají tě projít přes zátaras ven ze základny.“

„Jasně, ale cokoli napíšu, stejně zkrouhne cenzura,“ zaprotestoval obr a podával Mikovi svou novinářskou identitu. „Nic se odtud ven nedostane.“

„Jo, ale jestli tady ještě chvíli zůstanu, určitě se zblázním. Dej mi ještě krabku cigaret.“

„Myslel jsem, že jsi s tím praštil,“ zabručel Rourke. „Ale no tak, chlape.“

Jakmile Rourkovy cigarety zmizely v kapse košile, Mike se zvedl a odešel z kavárny. Jeho vlastní doklady ještě stále poskakovaly po stole.

„Ty vole, na Tarsonu se musí rodit samí šílenci,“ zhodnotil situaci Rourke.

„Bele, vykecáváš se tady, nebo mícháš?“ zeptal se Maggs.

„Poručice Swallowová!“ hulákal Mike. Přes hlavu si přehodil Rourkovu akreditaci, rozběhl se přes ulici a s každým dopadem těžké boty za sebou zvedal oblaka prachu.

Poručice se otočila a usmála se na něj. „Pane Liberty. Ráda vás opět vidím.“ Její úsměv byl vřelý a Mike si vůbec nebyl jistý, zda ona vřelost vychází od srdce, nebo je to výsledek její převýchovy.

Neměla na sobě vojenskou výstroj, pohybovala se v obyčejných khaki maskáčích. To znamenalo, že není ve službě vojenské policie, a tudíž by bylo velmi nepravděpodobné, kdyby ji aktivně sledovali. I tak však měla k jednomu stehnu připásanou malou bouchačku a ke druhému nebezpečně vyhlížející vojenský nůž.

Mike sáhl do kapsy pro balíček cigaret. Swallowová se provinile usmála a jednu si vzala.

„Myslela jsem, že jste přestal kouřit,“ řekla.

Mike pokrčil rameny. „Myslel jsem, že vy taky.“

Pak si najednou uvědomil, že nemá zápalky, ale Swallowová malý zapalovač vytvořila sama. Z konečku jejího prstu vyšlehl tenký laserový paprsek.

Poručice si hluboce potáhla a řekla: „Omlouvám se za tu příhodu na lodi. Konala jsem svou povinnost.“

Mike opět pokrčil rameny. „Občas někomu položím pár otázek na tělo, to je náplní mé práce. Konal jsem svou povinnost. Modřiny se už zahojily. Máte teď něco v plánu?“

„Momentálně ne. Něco není v pořádku?“

„Potřebuji doprovod a řidiče. Chci se podívat za zátaras.“ V Mikově podání to vyznělo jako jednoduchý úkol. Ledabylý čoud z cigára.

Tvář Swallowové se na chvíli zachmuřila. „Oni vás pustí ze základny? Neberte to osobně, pane, ale myslela jsem si, že vás po onom incidentu na můstku plukovník osobně posadí na první loď zpět na Tarsonis.“

„Čas je nejlepší lékař,“ odušil Mike a významně zaštěrkal Rourkovým průkazem. „Trochu mi povolili

řetěz. Můžu teď nakouknout i do zákulisí - a promluvit si s potencionálními uprchlíky.“

„Evakuovanými, pane,“ opravila jej Swallowová.

„Přesně na to narážím. Rád bych si získal srdce statečných lidí Mar Sary, kteří čelí hrozbě z vesmíru. Chcete mě proto snad zastřelit?“

„No, nejsem ve službě, pane ...“ váhala Swallowová. Mike znovu sáhl po krabičce cigaret. „Nic se nemůže stát. Jste si jistý, že plukovník o tom ví?“

Mike se vítězoslavně a moudře usmál. „Pokud ne, tak nás hned na první kontrole pošlou zpět a já vás pak osobně představím v kavárně svým kamarádům, s nimiž hrají karty.“

Swallowová splasila převoz: široký džíp bez střechy.

Rourkův průkaz je dostal přes první kontrolu. Unuděný voják projel kartu čtečkou, na které zazářil zelený nápis „místní novinář“. Zdálo se, že úřady nijak horlivě nesledují, kdo vlastně opouští základnu, a zvláště ne toho, kdo má s sebou vojenský doprovod. Mnohem více je však zajímalo, kdo se chce dostat dovnitř.

V porovnání se svou orbitální sestrou, kde bujela hustá džungle, přežívala Mar Sara tak na hranici obyvatelnosti. Její obloha byla prachově oranžová a povrch tvořila směska kvalitně tvrzeného jílu a kolonie zakrslého křoví. Zavlažovaná půda v okolí měst proměnila poušť v bujnou vegetaci, ale jakmile se dostali o něco dále, Mike viděl zpustošená pole, kterým se nedostalo vody. Osamělé vodojemy vypadaly jako strašáci v nahnědlé úrodě.

O taková pole se musí stále pečovat, poznamenal si Mike do svého záznamníku. Odsunutí místních lidí přineslo stejnou zkázu jako úder z vesmíru. Opuštěné zemědělské oblasti mohly znamenat jediné. Konfederace očekává, že se Protossově vrátí.

V podvečer dorazili do prvního uprchlického (promiňte, evakuačního) tábora. Bylo to stanové město, postavené na jednom z polí. Na celý komplex dohlížel jediný Goliath. Další unuděný voják se ani neobtěžoval vyslechnout celý Mikův příběh, zatímco Rourkova karta hladce projížděla čtecím zařízením. Když zjistil, že se jedná o místního, pustil jej dovnitř.

Swallowová zaparkovala džíp přímo před Goliathem. „Promluví si s uprchl .. s evakuovanými osobně,“ řekl Mike.

„Pane, jsem stále zodpovědná za vaši bezpečnost,“ odpověděla Swallowová.

„Tak mě pozorujte z bezpečné vzdálenosti. Pokud mi za zadkem bude v celé své kráse stát příslušník jednotek Konfederace, jen sotva si získám něčí důvěru.“

Přes tvář Swallowové přeletěl stín pochybnosti a Mike chvatně dodal: „Než se cokoliv odvysílá, tak všechno, co zjistím, dostanou nejprve samozřejmě vaši lidé.“ Zdálo se, že tohle ji uklidnilo natolik, aby zůstala blízko džípu. Mike vystoupil a vstřebával místní kolorit.

Evakuační tábor stál teprve několik dní, ale jeho zařízení vypadalo značně opotřebovaně. Zdálo se, že středisko bylo vybudováno a určeno asi pro stovku rodin. Jenomže rodin se zde tísnilo asi pět set. Přebytková populace se proto nacpala do čtvercových přepravních autobusů a postupně byla odvážena do vzdálenějších táborů. Na okraji stanového městečka se kupily hromady odpadu a u jímek na pitnou vodu se tvořily dlouhé řady.

Sami evakuovaní jen netečně seděli a vzpomínali se ze šoku, že o přišli o veškerý svůj majetek. Většina lidí opustila domovy ve značném spěchu, takže si sebou odnášeli jen to, co mohli pobrat do rukou. A tak se stalo, že nepotřebné a sentimentální předměty se buďto vyhodily, nebo byly vyměněny za jídlo a teplou příkrývku. A nyní, po zbytek dnů téhle nové reality, měli evakuovaní dost času na to, aby se vzpomínali a našli viníka.

Za všechno mohla přirozeně Konfederace. Ta především byla se svými Goliathy a mariňáky v plné polní první a také jediná, kdo se namanul a jejíž přítomnost všichni jasně pociťovali. Naproti tomu byli Protossově jen mýtus a jediný důkaz o jejich existenci podávala prostřednictvím svých zpráv sama Konfederace. Mar Sara byla na druhé straně slunce, takže její obyvatelé přišli o světelnou show, která zničila sesterskou planetu.

Mike si dělal poznámky o svízelné situaci evakuovaných a naslouchal jejich stížnostem. Příběhů o samostatnosti a o zapomenutých hodnotách bylo nespočet, stejně jako reportáží o farmách a domovech, jež

přešly pod velení jednotek Konfederace. Zkrátka všechny hromy a blesky, ať už více či méně závažné, padaly na hlavu armády, která odsunula veškerou civilní správu na vedlejší kolej. Místní starosta se sám stal uprchlíkem, když vedl jinou skupinku uprchlíků do dalšího evakuačního tábora. Nikdo neměl chuť a odvahu se Konfederaci postavit, ale uprchlíci byli dost naštvaní na to, aby si postěžovali reportérovi. Za všemi těmito nářky a kecy byl cítit zřetelný a nezpochybnitelný strach. Jasně, strach z jednotek Konfederace. Ale také obava, která vzešla z náhlého uvědomění, že lidstvo již není samo. Mar Sařané viděli reportáže ze zničené Chau Sary a bylo jim jasné, že stejná věc může potkat i je. Táborem prosakoval značný neklid a obrovská touha být někde jinde - kdekoliv. Když se tak Mike pohyboval vykořeněnou společností, narazil na další podivuhodnou věc. Nenadále odhalení Protossů následovala také řada záhadných úkazů. Na obloze se objevovala světla a po zemi se proháněla podivná stvoření. Něco také zabíjelo a mrzáčilo dobytek. Navíc bylo nanejvýš podezřelé, že vojáci Konfederace vyhánějí lidi z určitých oblastí. Jako by něco věděli, ale lidem nic neřekli.

Každý další den přinesl nové historky o mimozemšťanech a neznámých xenomorfních tvorech, kteří na planetě žijí. Nikdo je ale samozřejmě neviděl na vlastní oči. Vždy je zahlédl nebo aspoň o nich slyšel kámoš kámoše mého příbuzného v jiném táboře. Drbalo se ale spíše o příšerách s hmyzíma očima než o zářících lodích. I kdyby však někdo koráb Protossů zpozoroval, armáda by o nich do minuty věděla.

Po dvou hodinách (a také poslední Rourkově cigaretě) se Mike přišoural zpátky k džípu. Poručici Swallowovou našel ve stejné poloze, jako když ji opouštěl. Stála v pozoru vedle strany řidiče.

„Mám dost materiálu,“ řekl. „Díky, že jste mi umožnila se sem dostat. Můžeme jít.“

Swallowová nehnula ani brvou. Místo toho na něco tupě hleděla. „Poručice Swallowová?“

„Pane,“ odpověděla, „pozorovala jsem něco velmi zvláštního. Mohu se s vámi o svůj poznatek podělit?“

„A cože tak zvláštního jste pozorovala?“

„Vidíte támhleto rusovlasou ženu v tmavém oblečení?“ Mike se rozhlédl. Stála tam žena, mladá, oděná do něčeho, co připomínalo noční spodky, tmavé košile a vesty s mnoha kapsami. Její nádherné rudé vlasy měla v zátylku krku sepnuty do culíku. Vypadala jako nějaký voják, ale nepatřila k žádné z jednotek, které kdy Mike viděl. Možná nějaká planetární domobrana nebo policejní organizace. Snad šerif, jak říkali místní strážcům zákona. Jenomže tahle žena nevypadala ani na to. Mike si najednou uvědomil, že za celou dobu, kdy s mariňáky přistál, neviděl nikoho, kdo na tomto místě dbal na dodržování zákonů. Mike usoudil, že je prostě zcela pohltila všeobecná evakuace.

„No?“ hlesl.

„Pane, vypadá podezřele.“

„Co dělá?“

„To samé co vy, pane. Vyptává se lidí.“

„Tak tohle je nepochybně velmi podezřelé. Měli bychom si s ní promluvit?“

Rusovlasá žena právě ukončila rozhovor se starším mužem a vydala se napříč základnou. Swallowová vykročila a Mike v těsném závěsu za ní.

Když se přibližovali, Mike si povšiml dalších podezřelých věcí: žena byla mnohem méně umouněná než ostatní uprchlíci. A také nebyla tolik ustaraná.

„Promiňte, madam,“ řekla Swallowová.

Žena s rudými vlasy v polovině kroku zaváhala a rozhlédla se kolem sebe. „Co pro vás mohu udělat?“ zeptala se. Její nefritově zelené oči se zúžily do malé šterbinky. Mike si všiml, že její rty jsou až příliš široké na to, jakou má tvář.

„Rádi bychom vám položili několik otázek,“ pokračovala poručice. Její tón byl o něco neomalenější, než by se Mikovi líbilo.

Široké rty se semkly a žena se zeptala: „A kdo by mi ony otázky tak rád položil?“ Zdálo se, že spolu se slovy, jež vyšla z ženiných úst, zavanul i studený vítr.

Mike obě ženy přerušil: „Jsem reportér z Vesmírné zpravodajské sítě. Jmenuji se Michael...“

„Liberty,“ dokončila větu rusovláska. „Viděli jsme vaše reportáže. Většina z nich se zakládá i na pravdě.“

Mike přikývl. „Když je dopíšu, vždy jsou pravdivé. Když se něco podělá, svádím to na redaktory.“

Žena do Mika zapíchla pohled. Byl si jistý, že dokáže své zelené oči proměnit v ostré břity, které se mohou zařezat hluboko do jeho duše. „Jsem Sarah Kerriganová,“ odvětila prostě Mikovi, nikoliv však poručici.

OK, pomyslel si Mike. Žádný místní polda.

„A odkud jste, paní Kerriganová?“ optala se poručice Swallowová. Stále se usmívala, ale Mike teď v jejím úsměvu pociťoval jisté napětí. Poručici na téhle paní Kerriganové něco děsně vadilo a provokovalo.

„Z Chau Sarské univerzity,“ pronesla Kerriganová a pozorně si prohlédla důstojníka. „Člen sociologického týmu, operujícího v místě útoku.“

„To je docela příhodný původ,“ pokračovala Swallowová, „zvláště vezmeme-li v úvahu, že to nelze nijak prokázat.“

„Je mi líto, co potkalo vaši planetu,“ vložil se náhle Mike. Měl v úmyslu udělat přítrž tomu skrytému obviňování, ale poprvé si uvědomil, že mu přišlo skutečně líto té spouště, kterou viděl z oběžné dráhy. Byl také v rozpacích, protože na podobnou věc nikdy předtím vážně nepomyslel.

Rudovláska opět zaměřila pozornost na reportéra. „Já vím,“ řekla jednoduše. „Cítím váš smutek.“

„A co tady děláte, paní Kerriganová?“ pokračovala Swallowová stejně nevybíravým způsobem, jakým začínala oblíbená oslovení v dopisech šéfredaktora Andersona.

„To, co každý jiný, desátnice ...“ odpověděla Kerriganová.

„Poručice, madam,“ přerušila ji ostře Swallowová.

Kerriganová se pobaveně usmála. „Tak tedy poručice. Snažím se zjistit, co se tady děje. Snažím se přijít na to, jestli nás chtějí opravdu evakuovat, a nebo jestli nás konfederálové používají jen jako návnadu ve své velké hře.“

„Co tím myslíte?“ vyštěkla Swallowová, ale Mike hbitě dotaz usměnil.

„Myslíte, že během evakuace vyvstaly nějaké potíže?“ vložil se do hovoru.

Kerriganová pobaveně zafuněla. „Copak to nebije do očí? Máme tady davy lidí, které přesunuli z měst do pustiny.“

„Ve městech se nelze bránit,“ poznamenala Swallowová.

„A v pustině snad ano?“ odsekla Kerriganová. „Zdá se, že si Konfederace spletla činy s výletem. Spokojí se s tím, že přemísťuje uprchlíky z místa na místo jako figurky na šachovnici. Nemá v úmyslu nikoho evakuovat.“

„Pokud vím, tak se na tom usilovně pracuje,“ řekl klidným hlasem Mike.

„Také jsem četla oficiální zprávy,“ reagovala Kerriganová. „A oba víme, co od nich můžeme asi čekat. Nikoliv, Konfederace lidí se teď honí akorát tak za vlastním ocasem. Říká lidem, kam mají jít, a doufá, že příště bude připravena.“

„Připravena na co?“ zeptal se Mike.

„Připravena na další útok,“ odpověděla suše Kerriganová. „Připravena na to, až se podělá další věc.“

„Madam,“ řekla Swallowová. „Musím vám sdělit, že Konfederace dělá vše, co je v jejich silách, aby pomohla lidem na Mar Saře.“

Kerriganová ji horečně skočila do řeči: „Dělají vše, co je v jejich silách, aby chránili sami sebe, vojáku. Konfederace se nikdy nenamáhala přemoci omezení vlastní zasrané byrokracie, zvláště jedná-li se o vlastní zasrané lidi. Jediní, kdo by je ještě tak trochu mohl zajímat, jsou lidé přímo na zasraném Tarsonu.“

„Madam, upozorňuji vás...“ začala Swallowová. Její úsměv byl křehoučký jak tenkostěnná sklenice.

„To já upozorňuji vás, že za celou historii Konfederace se podobných hnusáren odehrálo nespočet a ani nyní tomu nebude jinak. Nikomu nebude činit nejmenší potíže smazat soustavu Sara, stejně jako byly smazány kolonie během války gild a samotný Korhal.“

„Madam,“ řekla Swallowová. „Varuji vás. Nacházíme se ve vojenské zóně a s podobnými buřiči si hravě poradíme.“ Mike si všiml, že ruka poručice sklouzla ke zbrani na boku.

„Nikoliv, poručice,“ odpověděla Kerriganová s plamenem v očích, „to já musím varovat vás. Konfederace vás přivede do záhuby. Jenomže než vám to dojde, bude pozdě tasit.“

Z tváře poručice se vytratila veškerá barva. „Nenuťte mě udělat něco, čeho byste mohla velmi litovat,

madam.“

„Nic vám nedělám,“ zasyčela Kerriganová. „To ti bastardi z Konfederace nutí dělat lidi různé věci. Zasáhnou vás uvnitř a trhají na cucky tak dlouho, dokud se nestanete jejich hračkou! Takže otázka zní: Hodláte se řídit programem, který do vás nahustili, nebo ne?“

Mike ustoupil dozadu s vědomím, že tyhle dvě ženy se do sebe zakrátko pustí hlava nehlava. Rozhlédl se kolem sebe, ale zdálo se, že zbytku tábora jsou úplně ukradení.

Ženy dlouho stály proti sobě se zaseknutými pohledy.

Konečně poručice Swallowová zamrkala, ustoupila stranou a sundala ruku z pažby.

„Madam, musím vás ujistit,“ řekla poručice Swallowová s popelavou tváří, „že se mýlíte. Konfederaci záleží na jejich lidech.“

„Když musíte, tak musíte,“ vyhrkla ze sebe slovo po slově Kerriganová. „Mohu pro vás ještě něco udělat, nebo se mohu vrhnout do náruče iluze svobody?“

„Ne, madam. Můžete jít. Promiňte, že jsme vás obtěžovali.“

„To nic.“ Její tvrdé zelené oči na okamžik změkly. Obrátila se k Mikovi. „A k vaší předešlé otázce; odpověď najdete na základně Anthem. Je to asi tři sektory na západ odsud. Ale nechod'te tam sám.“ Přitom střelila pohledem po poručici.

Pak rázně vykročila do tábora a rychle zmizela mezi stany.

„Ta žena jednala pod tlakem,“ procedila Swallowová skrze zuby. Rukou sáhla za opasek a vytáhla jeden stimpack

„Samořejmě,“ souhlasil Mike.

„Nikoho nemůže překvapit, že lidé mají tendenci za své neštěstí vinit zachránce,“ pokračovala a přitiskla si dávku na svalnatý zátylek. Stimpack jemně zasyčel.

„Jasně.“

„A tohle nebylo vhodné místo ani čas na nějaký incident.“ Do její tváře se pomalu začala vracet barva a také se zklidnil dech.

„Velmi nevhodné místo.“

„A nejlepší bude, když se o tom nikdo nedoví,“ řekla jistě.

Mike si vzpomněl na její dřívější koníček. „Jistě,“ odpověděl.

„Měli bychom už jít,“ pronesla poručice Emily Jameson Swallowová a obrátila se zpátky k džípu.

„No, ehm,“ huhlal Mike. Přitom se drbal pod bradou a díval se do míst, kde zmizela Kerriganová. Chtěl se za ní rozběhnout, ale pak si uvědomil, že pokud by sama nechtěla být nalezena, nikdy by ji zřejmě nenašel. Chtěl se jí zeptat na tolik věcí.

Zvláště pak na to, jak věděla, jakou otázku jí chtěl položit.

Chystal se jí zeptat na xenomorfy. Tohle byla ta další otázka, kterou z ní hodlal páčit. Ta Kerriganová to mohla vědět od stejných lidí, se kterými mluvil i on.

A nebo to mohlo být úplně něco jiného co způsobilo, že Kerriganová věděla, na co myslí.

Navzdory všemu se lehkým poklusem rozběhl za poručici Swallowovou. Přitom se zapřísahal, že nikdy nebude hrát karty se Sarah Kerriganovou.

?KAPITOLA 5

ZÁKLADNA ANTHEM

Tak jako se příroda hrozí vakua, lidé nenávidí nedostatek informací. A když je nemůžeme získat, hledáme je. V některých případech si je dokonce sami vymýšlíme.

Stejný případ se stal i v systému Sara. Svěhlavě a ignorantsky jsme se vydali do vnitrozemí a hledali informace - informace, o kterých jsme záhy zjistili, že jsme je vůbec znát nechtěli.

Byli jsme hloupí, když jsme se domnívali, že všechno bude zase v pořádku. Byli jsme hloupí, když jsme si mysleli, že vítězství je na dosah ruky. Byli jsme hloupí, když jsme si mysleli, že se zbraní v ruce se nám nemůže nic stát. Byli jsme hloupí, když jsme si mysleli, že získáváme informace.

A nejhoupější bylo předpokládat, že Protossové byla první mimozemská rasa, na kterou kdy lidstvo narazilo.

LIBERTYHO MANIFEST

Přesvědčit poručici Swallowovou, aby s Mikem vyrazila na základnu Anthem, dalo docela zabrat. Říkal jí, co se dozvěděl od dalších evakuovaných v táboře. Přitom se snažil držet pokud možno co nejneutrálnějších výrazů, aby ji co nejméně provokoval.

Bylo to tak. Ta ženská, co si říkala Kerriganová, s poručicí docela otrásla. Nyní Swallowová projížděla postranní uličky tábora pozorně a bez jakýchkoliv komentářů. Stimpack jí pomohl opět ovládnout vztek, ale nepodařilo se mu to úplně.

Za jejich džípem se zvedala oblaka prachu a Michael Liberty si byl jistý, že obyvatelé základny Anthem o jejich příchodu budou vědět.

Když však dorazili na místo, město bylo prázdné. „Zdá se, že už je evakuovali,“ řekl Mike a vysedl z vozidla.

Poručice Swallowová jen cosi zavrčela a přesunula se k zadní části džípu. Otevřela kufr a vytáhla pulzní pušku.

„Chcete taky jednu, pane?“ zeptala se. Mike zavrtěl hlavou.

„Tak aspoň pistoli?“

Znova zavrtěl hlavou a namířil si to k nejbližší budově.

Bylo to hornické město, nic víc než asi tucet jednoduchých, dřevěných srubů. Dřevo pocházelo z nedalekého lesa a samotné budovy stály na vratkých základech. Nyní to bylo město duchů. Nikde se nepásla domácí zvířena, nikde nepobíhali psi, nebylo slyšet dokonce ani žádného ptáčka zpěváčka.

Tak proč měl Mike ten pocit, že jej stále někdo pozoruje?

První barák byla kancelář, kde se vyřizovaly nároky, požadavky a stížnosti. Dřevěná podlaha a pár obytných místností vzadu. Celé to tam vypadalo, jako by nájemníci odešli před malou chvílí. Na váhách, které byly na stole, stále odpočívaly modré krystaly. Mike vešel dovnitř. Swallowová se pomalu loudala dveřmi. Její obrovská zbraň byla připravena k okamžité palbě. Vzduchem se šířil štiplavý zápach. „Už je evakuovali,“ řekla. „My bychom měli udělat to samé.“

Mike zvedl konvici na kávu. Byla spálená až na hliněný základ a samotná konvice stále hrála.

„Ještě pořád funguje,“ řekl a vytáhl vaříč ze zásuvky.

„Odešli celkem ve spěchu, pane,“ odpověděla Swallowová. Do jejího hlasu se vplížil nervózní podtón. „Říkal jste, že si evakuovaní stěžovali, že je naložili jak dobytek a odvezli.“

Mike obešel pokladnu a otevřel její šuplík. „V zásuvce zůstaly i peníze. Neznám jediného kupce, který by tu nechal ležet celé své jmění. Nebo mariňáka, který by mu nedovolil, aby si ho odnesl s sebou. Zvláštní.“ Pak zmizel v zadní místnosti.

Swallowová na něj zavolala a on se zase objevil.

„Něčí pokoj. Vypadá to, jako by se uvnitř někdo pral,“ zašeptal.

„Nespolupracující evakuovaný,“ řekla Swallowová a přísně si Mika změřila. „Zřejmě ho vytáhli ještě dříve, než vůbec stačil svůj krám zavřít.“

Mike přikývl. „podíváme se do ostatních domů. Vy projděte jednu stranu. Já si vezmu na starost druhou.“ poručice Swallowová se zhluboka nadechla. „Jak si přejete, pane. Ale zůstaňte vždy ve dveřích, ať vás mám na očích.“

Mike přešel přes ulici k protější řadě domků. Závan čerstvého větru roztančil na hlavní ulici Anthemu prachové víry. Na tomhle místě nebylo jediné živé duše. Ani lidské, ani zvířecí.

Tak proč, podivil se Mike, se mi stále v zátylku ježí všechny chlupy?

Naproti kanceláři stálo několik obytných domů. Vypadaly podobně jako kupcův krám - jako by jejich obyvatelé odešli před chvílí. Na stále zapnuté videoobrazovce bylo možné sledovat tiché změní špatného signálu, na jehož pozadí se rýsovaly mlhavé obrysy hlasatele zpráv. Nechyběly ani záběry bitevního křižníku lehce prolouvajícího vesmírným prostorem. Údajně se jednalo o Norad II.

Před obrazovkou se pohupovalo křeslo a vedle něj se povalovala plechovka rozlitého piva. Mike se přistihl, že i v tak neutěšené situaci podvědomě hledá zapomenutý balíček cigaret. Nepoštěstilo se.

Třetí barák byl obchůdek se smíšeným zbožím a zdálo se, že jej někdo vyplenil. Nádoby se válely po zemi a všechno zboží z pultů leželo rozházené po podlaze. Za pokladnou visela rozmlácená skleněná vitřina na zbraně. Pušky však chyběly.

Možná, že Sarah Kerriganové šlo o to, abych našel právě tohle, pomyslel si Mike. Znamky ozbrojeného boje. Proti evakuaci Konfederace? Nebo proti Protossům?

Mike se ohlédl přes rameno a zahlédl Swallowovou, jak na své straně ulice prochází kolem nálevny U dvou báhorek. Vešel do smíšeného zboží a pod nohou mu něco zakřupal.

Mike poklekl. Celou podlahu pokrývala vrstva nějaké plísně nebo houby. Byla to tmavě šedavá substance s okoralými okraji, ale na dotek decentně elastická. Povrch tvořil jakýsi pavučinový vzor tmavšího odstínu, který vypadal téměř jako artérie.

Něco se tady asi rozlilo a nějaký druh místní plísně toho rychle využil. Uvědomil si, jak svinsky rychle - základnu evakuovali tak maximálně před dvěma dny.

V tomhle krámu však nehrálo ještě něco. Za zadní částí domku se ozval zvuk, jako by se něco plazilo po dřevěných prknech podlahy. Jednou se to převálilo a pak to ztichlo.

Nějaké divoké zvíře? Mike přemýšlel. Že by had?

Nebo snad uprchlík, který se ukryl před násilnou evakuací? Nebo že by se jeden z místních vrátil do města i po evakuaci? Mike udělal další krok do místnosti. Pod jeho vahou zakřúpala houba.

Najednou si palčivě uvědomil, že s sebou nemá žádnou zbraň.

Swallowová zařvala přes ulici. Mike se ještě jednou podíval na dveře do zadní místnosti a pak znovu na Swallowovou. Vycouval ze smíšeného zboží a zamířil k baru. Swallowová byla přitisknutá ke zdi vedle dveří.

„Myslím, že tam vedle v obchodě něco je.“ řekl Mike.

„Našla jsem místní obyvatele,“ zasyčela Swallowová. Žíly podél jizev na krku jí naběhly a na spáncích divoce pulzovaly. Oči měla široce rozevřené. Byla ochromena hrůzou, která se prokousávala jejím převýchovným programem. Bezpochyby si píchla další stimpack, protože na dřevěné prkenné podlaze se povalovala prázdná kapsle.

Navzdory strachu Mike nahlédl skrze otevřené dveře dovnitř taverny.

Celý vnitřek se proměnil v jatka. To, co bylo dříve lidskými bytostmi, teď viselo u stropu zavěšené na tlustých lanech za nohy. Z mnohých byly strhány šaty spolu s masem. Jiným chyběly údy nebo měli useknutou hlavu. U baru se povalovaly tři lebky, všechny krásně otevřené, aby celému světu ukázaly, jaký nádherný mozek v sobě ukrývají.

Když tak pozoroval tu scénérii, na jednom z těl se svíjelo něco jako obrovská stonožka. Něco jako přerostlý, rezavě zbarvený masný červ. A kmil se lidským masem.

Mike najednou zjistil, že se mu velmi špatně dýchá, a přál si mít jeden stimpack. Vešel do místnosti.

Pod nohama mu zakřúpala ona houbovitá hmota, která pokrývala celou místnost. Pak mu došlo, že není sám.

Ucítil jeho přítomnost ještě dříve, než to spatřil. Ten nenadálý pocit, že jej někdo sleduje, se opět vrátil.

Začal pomalu couvat ven ze dveří. Obrátil se. Chtěl promluvit na poručici Swallowovou.

Něco se mihlo za barem a vyřítlo se kupředu obrovským nepřirozeným skokem a stácelo se to směrem ke dveřím.

Mika to nezasáhlo. Na stranu jej totiž srazilo něco většího.

Mike těžce dopadl na prkennou podlahu verandy, prudce se otočil a zahlédl poručici Swallowovou, která do něj vrazila a páčila po velkém psu na ulici. Ne, to nebyl pes. Mělo to čtyři nohy, ale zde veškerá podobnost končila. Pláty tmavě oranžového masa postrádaly kůži a skrz bylo vidět svalstvo. Jeho hlavu zdobil pár obrovských špičáků.

A pod palbou olověných hrotů pulzní pušky to příšerně ječelo. Hypersonické dávky udělaly ze psa řešeto,

ze kterého nepřetržitě litaly cucky hmoty, protože Swallowová stále nesundávala prst ze spouště.

„Swallowová!“ zařval Mike. „Je to mrtvé! Poručice Swallowová, přestaňte střílet!“

Swallowová odtrhla prst ze spouště, jako by to byl živý had. Po tváři jí stékaly krupěje potu a z koutků úst jí kapala pěna. Dýchala jen velmi ztěžka. Přesto volnou rukou zašmátrala po noži.

Mike si uvědomil, že její převýchova právě dosáhla svého vrcholu a za chvíli se přestane kontrolovat.

„Panenko Marie na nebi svatém,“ zachřela. „Co to je?“

Mikovi to bylo jedno. Místo toho zakřičel: „Zpátky do džípu! Pošleme sem ozbrojené jednotky! Tak dělejte!“

Udělal dva kroky a pak mu došlo, že Swallowová stále stojí ve dveřích a tupě zírá na tu věc na ulici, která vypadala jako pes stáhnutý z kůže.

„Poručice! To je rozkaz, zatraceně!“ zahřměl Mike.

To zabralo. Veškerá krása převýchovy spočívala ve slepé oddanosti subjektu plnit rozkazy, zvláště pokud byl nadrogovaný. Zničehonic se Swallowová opět začala ovládat a rozběhla se k džípu. Když běželi, ve smíšeném zboží se to začalo hýbat. Ze dveří se vyřítily ty další věci, které připomínaly psy. Mike si vzpomněl, že dokáží neskutečně daleko skákat a že jim můžou bez problému během jejich ústupu vpadnout do zad.

Jenomže ta psi stvoření to neudělala. Místo toho je nechala doběhnout skoro až k džípu. V tom se zpoza vozidla něco vynořilo.

Pro Mika to byl had, kobra, která se vztyčila, aby zaútočila. Plaz s obrněnou hlavou, který se zaklonil dozadu a roztáhl široký kostěný volán jako nějaký pravěký ještěr. Byl to had, z jehož těla vyčnívala dvě ramena zakončená šílenými břity, které připomínaly kosu.

Kosu, jejíž čepele právě páraly kapotu džípu, kterou pak odhodily na ulici. Hadovité stvoření se sebe vydalo vítězný syčivý řev.

Swallowová zaklela. „Obklíčili nás!“

Mike ji popadl za rukáv. „Rychle! Kancelář! Má jen jeden vchod! Musíme se tam dostat!“

Ihned tím směrem vyrazil. Poručice se mu držela těsně za patami. Za sebou slyšel výstřely z pušky a řev psích stvoření. Swallowová běžela pozpátku. Současně střílela a během útěku jim tak kryla záda.

Za okamžik se zastavil ve dveřích kanceláře a rychle přeletěl místnost pohledem. Od jejich poslední návštěvy se zde nic nezměnilo. Běžel za pokladnu a ozbrojil se primitivní brokovnicí. Zlomil ji a zkontroloval, zda jsou v hlavní náboje. Byly tam. Majitel opustil kancelář, jako by jej někdo znenadání zavolal. A nebo jej odsud odtáhli.

Swallowová stála ve dveřích a páčila v dávkách. Ozývaly se další nelidské výkřiky, pak vše utichlo.

Podíval se dveřmi ven na pultucet těl, která se válela na ulici. Všechna patřila psím stvořením. Nyní už vůbec nepřipomínala normální zvířata. Nezraněné části jejich těl rozřezávaly puchýře a zauzlené svalstvo. Jeden z tvorů stále hrabal nohou v kaluži želatiny, která mohla být jeho krev.

Po hadím stvoření s kosami místo ramen však nebylo ani památky. Z džípu na konci ulice zůstala hromada zmačkaného šrotu a unikající palivo pod sebou temně barvilo písek.

„Tak tyhle věci zničily Chau Saru?“ tázavě zasyčela Swallowová přiškrceným šepotem. Její oči se prakticky proměnily ve dvě čisté bílé koule.

Mike zavrtěl hlavou. Věci, které viděli ve vesmíru, v sobě ukrývaly hrůznou eleganci a krásu. Byly zlaté a stříbrné a zdálo se, že jsou vyrobeny z blesků a samotné elementární moci. Ale tihle tvorové nebyli nic jiného než hora svalstva, krve a šílenství. Člověku se obracel žaludek už při pohledu na ty odporné zrůdy.

„Kriste pane, kam se poděla ta velká?“ zeptala se Swallowová.

Mike se dusil prachem i strachem. „Musíme se odsud dostat dříve, než se zase sjednotí.“

Swallowová se na něj obrátila a z doširoka otevřených očí čísel panika. „Odsud? Vždyť jsme sem právě dorazili!“

„Dají se dohromady a zkusí to znovu.“

„Je to zvěř,“ vyštěkla a pomalu zvedala hlavu na Mika. „Stačí jich pár zastřelit a zbytek se rozprchne.“

„Tak na to bych nespolehal. Zvířata své oběti nevěší. A už vůbec si neodnášejí trofeje.“

Swallowová krátce a přiškrceně zavzlykala a ustoupila zpátky do kanceláře. „Ne, to neříkejte.“

„Swallowová. Emily, já ...“

„Neříkejte to,“ zakňučela a opět o krok ustoupila.

„Neříkejte, že jsou inteligentní. Protože jestliže ano, tak vědí, že jsme v pasti. A taky vědí, že nás můžou dostat, kdykoliv se jim zamane. Kurva, jsem v pr-“

Udělal ještě jeden krok dozadu, když v tom se pod ní prolomila podlaha. Přidušeně zařvala a upustila zbraň. Jejich jediný prostředek k obraně tak spadl přímo do díry, která se pod ní otevřela.

Hluboko z jámy se ozývalo našťvané štěbetání. Swallowová se v pádu rychle otočila a zachytila se o okraj podlahy, aby zmínila náraz. Štěbetání se ozývalo mnohem blíže.

Mike vykročil dopředu a téměř upustil svou vlastní zbraň. „Emily, chytě se mé ruky!“

„Padej odsud, Liberty!“ zavrčela Swallowová. Oči teď měla od strachu úplně bílé. Volnou rukou chňapla po noži. „Panebože, jsou přímo pod námi!“

„Emily, podej mi ruku!“

„Někdo se odsud musí dostat,“ zašeptala. Vytáhla nůž a zabodla jej do něčeho neviditelného v díře. „Zaútočí také seshora. Padej pryč! Běž zpátky do tábora! Musíš varovat lidi!“

„Já nemůžu-“

„Běž už! Je to rozkaz, zatraceně!“ Swallowová se zmítala a poslední známky převýchovy mizely pod útokem příšer. Vydala ze sebe zvířecí řev a začala zběsile máchat nožem.

Mike se obrátil ke dveřím, ve kterých se mihl stín.

Bezmyšlenkovitě zatahl za obě spouště své brokovnice a okamžitě jej polila sprška vnitřností z roztrhaného psího stvoření.

Pak se rozběhl. Neohlížel se zpátky. Běžel. Vypotřebovanou brokovnicí odhodil stranou. Musí se dostat k džípu. V zadním kufru zůstala puška, kterou mu nabízela poručice Swallowová. Musí tam být. A taky další zbraně. Téměř se mu to podařilo, když v tom se pod džípem zvedla země. Hadí stvoření s opancéřovanou hlavou a kosami místo ramen. Čekalo tam na něj.

Mike se odbelhal z dosahu erupce a začal se plazit zpět, pryč z dosahu toho plazovitého tvora. Pohlédl do jeho příšerných očí. Svítící žluté bulvy posazené hluboko do opancéřovaného těla.

V těch očích byla inteligence a hlad. Ale nic, co by připomínalo duši.

Zrůda se napřímila na ocase a tyčila se nad zničeným džípem připravena skočit kupředu. Mike si zakryl tvář rukama a křičel.

Jeho řev se však úplně ztratil v rachotu pulzní pušky, která jela na plný automat.

Mike pohlédl vzhůru a spatřil, jak se ta obrovská hadí zrůda krouží a chvěje pod neúnavnou salvou ran z pušky. Jak se tak svíjela, znenadání vystřelila ze svého obrněného těla trny, které opeřily okolí jako děšť smrti.

Pak jedna ze střel našla v džípu zbývající palivo a mohutná exploze s sebou vzala celé vozidlo i s hadím netvorem. Řev, který ze sebe umírající příšera vydala, zněl jako strašné prokletí nebo zahřmění nějakého neznámého, dávno zapomenutého boha.

Výbuch přišpendlil Mika k zemi a horký závan ohnivého dechu opálil jeho tvář a ramena. Podíval se zpátky na ulici. Po psích stvořeních nebylo ani vidu, ani slechu. Jen mrtvoly. Za ním se ozývaly nějaké zvuky, a tak se začal točit dokola. Stále byl na zemi. Očekával další psí mutanty, ale ještě než se otočil, věděl, že se mýlí. Takový zvuk mohly vydávat jediné boty, nikoliv mozolnaté pracky. Výhled na slunce blokovala rozložitá, díky bohu lidská postava. Člověk se širokými rameny právě zastrkoval svůj těžkotonážní kanón do koženého pouzdra, připásaného ke stehnu proklaté nízkou. Ještě jakoby v mlze si Mike pomyslel, že ten stín náleží někomu z jednotky poručice. Třeba se Swallowové nějak podařilo po jejich rozdělení zavolat pro pomoc.

Když se mu postupně podařilo zaostřit pohled, zjistil, že postava na sobě nemá mariňáckou uniformu. Kalhoty ušité z jelení kůže byly obnošené a drsné. Hrubá keprová košile, elegantní, ale zašlá, rukávy vykasané. Lehká vojenská vesta, zhotovená z nějaké vzdušné kožené tkaniny vzbuzovala dojem, že se jedná o někoho, kdo má co do činění s armádou. Stejně jako pulzní puška, kterou si právě zasunoval do pouzdra. Chodil v solidních botách, které byly stejně obnošené jako zbytek jeho výbavy.

„Jsi v pořádku, synu?“ Silueta mu podala ruku.

Mike ji popadl a lehce se postavil zpět na nohy. Cítil se jako v mrákotách a hlas postavy doléhal do jeho uší strašně vzdáleně a sotva znatelně.

„Fajn. Žiju,“ vydechl ztěžka. „Ty nejsi mariňák.“ Konečně mohl pohlédnout také do tváře svého zachránce. Pískově blondatá kštice, elegantně při stříhnutí knírek a bradka.

Postava si odplivla do prachu. „Že nejsem mariňák? Myslím, že to můžu vzít jako poklonu. Ve zdejších krajích představuji zákon. Šerif Jim Raynor.“

„Michael Liberty, VZS, Tarsonis.“

„Novinář?“ zeptal se Raynor. Mike přikývl. „To jsi docela daleko od domova, že jo.“

„To teda jo. Chtěli jsme si ověřit jednu informaci... Bože.“

„Co?“

„Swallowová! Poručice! Nechal jsem ji v kanceláři, kde se vyřizovaly reklamace!“ Mike vrávorál ke kupcově krámu. Strážce zákona jej v těsném závěsu s připravenou zbraní následoval. Zkázonosná exploze zahnila všechna psí stvoření na útěk. Mike našel poručici Swallowovou tváří k zemi, stále napůl v díře. V jedné ruce svírala nůž a druhou se přidržovala vratkých prken podlahy.

Maršál se rozhlédl po místnosti a zavrčel: „Synu.“

Bylo to varování.

„Pomoz mi s ní,“ poprosil Mike a popadl Swallowovou za ruku s dýkou. „Vytáhneme ji nahoru a... ježíši kriste.“

Poručice Emily Jameson Swallowová od pasu dolů prostě neexistovala. Místo nohou jí teď visely cáry roztrhaného masa a několik páteřních obratlů, které se pohupovaly jako korálky na utrženém řetízku.

„Ježíši kriste.“ Mike pustil tělo na zem. To sklouzlo zpátky do díry s nechutným slizkým zvukem. Ozval se mokravý dopad a taky zvuky něčeho, co se pohybovalo pod povrchem.

Mike padl na kolena, naklonil se dopředu a začal mohutně zvracet. Pak podruhé a potřetí, tak dlouho, dokud se nezmohl jen na suché sípání. Hlava se mu zvrátila a padl, jako by něco z jeho mozku vysálo všechnu krev.

„Nechci tě rušit,“ řekl Raynor, „ale myslím, že bychom měli jít. Předpokládám, že si mi podařilo sejmout jednoho z jejich důstojníků. Dostal jsem jejich kapitána, jestli mi rozumíš. Připravují se na další útok. Raději bychom měli padat pryč. Venku mám zaparkovanou káru.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Je mi líto tvé přítelkyně.“

Mike přikývl a cítil, jak se jeho žaludek naposled pokusil vyprázdnit sám sebe.

„Jo,“ zalapal konečně po dechu Mike. „Mně taky.“

KAPITOLA 6

PLAZZ

Pochopit válku na papíře je velmi snadné. Člověku připadne strašně vzdálená a krásně akademicky černobílá. Dokonce i přímé reportážní vstupy mají ten vzácný dar nikdy divákovi nepřiblížit, jak zlé to ve skutečnosti je.

Není to nic jiného než filtr duševního zdraví. Ten umožňuje příjemcům informace děsivé reality rozlišovat na zprávy a čísla. Proto ti, kteří stojí v čele armád, jsou schopni na svých jednotkách páchat všechny ty strašné věci. Zdravě uvažující člověk by něco podobného nikdy nedopustil, pokud by se pak někdy hodlal vojákům podívat do očí. Což je také jeden z důvodů, proč to nedělají.

Ale když stojíš tváří v tvář smrti, když stojíš tváří v tvář rozhodnutí se smrtí se buď vypořádat, nebo zemřít, pak se všechno změní.

Ted' všechny papírové filtry mizí a ty se musíš postavit šílenství čelem.

LIBERTYHO MANIFEST

„Říkají jim Zergové,“ řekl šerif Raynor a soukal se do svého vznášedla. „Ti malí, to byli zerglingové. Ten had, co jsme ho vyhodili do vzduchu, ten se jmenuje Hydralisk. Údajně jsou o něco chytřejší než ti malí.“

Mike měl stále v ústech ten pocit, jako by kloktal odpadní vodu. Přesto se přemohl a dostal ze sebe: „Kdo jim tak říká? A kdo je pojmenoval Zergové?“

Raynor odpověděl: „Mariňáci. Přesně od nich jsem to zaslechl.“

„Hele, zmiňovali se mariňáci vůbec o něčem, čemu by říkali Protossové?“

„Jo,“ hlesl Raynor a cpal Mika dovnitř. „Jejich koráby září a anihlovali Chau Saru. Jestli tomu správně rozumím, mohou přijít také sem. Proto se každý snaží dorvat ke dveřím s nápisem východ.“

„Myslíš, že to jsou jedni a ti samí?“

„To netuším. Ty snad ano?“

Mike pokrčil rameny. „Viděl jsem jejich lodě nad Chau Sarou. Docela by mě překvapilo, kdybych zjistil, že je řídily tyhle... věci. Možná to jsou jejich spojenci? Nebo otroci?“

„To je možné. Je to mnohem lepší než jiná možnost.“

„A ty?“

„Že to jsou nepřátelé,“ odpověděl strážce zákona a nastartoval hlavní pohon vznášedla. „Být uvězněn uprostřed konfliktu mezi dvěma válčícími stranami je vůbec ta nejhorší alternativa.“

Ještě jednou objeli opuštěnou základnu Anthem. Raynor vypálil na dřevěné budovy tříštivý granát a Liberty natočil celou tu zkázu na záznamový přístroj. Když odjížděli, nechali za sebou sloup dýmu.

Raynor pak vysvětloval, že během jízdy hledal případné skupinky uprchlíků. Týpky z místní samosprávy. Měli být o pár sektorů dále a mířili na místo, které se jmenuje Blackwater Station.

„Zhruba tři sektory nazpět je uprchlický tábor.“ Mike se naklonil dopředu. „Copak nemáš namířeno právě tam?“

„O tom nic nevím. Slyšel jsem hlášení, že v Blackwateru měli nějaké problémy, a tak jsme to jeli omrknout.“

„V žádném z hlášení nepadla jediná zmínka o uprchlickém táboře?“ zeptal se Mike.

„Fakt nevím. No jistě. Tak si mi zdá, že Konfederace chce, aby většina obyvatel planety běhala dokolečka jak stádo tupých slepic, co jim usekli hlavy.“

„Přesně tohle už mi někdo říkal těsně předtím, než jsme sem dorazili.“

„Ať už ti to říkal kdokoli,“ pokýval Raynor souhlasně, „rozhodně věděl, o čem mluví.“

Hladce klouzali drsným terénem. Raynor měnil směr jízdy, jen pokud se potřeboval obtočit kolem nějaké větší překážky. Vznášedlo typu Vulture byla taková šikovná motorka s protáhlým čumákem, poháněná jednoduchým vznášejícím gravitačním zařízením, které vozidlo udržovalo asi třicet čísel nad zemí. Palubní počítač a senzory na přidi udržovaly plynulý chod a ignorovaly menší kameny a zakrslé křoví.

Mike připásaný vzadu si pomyslel: Musím si taky jednoho opatřit... a pohodlnou soupravičku válečné zbroje k tomu. Znovu si vzpomněl na poručici Swallowovou a přemýšlel, jak by se jí asi dařilo, kdyby byla navlečena do svého neproniknutelného zámotku z neooceli.

Na Raynorovu skupinku běženců narazili během hodiny. Šerif měl pravdu: na tomhle zvláštní shromáždění se sešli zástupci místní vlády, kteří byli na rozkaz mariňáků příhodně vysláni do divočiny. Mike si dokázal živě představit, s jakým potěšením jedná plukovník Duke právě tímto podivným způsobem. Putování bylo u konce. Raynor bez jakéhokoliv představování přistoupil k prvnímu strážnému. „Máme tu něco, s čím jsme vůbec nepočítali,“ zahlásil voják, příslušník koloniálních jednotek ve standardní zbroji CMC-300. „Vypadá to na starou velitelskou základnu.“

„Jedna z našich?“ zeptal se Raynor.

„Tak napůl. Nebyla vyznačena na žádné mapě. Poslali jsme tam naše zbývající výzvědné oddíly, aby ji prozkoumaly.“

Raynor se otočil v sedadle. „Chceš si vystoupit?“ zeptal se Mika.

„Jo, z planety,“ odpověděl Mike. „Ale dokud tu jsem, chci vědět, co se děje. Je to má práce. Povinnost.“ Vzpomněl si na základnu Anthem a znenadání vůbec nevěřil starým budovám.

Raynor souhlasně zabručel a vystřelil s károu vpřed.

Vyjeli na vrchol nevysokého kopce a na druhé straně spatřili velitelskou základnu.

Michael věděl, co od takové velitelské základny může očekávat. Jsou všudypřítomné, dokonce i na

Tarsonu. Napůl zapadlý bunkr plný senzorů a počítačů je něco více než jen malá automatická továrna, která ze sebe chrlí těžební vehikly do místních dolů. Takový hotel, který ví, jak se bránit. Nějakého geniálního vynálezce napadlo připevnit na spodní část nosné konstrukce tryskový pohon, takže se celá budova může přemísťovat z místa na místo. Takový přesun však stojí spoustu energie, takže mimo tryskových motorů musí být všechno vypnuto.

Ale tahle základna vypadala, věru, trochu jinak.

Na jedné straně byla poněkud pomačkaná. Nezdálo se však, že by ji poškodilo něco zvenku, spíše jako by ji to vcuclo zevnitř. Jako když necháte jablko příliš dlouho na sluníčku. Stěny obrůstaly chomáče vřesu. Koloniální jednotky - místní vojáci v obnošených zelených vojenských brněních - se v půlkruhu opatrně přibližovali k budově.

„Něco takového jsem ještě nikdy neviděl,“ řekl Raynor. „Takhle zarostlé... musela tu být ještě před založením kolonie prvními osadníky.“

Mike si prohlížel půdu kolem základů velitelské centrály. Ukázal prstem. „Podívej, tam!“

„Kde?“

„Na zemi. Okolo je taková plazivá šedá hmota. Narazili jsme na ni na základně Anthem těsně předtím, než se do nás pustili Zergové.“

„Myslíš, že to spolu souvisí?“

„To si piš,“ přikyvoval souhlasně Mike.

„To mi stačí,“ řekl šerif a popadl mikrofon vysílačky ve svém vozítku. „Chlapi, celá budova je zamořena Zergy. Tak si na ně posvítime!“

Mike nechal vlastní záznamník zapnutý a dodal: „Řekni jim, ať si dávají pozor na zerglingy. Rádi se zahrabávají.“

Varování bylo víceméně zbytečné. Země před velitelskou základnou se vzedmula a vychrlila ze sebe plnou náruč stvoření, která vypadala jako psi stáhnuté z kůže. Koloniální jednotky však byly připravené a likvidovaly je hned, jak se vyřítily. Zerglingové neměli tu nejmenší šanci a v mžiku z nich zbyla rosolovitá kaše. Když si místní domobrana poradila s první vlnou ohrožení, začala ládovat zápalné granáty do samotné velitelské základny. V budově vypukl požár.

Raynor stál na své káře a z masivního metače sypal jeden tříštivý granát za druhým, dokud celá střecha nepukla jako skořápka vejce. Mike si teď ze své pozice mohl vnitřek základny dobře prohlédnout. Celá budova nebyla nic jiného nežli změt' zhoubné popínavé rostliny, která hýřila oranžovou, zelenou a fialovou barvou. Podél zdí visely váčky slizkých... čehosi. Když je začaly olizovat plameny, přišerně ječely.

„Máš to všechno?“ zeptal se Raynor, když se střecha propadla dovnitř a pohřbila pod sebou doutnající relikvie zamořené budovy.

„Jasan.“ Mike vypnul nahrávání. „Teď potřebuji nějaké místo, kde z toho udělám pořádnou reportáž.“

Raynor se usmál. „Říkal jsem ti to, tahle banda uprchlíků patří k vládě. Jestli tady někdo má slušnou komunikační vybavičku, tak jedině oni.“

Šerif Raynor měl pravdu. Uprchlíci měli mnohem více než jen postačující adekvátní komunikační zařízení. Za normálních časů by se jednalo o naprosto hladké spojení. Jakmile se Mike nalogoval, bylo mu jasné, že některé části systému selhávaly v celosvětovém měřítku. Sít' měla očividně díry a v pozadí to dost hlasitě šumělo. Podobně jako na zavlažovaném poli slábla s každým rozvětvením také komunikační sít'.

Poskládal reportáž, jak jen nejlépe dovedl, a přemýšlel, co z toho asi vypustí vojenští cenzori, než to předají VZS, a co změní Handy Anderson. Krok za krokem si představoval, jakými vystříhovánkami reportáž prochází, než se dostane od něj až na veřejnost. I přesto chtěl popsat situaci objektivně, tak jak ji vidí on, a ne tak, jak by si přáli vysocí hodnostáři.

Do kratší novinové zprávy nacpal většinu materiálu z uprchlického tábora. Ani slovem se však nezmínil o slovní přestřelce mezi Swallowovou a Kerriganovou. Detailně se rozepsal o tom, co se událo na základně Anthem, a přiložil také obrazový záznam přestřelky u velitelského bunkru. Celou reportáž uzavíral odstavec, že velitelská základna nebyla na žádné koloniální mapě. Byl si jistý, že jestli cenzori něco vyhodí, bude to právě poslední odstavec.

Dobře si byl vědom, že určitě nechají projít odhodlané a statečné koloniální vojenské jednotky, které kosí zerglingy. Vojenská cenzura si vždy potrpěla na gesta triumfu a vítězství.

Zatímco se reportáže přelévaly z bufferu do hlavní sítě, Mike si kartáčil z pláště oranžový prach. Pak se vydal za Raynorem do jídelního stanu. Muž s pískovými vlasy mu nabídl šálek kávy. Byla to vojenská káva třídy „B“ vyvařená na zahuštěné bahno a pak pomalu vychlazená. Jako byste do sebe pomalu nalévali měkký asfalt.

„Už máš všechno napsané?“ zeptal se šerif.

„Už,“ odpověděl Mike. „Dokonce jsem si zapamatoval, jak se správně píše tvé jméno,“ a nahodil hraný úsměv.

„Jsi v pořádku?“ optal se Raynor. Vyznělo to však jen jako „jsi v pořádku“.

Mike pokrčil rameny. „Nějak bylo, nějak bude. Psaní mi pomáhá udržet se nad vodou.“

„Nějaké mrtvé jsi už přece viděl, ne?“

Mike opět suše pokrčil rameny. „Na Tarsonu? No jistě. Náhodné přestřelky. Sebevraždy. Vyřizování účtů mezi gangy a dopravní nehody. Některé z těch věcí by s klidem mohly soupeřit s těmi pověšenými těly v hospodě.“ Zhluboka se nadechl. „Musím však přiznat, že něco takového ještě ne. Nic, co by se dalo přirovnat k poručici.“

„No jo. Většinou se to stává, když jsi s dotyčným mluvil těsně předtím, než zemřel,“ pronesl Raynor a hodil do sebe další dávku asfaltu. „A když to přijde znenadání. Jo, myslíš si to správně, odpověď zní ne. Nebyla to tvá vina.“

„Jak jsi to mohl vědět?“ zeptal se Mike rozrušeně.

Přesně na to myslel: že nesl přímou zodpovědnost za to, že zatáhl Swallowovou do Anthemu a zavinil tak její smrt.

„Vím to, protože jsem šerif. A ačkoliv jsem nic podobného jako Anthemu neviděl, zažil jsem situace, kdy někteří lidé žili a jiní umírali. A ti, co přežili, se stále cítili vinni za to, že přežili. Posléze.“

Mike se na chvíli posadil. „Co tedy doporučujete, doktore Raynore?“

Šerif pokrčil rameny. „V podstatě to samé, co děláš teď. Žít dál. Dělat to, co máš dělat. Hlavně nezústat stát jak Alenka v říši divů. Byla to hluboká rána, ale musíš se otřepat.“

Mike přikývl. „Víš, když jsi tak mluvilo tom... žít dál. Chtěl jsem udělat jednu věc.“

„A co to bylo?“

„Naučit se používat armádní zbroj. Když jsem se poflakoval na lodi, příležitost jsem prošvihl. Pořád toho strašně lituji. Zdá se, že zde to může být otázka přežití.“

„To teda jo.“ Raynor se podíval na reportéra skrz svůj šálek. „Jo, myslím, že se tady nějaká výstroj velikosti dvě stě najde. A dokud se nekontaktujeme s mariňáky, zůstaneme zašití tady. Budeš mít dost času se to naučit.“ O půl hodiny později stál Mike před jídelním stanem v plné polní. Trvalo deset minut, než se jim podařilo mezi nákladem, který s sebou přivezli evakuovaní, vyhrabat výstroj. Dalších dvacet minut zabralo správné oblékání. Věděl, že Swallowová se dokázala nasáckovat do zbroje během tří minut. Než začneš chodit, zkus se nejprve plazit, mumlal si pro sebe Mike. Samotná výstroj byla podobná energetickým vojenským brněním, která používala posádka Noradu II. Její nositel byl malou střelnou zbraní naprosto nezranitelný. Zbroj poskytovala také omezené množství kyslíku (na rozdíl od plně hermeticky uzavřených vesmírných brnění mariňáků) a balík ochrany proti nukleárnímu, biologickému a chemickému ohrožení. Stále se však jednalo o starší model standardního vybavení mariňáka. Vlastně šlo o starožitnost. Kompletní výstroj zvýšila Mika o celou stopu. Abnormální velikost bot v sobě skrývala vlastní stabilizační počítače, které jej udržovaly ve vzpřímené poloze. Celá výbava byla také v rozkroku o něco vyšší až do chvíle, kdy mu Raynor ukázal, kde se dá seřadit výška pomocné podpory kroků. Celé brnění bylo možné zapečetit a pomocí recyklování vlastního odpadu v něm existovat sedm dní. Tuhle možnost však Mike zatím zkoušet nehodlal.

Také ramena se zdála neúměrně veliká. Byla v nich ukryta rezervní munice a řada senzorů. Na zádech byl připevněn velký kyslíkový přístroj, který z brnění odváděl nadměrné tělesné teplo. Součástí novějších typů byly také tlumiče hluku a tepelné stopy. Ale Mike na sobě měl model zastaralý, nesčetněkrát rozbitý a zase opravovaný.

Zdalo se, že některé části jej poněkud stahují a těsně přiléhají, zvláště kolem nohou a rukou, které obepínaly široké pásy. Ostatní místa vypadala volně a otevřeně.

„Ta těsná místa jsou součástí záchranného systému,“ vysvětloval Raynor, když jej cpal do výstroje. „Když inkasuješ tvrdý zásah do ruky nebo do nohy, kus jí odletí, ale zbytek přežije.“

„Pod pažemi cítím nějaké volné místo,“ komentoval Mike.

„Je to místečko na mariňácký doping. Přesně tam jsou uloženy stimpacky. Koloniální domobrana je nepoužívá. Příliš mnoho lidí se stalo na těch drogách závislých.“ Uzavřel poslední zámek a uvěznil Mika uvnitř. Reportér se zakymácel dopředu a zase dozadu, asi jako když postavíte želvu na chůdy.

Raynor byl navlečený ve své vlastní zbroji, která vypadala úplně stejně poničeně a obnošeně. Strážce zákona kývl přes otevřené hledí a řekl: „Bmění zastaví většinu běžných bouchaček, ale dobrá průrazná jehlovka může projít skrz. Proto jsou jednotky v prvních liniích vybaveny většinou pulzními puškami C-14 - nárážkami, které pálí osmimilimetrové hřeby.“

„Co teď?“

„Teď se zkus projít,“ řekl Raynor. Nyní jej začalo pozorovat i několik dalších vojáků a před vchodem do jídelního stanu se vytvořil malý dav. Šerif znova přikývl. „Jen do toho.“ Mike se podíval na ukazatele, které viděl na okraji svého hledí. Četl přeci tehdy na lodi manuál a věděl, že ta řada malých blikátek znamená, že všechno šlape tak jak má. Udělal krok dopředu.

Jelikož zvedal obrovskou váhu opancéřovaného chodidla, očekával, že to bude, jako když tahá nohu z bláta. Místo toho končetina napojená na senzory a zajišťovaná tunou kabeláže a pásů vystřelila dopředu téměř do výše pasu. S nohou ve vzduchu Mike zabalancoval a zaklonil se dozadu. Servomotory zakvílely a snažily se pomoci a zátěž vyrovnat. Mike se však otočil a praštil sebou na bok, až to zadunělo.

Raynor si zakryl rukou tvář a snažil se vypadat chápavě. Sotva však zamaskoval široký úsměv, který se dral skrze jeho prsty. Mike zahlédl, jak si několik vojáků mezi sebou mění peníze. To je skvělé, tak oni na mě sázejí, pomyslel si. Ukazatele na jeho hledí teď výstražně blikaly žlutě. Znova se na ně podíval a vzpomínal, co psali v manuálu. Pak usoudil, že zřejmě říkají: „Hej, blbečku, váliš se na zemi.“

„Pomůže mi někdo?“ zeptal se Mike.

„Lepší bude, když se postavíš na vlastní nohy sám,“ řekl Raynor s neskrývaným úsměvem.

Výborně, pomyslel si Mike a pomalu se převaloval na břicho. Zjistil, že se klidně zvedne na jedné ruce, ale ovládnout pod sebou obrovská chodidla jej stálo nadlidské úsilí. Konečně se zvedl do téměř vertikální polohy. „Dobře,“ povzbuzoval jej Raynor. „Teď zkus jít. Do toho.“ Tentokrát Mike zkusil šoupat nohama a celé bmění se dalo do pohybu, zvedajíc obláčky oranžového prachu. Belhal se asi tři metry, pak se otočil a přidal další tři. U druhé otočky si již byl natolik jistý, že se pokusilo několik skutečných kroků, a když ani pak neupadl, začal se pohybovat normálně. Ukazatelé na něj opět mrkaly zeleně a Mikovi se ulevilo, že bmění nijak nepoškodil. Také si oddechl, že se nováčkům během prvních drílů na Noradu II příliš neposmíval.

Raynor zmizel za koloniální domobranou a za chvíli se vrátil s pulzní puškou v ruce. Podával ji Mikovi a jeho opancéřovaná dlaň v sobě ukrývala větší ze dvou pažeb. Ta menší bylil určena pro neobrměné střelce, kteří, pokud chtěli udržet dlouhou hlaveň, museli používat obě ruce. Ve zbroji si však Raynor s její vahou poradil snadno.

„Vystřel na támhleten šutr,“ řekl a statečně se snažil zachovat vážnou tvář.

Nejprve si Mike myslel, že si z jeho výkonu dělá šerif srandu, když ale pozvedl zbraň, došlo mu, co se právě děje. Obrněná želva na chůdách se chystá vystřelit z pušky.

„Počkat,“ řekl. „Jak si ta věcička poradí se zpětným nárazem?“

Raynor se otočil k ostatním domobrancům. „Vidíte? Říkal jsem vám, že je chytřejší, než vypadá!“ Někteří z koloniálních vojáků sáhli do peněženek.

Pak Mikovi vysvětlil: „Když se chceš podepřít, zešíroka se rozkroč. Výzbroj ten manévr zná. Všechno ztlumí paže, ve které držíš zbraň.“

Mike se obrátil čelem ke kameni, zapřel se a vypálil.

Z hlavně pušky vyšlehla salva hřebů a pokropila balvan. Úlomky kamene litaly všude kolem a Mike si

všiml, že do povrchu skály vyřezal hlubokou jizvu.

„To nebylo špatné,“ okomentoval výkon Raynor.

Úsměvu se teď vůbec nebránil. „Tenhle šutr si příště dobře rozmyslí, jestli zaútočí na hodné a bohabojné lidi.“

Mike pocítil, jako by z ramen sejmul těžký náklad.

Swallowová byla mrtvá a divočina se hemžila podivnými xenomorfními stvořeními a uprchlickými tábory. Ale aspoň se s tím snažil něco udělat.

A jelikož mu to vůbec nebylo jedno, udělal první důležitý a obrněný krok.

Raynorovi evakuovaní se měli držet pospolu a čekat, až je zkontaktují mariňáci. Mike si spočítal, že může s Raynorovou posádkou zůstat zhruba jeden, možná dva dny. Pak buďto odcestuje do města s mariňáky, anebo se pokusí dostat zpátky na vlastní pěst. Kruci, jestliže se reportáž o koloniální domobraně bojující se Zergy dostane do místních zpráv, na naši skupinku se zaměří nejedno oko.

Až do následujícího odpoledne se s nějakou reportáží vůbec neobtěžoval. Pak přišli skuteční mariňáci.

Snesli se z oranžového nebe jak ocelí okované fúrie.

Výsadekové lodě Konfederace obsadily hlavní únikové cesty okolo tábora, čímž zabránily, aby se někdo nepozorovaně dostal pryč. Hned po přistání se těžce obrnění mariňáci v kompletní moderní vojenské výbavě sešikovali. V jejich řadách stály také speciální jednotky vyzbrojené plamenomety na bázi plazmy. Přimo z břicha jedné z lodí vystoupil Goliath, aby střežil konec základny.

Mariňáci rychle obklíčili ležení a postupovali přímo do středu uprchlíků. Kdykoliv narazili na koloniální jednotky, přinutili je složit zbraně a vzdát se. Překvapení a nejistí kolonisté se jejich vůli podrobili.

Mike, nyní oblečený ve svém civilním oblečení a dlouhém kabátu, právě mířil do Raynorova stanu. Přiblížil se právě v okamžiku, kdy šerif zuřivě křičel do svého videofonu. „Nezbláznil jste se tak náhodou? Kdybychom tu zatracenou fabriku nespálili, celou tuhle kolonii by už dávno převálcovali! Možná kdybyste neztrácel drahocenný čas a navštívil nás tady na zemi ...“

„Chlapče, dvakrát se tě takhle pěkně ptát nebudu,“ ozval se z obrazovky dobře známý hlas, jenž Mika dokonale uzemnil. Tvář sice neviděl, ale věděl, že na druhém konci drátu videofonu visí plukovník Duke. „Nehodlám se tady s vámi vůbec dohadovat. A teď složte zbraně!“

„To bys nebyl konfederál, kdybys nebyl otravný jak vřed na prdeli,“ neodpustil si Raynor průpovídku. Teprve pak přerušil spojení a obrátil se k Mikovi. „Typické smýšlení konfederálů. My za ně uděláme jejich práci a oni se hned naštvou, že se jim snažíme konkurovat.“

Ve dveřích se objevila dvojice mariňáků v plné polní.

„Šerife Jime Raynore, máme oprávnění vás zatknout za pokus o velezradu ...“

„Jo, jasně,“ povzdechl si Raynor. „Právě jsem dostal milostný vzkaz od vašeho plukovníka.“ Pak prasklo stůl nárameníky. Ihned se ztratily v ruku vojáků.

„Během útoku na velitelské stanoviště byl přítomen také Michael Liberty z Vesmírné zpravodajské sítě,“ řekl mariňák a obrátil se na Mika.

„No, on je“ začal Raynor.

„Pryč,“ dokončil Mike a zvedl svou novinářskou známku. „Jmenuji se Rourke. Místní tisk. Mickey odcestoval včera poté, co dopsal svou reportáž.“

Mariňák projel vyměněnou ID kartu čtečkou a cosi zabrblal. Mike doufal, že nedokonalá globální komunikace postrádá Rourkovu podobiznu.

Pak se voják ozval: „Pane Rourke, právě se nacházíte ve vojenském prostoru. Musíte jej ihned opustit.“

„Co to-“ ozval se Raynor.

Mike jej přerušil: „Jistě, pane. Hned vyrazím.“

Ozbrojenec pokračoval: „Musím vám připomenout, že bylo vyhlášeno stanné právo a cokoliv napíšete, musí nejprve projít vojenskou cenzurou. Jakýkoliv náznak zrady bude okamžitě hlášen a její pisatel za ni ponese plnou zodpovědnost. Není vyloučeno, že bude postaven před plní soud.“

„Přesně jak říkáte, chlape. Myslím to vážně, pane,“ řekl Mike.

Raynor křikl na Mika: „Hej, Rourke, radši si vezmi mou káru,“ a hodil reportérovi klíče. „Nezdá se, že ji

ted' v nejbližší době budu potřebovat.“

„Dík, šerife,“ odpověděl Mike.

Strážce zákona se na Mika ztěžka podíval. „A jestli potkáš toho kašpara Libertyho,“ řekl chladně, „vyříd' mu, že od něj očekávám, že s tímhle bordelem něco udělá. Slyšíš mě?“

„Jasně a zřetelně, chlape,“ zahlaholil Mike. „Jasně a zřetelně.“

Nedopřál si odpočinek, dokud nebyl od uprchlického tábora aspoň pět sektorů. Když odjížděl, Raynorovy muže nakládali do přepravních lodí. Pokud plukovník Duke dodrží standardní vojenské postupy Konfederace, zavřou je na oběžné dráze do vyřazené lodi, která slouží jako vězení.

Mika uklidňovala skutečnost, že na orbitě budou aspoň v bezpečí před Zergy i Protossy.

Původně Mike plánoval, že se vrátí zpátky do města a sedne na první loď, která jej odveze pryč z planety. Jakmile se dostane na Tarsonis, nechá Handyho Andersona, aby se postaral o detaily jeho dočasného neoprávněného pobytu. Stále jej však pronásledovalo pomyšlení, že by nechal Raynora shnit v nějaké vojenské věznici. Šerif byl jedním z těch správných chlápků ze staré školy, který zde v Okrajovém světě našel smysl svého života. V jádru to přece nemohl být špatný člověk. A v Anthemu vytáhl Mika z pěkné kaše.

Na okamžik se mu v paměti vybavila tvář poručice Swallowové. Ona mu pomohla a on ji zklamal, nehledě na to, co mu říkal Raynor, cítil odpovědnost. Zklame také Raynora?

„Zklamat je moc ošklivé sloveso,“ zamumlal. Věděl však, že nemůže šerifa nechat na milost plukovníkovi. V té době se již blížil k městu a věděl, že musí chytnout dopravu na Norad II a promluvit si s plukovníkem.

Do hajzlu, to si můžu rovnou zamluvit místo ve vedlejší cele, pomyslel si.

Město bylo kompletně vyklizené, dokonce tu nezůstal ani kordón na hlavních příjezdových cestách. Ulicemi se nepotulovala jediná živá duše, dokonce ani žádná jednotka Konfederace. Když se Mike řítit ulicemi, přemýšlel, co se asi stalo s davem lidí z novinového koutku kavárny. Byli pořád tam, nebo je rovněž evakuovali do nějaké žumpy v divočině?

Znenadání se na něj vyřítlo Vulture a začalo jej pronásledovat. Ohlédl se a sledoval, jak se mu pověsilo na levý zadní nárazník. Za polarizovaným oknem zahlédl siluetu řidiče, který si ťukal na ucho. Tohle univerzální gesto vyjadřovalo jediné: „Zapni to zatracené rádio, ty idiote.“

Mike otočil spínačem komunikačního zařízení a na obrazovce se objevila tvář Sarah Kerriganové. „Jed' za mnou,“ řekla prostě.

„Snažíte se mě zabít?“

„To je dost pitomý dotaz, zvláště když vezmeme v úvahu, že už jsi vlastně mrtvý.“

„Cože?!“ vyprskl Mike. „Hlásili to před hodinou. Říkali, že nějaký terorista v kradeném brnění speciálních jednotek zmasakroval autobus plný novinářů. Oběti identifikovali podle odznaků. Gratuluji, patří ti první příčka na smutečním oznámení.“

„Panebože.“ Mikem oťrásla náhlá žaludeční nevolnost. Rourke měl jeho novinářský odznak. Pomyšlení, že korupční kauza si jej našla až tady, jej přivádělo k šílenství.

Kerriganová se zasmála. „Tohle není žádný podfuk se stavebním materiálem na Tarsonu, pisálku. Někdo se tě chtěl zbavit tady. Víte toho příliš, pane Liberty.“

Mikovi se zvedl žaludek. „Co tím myslíš?“

Spojení krátce zapraskalo. „Chci ti říct, že tvá reportáž přímo z pole obrátila planetární domobranu vzhůru nohama. Zjištění, že bojují se Zergy oni, a nikoliv mariňáci, je fakt nadzvedlo ze židlí. Takže Duke nechal všechny místní jednotky zatknout a odvézt z planety. Chtěl, aby celé místo zůstalo úplně bezbranné. Copak to není do očí bijící? Pokud chceš opravdu místním pomoci, jed' za mnou.“

Mike pokýval hlavou. „A když odmítnu?“

„Vytlačím tě ze silnice a odvezu osobně,“ zachrčelo rádio. „Ježíši, řídíš jak nějaká stará bába.“

S těmito slovy vystřelila se vznášedlem kupředu a prudce zatočila vlevo. Liberty ji následoval. Zatáčku střihl příliš ostře. Kolem rohu budovy to bylo opravdu velmi těsně.

Mířili do čtvrti, ve které stála především skladiště.

Většina nyní zela prázdnotou. Vulture vklouzlo do otevřených dveří jednoho z nich. Mike jej následoval

dovnitř a Kerriganová za nimi stáhla dveře.

„Teda, takhle do mě vrazit. To bylo docela nebezpečné,“ řekl Mike a soukal se ven. „Asi si o sobě myslíš, že jsi hodně dobrý řidič.“

„To jsem. A taky jsem velmi dobrá s noži. A taky s puškami. Kdes to ukradl?“ zeptala se a podívala se na vozítko.

„Dar od přítele.“

„Tvůj přítel si dává na svém nádobičku záležet. V tomhle baráku jsme v bezpečí. Než pokročíme dále, zbývá nám udělat ještě jednu věc.“

Než stačil Mike cokoliv udělat, mihla se mu před očima ruka Kerriganové a utrhla jeho novinářskou známku. Jedním ladným pohybem ji pak vyhodila do vzduchu, tasila příruční laserovou pušku a přesně na vrcholu balistické křivky ji sežehla. Seškvařené zbytky dopadly v černých kaňkách na betonovou podlahu.

„Myslíme si, že známka se dá sledovat. To by totiž vysvětlilo, proč majitele tvé originální akreditace potkala tak ošklivá věc. Dříve nebo později jim možná dojde, že nesejmuli toho správného, a půjdou po tobě. Ted' pojd' sem. Musím připravit plechy.“

Otočila se a nechala Mika za sebou i s jeho reptáním.

Pak začala zezadu nosit nějaké přístroje.

„Podívej. Víím, že Dukovým jednotkám v této chvíli nemůžeš věřit. Takže, vyslechněš si konečně i mou verzi příběhu?“ Sehnula se, aby zkontrolovala nějaké dráty.

Mike to náradí poznal. „Vždyť tu máš kompletní holosoupravu.“

„Jistý druh umění,“ usmála se Kerriganová. „Můj velitel byl tak laskavý a poskytl nám jen to nejlepší.“

„Jen to nejlepší, no ovšem. Když si může dovolit platit vlastní telepaty.“

Kerriganová se na zlomek vteřiny zarazila. I tak to však bylo dost dlouho na to, aby se Mike usmál. „No jo,“ řekla, „nesnažím se to příliš skrývat, že?“

„Skoro jsem uvěřil tomu, že jsi můj oddaný fanoušek,“ ohradil se Mike, „ale že jsi mě náhodou našla, zrovna když jsem se vracel do města... to ti fakt nesežeru. Měl jsem však za to, že telepati slouží pouze jako příslušníci konfedačních jednotek Duchů.“

„No, kdysi jsem byla jedním z nich. Ale bylo to únavné, tak jsem se na to vykašlala.“

„Na to, abych poznal, že v pozadí těchto událostí je mnohem více, nepotřebuji být telepat.“ Mike rezignovaně pokrčil rameny a dodal: „Po takové práci tě duchod nečeká. Také jsem myslel, že používáte nějaké tlumiče, abyste mohli chránit obyčejné lidi.“

„Všechno je to trochu jinak,“ řekla poněkud hořce Kerriganová. „Tlumiče slouží také k tomu, aby nám daly svatý pokoj od tvých malinkatých nechutných myšlenek. Je těžké žít s vědomím, že nikomu kolem tebe samotného se svým způsobem nedá důvěřovat.“ Přísně si Mika změřila zelenýma planoucíma očima. „Toaleta je vzadu v rohu. Ne, nemá okýnko, kterým by se dalo zdrhnout. Nechci ti prostřelit koleno, abys nikam neutekl, ale víš, že to udělám.“

„Proč já?“ zamumlal Mike a mířil záchod.

„Protože, ty idiote,“ křikla na něj Kerriganová přes celou halu, „jsi pro nás velmi důležitý. Ted' si koukej napudrovat rypák a vrať se zpátky.“

Když se Mike vrátil, souprava na holografický přenos již byla sestavena. Celý projekční talíř se dal poskládat do několika kufříků.

„Ale vůbec ne,“ oznamovala hned, když se vrátil. „Schopnost číst myšlenky by reportérovi nijak neprospěla?“ Mike si stále nemohl zvyknout na zvláštní těsnopis, pomocí kterého se bavil s telepatem.

„Ne,“ potvrdila Kerriganová. „Většina z toho, co zachytím, přichází z povrchu. I to už je kolikrát samo o sobě dost nechutné. Zvířecí pudy a podobné sračky. A tajemství. Ztraceně, celý můj život je plný tajemství. I ta opravdu stará přicházejí neskutečně rychle.“

„Promiň,“ řekl Mike a najednou si nebyl jistý, zda to tak ve skutečnosti myslel, či nikoliv.

„Ale jo, myslel jsi to tak. Jen nevíš, že jsi to tak myslel. Ne, nemám žádné cigarety. Tak pojd'me.“

Stiskla tlačítko a jemně promluvila do mikrofону. Nižší kotouč holografického vysílače tiše zavměl a ze světla se pomalu vytvarovala humanoidní aura, rozložitý muž se širokými rameny v něčem, co připomínalo

vojenskou uniformu. Z jeho tváře trčelo husté obočí, strmý nos, mohutný knír a vystouplá brada. Jeho černé vlasy zdobily stříbrné pramínky, ale černá nad šedou stále výrazně převládala.

Konečně tu tvář poznal. Patřila muži, jehož plakáty byly vylepeny po celé Konfederaci. Nejhledanější muž vesmíru.

„Pane Liberty, jsem velmi rád, že vás konečně poznávám,“ pronesla zářící postava. „Jmenuji se Arcturus Mengsk, vůdce Synů Korhalu. Rád bych se vás zeptal, zda byste se nepřidal na naši stranu.“

KAPITOLA 7 DOHODA

Arcturus Mengsk. Jméno, které je synonymem teroru, zrady a násilí. Žijící důkaz toho, že konec ospravedlňuje smysl. Vrah Konfederace lidí. Hrdina zpropadeného světa Korhalu IV Král vesmíru. Krutý barbar, který nikdy nepřipustí, aby se mu kdokoliv nebo cokoliv postavilo do cesty.

Ba co víc, je také charismatický, sečtělý a inteligentní. V jeho přítomnosti máte pocit, že vás skutečně poslouchá, že jej zajímají vaše názory a že jste někdo velmi důležitý - tedy pokud s ním souhlasíte.

Je to neuvěřitelné. Často jsem přemýšlel, jestli lidé jako Arcturus Mengsk kolem sebe nevytvářejí vlastní bublinu prostorové reality. Všichni, které pak taková bublina pohltí, se znenadání přenesou do jiné dimenze, kde to peklo, jak sám říká, začne dávat smysl.

Na mě působil vždy tímto dojmem.

LIBERTYHO MANIFEST

Zářící postava se na chvíli odmlčela a pak pronesla:

„Něco není v pořádku s naším spojením, poručice?“

Kerriganová odpověděla: „Slyším vás jasně a zřetelně, pane.“

„Slyšíte mne i vy, pane Liberty?“ zeptal se Arcturus.

„Slyším,“ řekl Mike. „Jen nevím, zda věřím tomu, co poslouchají mé uši. Jste muž, kterého Konfederace nenávidí nejvíce ze všech.“

Arcturus Mengsk se pousmál a složil ruce na břicho, rovném jak deska. „Lichotíte mi, ale musím podotknout, že jsem tím nejotravnějším trnem v oku pouze vrchnosti Konfederace. Přesně té vrchnosti, jejíž posláním je mít všechny pod palcem. Kdo se odváží přemýšlet trochu jinak, stává se vyvrhelem. Já jsem jeden takový vývrh přežil a jako takový pro ně představuji nebezpečí.“

Mengskova slova oblepila Michaela Libertyho jako teplý med. Z každého mužova gesta a slova číselo jediné - „politik“. Před sebou měl stvoření, které by se cítilo jako ryba ve vodě v tarsonské městské radě nebo mezi lidmi ze starých rodin Konfederace, kteří stojí úplně mimo společnost.

„Znám mnoho reportérů, kteří by si s vámi rádi promluvili,“ řekl Mike.

„Doufám, že jste jedním z nich. Já sám obdivuji vaši práci spoustu let. Připouštím, že mě opravdu zaskočilo, když jsem vaše jméno našel pod vojenskými zprávami.“

Mike pokrčil rameny. „To byla jen shoda okolností.“

„Jistě,“ pokračoval Mengsk a pod jeho hustým prokvétajícím knírem se objevil další úsměv. „Obávám se, že i můj vlastní podobně neuspořádaný životní styl byl příčinou, že jsem si nikdy nedomluvil interview. Těch několik málo, se kterými jsem se pokusil domluvit, Konfederace rychle uklidila. Myslím, že víte, co tím chci říct.“ Mike si vzpomněl na Rourkeho, který zemřel s Mikovou novinářskou známkou. A na Raynora a jeho lidi zamčené na oběžné dráze. A na uprchlíky čekající na výsadkové lodě, které se zřejmě nikdy neukážou. Přikývl.

„Vím, že má pověst mě předchází, Michaeli.“ Mengsk se na chvíli zarazil. „Mohu vám říkat Michaeli?“

„Pokud chcete.“

Další napůl skrývaný úsměv. „Musím vám říct, že své pověsti dělám opravdu čest. Podle Konfederace jsem terorista a agent chaosu bojující se starým řádem. Můj otec se jmenoval Angus Mengsk a jako první vedl lid Korhalu IV v otevřené vzpouře proti Konfederaci.“

„A zaplatil za to smrtí celé planety.“

Arcturus Mengsk se zakabonil. „To zajisté. Každý den svého života v sobě nosím jejich přízraky. Konfederace je označila za rebely a revolucionáře, ale, jak jistě sám dobře víte, slavná Konfederace je pouze krutým vítězem, který si může dopřát toho luxusu a psát stránky historie.“

Mengsk se na chvíli odmičel, ale Mike nijak nezasahoval, ať již souhlasně, nebo nesouhlasně. Po chvíli Mengsk pokračoval. „Za to, co provedli Synové Korhalu, se nehodlám nikomu omlouvat. Mé činy zanechaly na mých rukou krev, ale ještě mi chybí 35 miliónů životů, které si vyžádal zásah Konfederace na Korhalu IV.“

„To je konečná cifra?“ zeptal se Mike a hledal škvíru na politikově zbroji.

Očekával výbuch hněvu nebo že se situace rychle obrátí. Místo toho však Mengsk krátce vysvětlil: „Ne. Myslím, že nemohu soupeřit s nemilosrdnou byrokracií Konfederace lidí. Ohání se zástavami staré Země, ale žádná z pradávných vlád by jí netolerovala taková zvěrstva, která Konfederace považuje za běžnou součást obchodu. A ti, kteří se odváží bít na poplach, jsou buďto násilně umlčeni, anebo namočení do nějaké nechutné aféry.“

„Za to můžeme my v tisku,“ vyjádřil se Mike a pomyslel na zakrvácenou kancelář Handyho Andersona.

Arcturus Mengsk pokrčil rameny. „Kolikrát bota došlápne veľmi mäkce, pretože však môže stáť na úplne špatnom mieste. Vím o vás, že ste zvláštni osobnosť, ktorou hľadanie pravdy nikdy neunavilo.“

„Takže tohle všechno,“ - Mike mávl rukou na zařízení a Kerriganovou - „je připraveno k případnému interview?“

A zase ten lehký úsměv. „Na rozhovory přijde čas později, ale teď nás tlačí mnohem závažnější záležitosti. Vy znáte situaci uprchlíků ve vnitrozemí?“

Mike přikývl. „Několik z nich jsem navštívil. Vyklidili města a obyvatelstvo teď v divočině čeká na přilet výsadkových lodí Konfederace.“

„A co byste řekl, kdybych vám oznámil, že žádné takové lodi nikdy nepřistanou?“

Mike zamrkal a najednou si uvědomil, že jej Kerriganová pozoruje. „Tak tomuhle bych jen sotva uvěřil. Možná mají zpoždění, ale určitě by tady všechny ty lidi nenechali.“

„Je mi líto, ale taková je holá skutečnost,“ povzdechl si Mengsk. Mike si na chvíli přál ovládat telepatii na obrovskou vzdálenost, aby se mohl zavrtat pod kůži dobře se ovládajícího muže. „Žádné výsadekové lodě nepřiletí. Ovšem, plukovník Duke byl několik posledních dní velmi zaneprázdněn ničením místní vojenské struktury. Také je připraven okamžitě vyklidit pole, jakmile se objeví Protossové nebo masy úspěšných Zergů.“

„A čo vy víte o rasách Protossů a Zergů?“ zeptal se ostře Mike.

„Více, než bych si rád připustil,“ odpověděl Mengsk a hořce se zasmál. „Dost na to, abych mohl říct, že se jedná o starodávné rasy, které se vzájemně nenávidí. Z lidské rasy mají jen minimální nebo vůbec žádný užitek. Každopádně jednají velmi podobně jako Konfederace.“

„Viděl jsem v akci oba, Zergy i Protossy,“ prohlásil Mike. „Těžko uvěřím, že by měli cokoliv společného s něčím lidským.“

„I když Konfederace plánuje nechat obyvatelstvo Mar Sary ve štychu? Nechat je převálcovat Zergy zespodu nebo vyšumět Protossy seshora? Tahle válka není nic jiného než obří porce kaviáru tarsonských byrokratů. Pozorují, jak se mimozemské rasy rvou mezi sebou, a přemýšlejí, jak si zachránit svou vlastní zadnici. Copak můžu jako lidská bytost stát stranou a nečinně tomu řádění přihlížet?“

Mike si představil smrtelnou sálající duhu na povrchu Chau Sary. „Vy znáte řešení,“ pronesl pevně tak, aby to vyznělo jako konstatování faktu, nikoliv jako otázka. „A to řešení nějakým způsobem zahrnuje také mě.“

„Jsem muž, který má obrovské, nikoliv však neomezené možnosti,“ řekl znenadání Mengsk s intenzitou nadcházející bouře. „Na cestě jsou mé vlastní lodě, které mají ze systému evakuovat tolik lidí, kolik jen bude možné. Kerriganová navštívila hromadu táborů a postarala se o dostatek antikontfederálních nálad, takže nás přivítají jako hrdiny. Jsme v kontaktu s několika zástupci vlády téhle planety. Potřebuji však přátelskou tvář, která je ujistí, že přicházíme samozřejmě v míru.“

„A přesně zde začíná můj úkol.“

„Přesně zde začíná váš úkol,“ zopakoval Mengsk.

„Také vás předchází reputace.“

Mike zkoušel vyhodnotit situaci. Myslel na Zergy pod zemí i Protossy na orbitě. „Nechtějte ale ode mne žádnou propagandu,“ uzavřel konečně.

„O to vás nežádám,“ řekl Mengsk a zešíroka otevřel náruč. Takhle jej uvítal.

„Napíšu hlášení o tom, co uvidím.“

„Což je mnohem více, než vám dovoluje Konfederace se svými vojenskými nařízeními. Přesně tohle očekávám od reportéra vašich kvalit.“

Další pauza. Mengsk ji přerušil: „Pokud byste potřeboval s čímkoliv pomoci. ..“

Mike si vzpomněl na Raynorovy muže. „Několik mých... společníků... je ve vazbě Konfederace.“

Mengsk pozvedl obočí na Kerriganovou. „Domobrana a důstojníci místní policie, pane,“ řekla Kerriganová. „Byli zatčeni a nyní jsou drženi na jedné vězeňské lodi. Můžu zjistit, kde se nacházejí.“

„Hmmm. Tohle není zrovna malá službička, Micha-

eli.“ Mengsk se podrbl na bradě, ale i skrze obrazovku Mike dobře věděl, že muž se již dávno rozhodl.

„Dobrá, pomohu vám. Ale nejprve...“

„Já vím,“ řekl Mike a pokrčil rameny. „Musím napsat vaše krvavé tiskové prohlášení.“

„Přesně tak,“ potvrdil Mengsk a v očích se mu zablýskalo. „Pokud jsme se dohodli, pověřím poručici Kerriganovou, aby se postarala o detaily.“

Po těchto slovech se světelná postava vypařila.

Mike si zhluboka vydechl. „Stále mi čteš myšlenky?“ zeptal se konečně.

„Těžko se tomu bránit,“ odpověděla Kerriganová odměřeně.

„Pak víš, že mu nevěřím.“

„Vím,“ odpověděla Mengskova poručice. „Ale věříš, že dodrží svou část dohody. Pojďme, dáme se do toho.“

Vězeňská loď Merrimack byla stará relikvie, bitevní křižník třídy Leviathan, který obrali o veškerou výbavu a vše proměnili na obytné prostory. I ty byly spíše komické a nespolehlivé. Dokonce i motory vypověděly službu hned po prostorovém skoku a loď byla odtahena na stanici vysoko nad severní pól Mary Sary. Cely zaplňovali neozbrojení muži, vězni, kteří byli z různých důvodů odsouzeni a kteří byli považováni za příliš nebezpečné, než aby zůstali na povrchu. Mnozí z domorodců dříve zastávali funkce v planetární domobraně. Nyní zde seděli společně s šerify a ne zrovna málo nejmenovanými představiteli místní vlády.

Sebranka vězňů, umístěná za zamčené přepážky, však nevěděla, že na ně dohlíží jen několik málo bachařů, jen zlomek z běžné osádky takového vězeňského zařízení. Většina důležitých velících důstojníků již byla odvolána, stejně jako většina velkých lodí, které v několika po-

sledních dnech připluly k Mar Saře. Na oběžné dráze stále zůstal jen Norad II.

Kapitán Eliáš Tudbury, jeden z posledních velících důstojníků na palubě Merrimacku, pozorně sledoval monitory přistávacích hangárů a zabručel. Poslední transportér měl minimálně hodinu zpoždění, a jestli ten hejsek v rádiu nekecal, tak Protossové tu můžou být každou chvíli.

A kapitán Tudbury by nepřežil, kdyby byla loď pod jeho velením vystavena jakémukoliv nebezpečí. Teď, když se malá přepravní loď pomalu blížila k doku, netrpělivě přešlapoval z jedné nohy na druhou. Další důstojník vedle něj, jenž měl na starost radiokomunikaci, monitoroval jednotlivé frekvence.

Čím dříve transportér dorazí, pomyslel si Tudbury, tím dříve odsud vypadne on i jeho spolubojovníci a vězně ponechají svému osudu.

Za hlavou zaškvřel reproduktor. „Hlá se věže...

pře... avní loď pět-čtyři... žád... me o povolení k ... is-

tání. Heslo je...“ Zbytek se ztratil v šumu.

Spojař si při tisku sluchátko k uchu a řekl: „Hlaste zprávu ještě jednou, pět-čtyři-šest-sedm, opakuji, hlaste zprávu ještě jednou.“

Bedna pokračovala ve svém chrčení a praskání. „.

ěnská p ní d' šest-sedm. Žá áme o olen .

istá... Hes. .. „Následovalo další šumění.

„Ještě jednou, pět-čtyři-šest-sedm,“ pokračoval důstojník. Tudbury už praskal nedočkavostí, ale hlas radisty zněl stále stejně měkce a mechanicky. „Opakujte, prosím.“

„Ně .. nás ruš „zazněla odpověď. „Stahu... me se

a... usíme to poz ji.“

„Nikam se nestahujte,“ křikl Tudbury do komunikačního zařízení před rameno spojaře. „Přepravní loď pět-

čtyři-šest-sedm, přistání povoleno. Hněte zadkem, at' jste tady a můžeme společně z té bečky konečně vypadnout!“

Hydraulika zasyčela a dvě lodi se spojily. Důstojník přes komunikace reklamoval porušení standardního protokolu.

„Synu, tohle je výjimečná situace,“ řekl suše Tudbury v půli cesty do doku a jeho poskok se již chvatně balil a kráčel mu patách. „Seber si svých pět švestek, je čas vyrazit do světa. Padáme z tohoto vraku!“

Hermetický zámek se tiše odsunul a kapitán Tudbury hleděl přímo do široké hlavně pulzní pušky. Na druhém konci zbraně, tam, co je spoušť, stál hubený chlápek s culíkem, který vypadal jako někdo, koho Tudbury viděl ve zpravodajství VZS.

„Baf,“ řekl Michael Liberty.

Přemocť zbytek posádky netrvalo ani deset minut.

Většina na svou obranu měla jen holý zadek a obrovskou touhu vypadnout z lodi. Dalších dvacet minut zabralo znovu zprovoznit meziprostorové motory a odsunout Merrimack dál od planety. Raynor se svými muži nastoupil do přepravní lodě společně s Libertym.

„Musím přiznat,“ spustil bývalý šerif Raynor, „že když j sem ti říkal, at' něco uděláš, rozhodně j sem nečekal něco takového.“

Mike Liberty se začervenál. „Řekněme, že jsem uzavřel dohodu s ďáblem a ta nám teď byla prospěšná.“

Jako na zavolanou zaplnila Mengskova široká tvář obrazovku přepravní lodě. „Gratuluji, Michaeli. Naše úsilí přineslo ovoce. Všichni lidé na Mar Saře nás přivítali s otevřenou náručí a ještě teď naše lodě uprchlíky evakuují. Došlo mi, že ani plukovník Duke nehodlá sestřelit loď plnou nevinných, a náhlá změna celé situace jej pořádně dožrala.“

Raynor se naklonil nad obrazovku. „Mengsk? Tady Jim Raynor. Jen vám chci poděkovat, že jste nám pomohli dostat se z toho střepu.“

„Ach, šerif Raynor. Nabyl jsem dojmu, že si Michael vás i vašich mužů velmi váží. Přemýšlel jsem, zda byste mi byl ochoten pomoci s jistou záležitostí.“ Obrazovku zaplnil Mengskův úsměv.

„Tak moment, Mengsku,“ řekl Mike. „Na něčem jsme se dohodli a oba jsme svým závazkům dostáli.“

„A to také platí, Michaeli,“ pokračoval terorista, který právě zachraňoval obyvatelstvo planety. „Ale teď bych rád nabídl podobnou dohodu bývalému šerifovi a jeho mužům. Chci mu nabídnout něco, co přinese prospěch všem našim lidem.“

KAPITOLA 8 ZERGOVÉ A PROTOSSOVÉ

Bylo by snadné označit Arctura Mengska za velmistra manipulace, kterým bezpochyby byl, a nebo že pravidelně podváděl, což je také pravda. Byli bychom na omylu, kdybychom popřeli všechnu osobní zodpovědnost za uvíznutí v jeho síti.

Leckomu by se mohlo zdát, že uzavřít dohodu s tímto mužem bylo nanejvýš pošetilé a hloupé, ale pomyslete na situaci, když soustava Sara umírala. Na jedné straně stála bezduchá monstra Zergů, a na druhé

bezbožná zběsilost Protossů. A uprostřed toho všeho úřadovala zločinecká byrokracie staré Konfederace lidí, která neváhala obětovat populaci dvou planet jen proto, aby se dozvěděla více o svých nepřítelích.

Tehdy se na jednom místě sešlo příliš mnoho démonů, tak jaký to byl rozdíl, pokud jeden přibyl?

LIBERTYHO MANIFEST

Laboratoř Jacobs byla zabudována do boku horského štítu na opačné straně Mar Sary daleko od velkých měst. Michael Liberty ji nenalezl v žádném záznamu planetárního archivu, ale Mengsk o ní věděl.

Někde v této laboratoři se nacházel počítač, v němž byla uložena data. Mengsk říkal, že netušil, k čemu data slouží. Věděl však, že jsou velmi důležitá. A věděl také, že je potřebuje. A věděl také, že Raynor tam půjde a ta data mu přinese.

A kvůli tomu Mike stále přemýšlel, co všechno ještě Mengsk ví. Reportér si také vzpomněl na hluboké krátery na Chau Saře. Copak zde jsou podobná místa, o kterých většina lidí nemá nejmenší tušení, ale Protossům slouží jako signální ohně? A vědělo nich také Mengsk?

Liberty měl najednou pocit, že se ocitl v epicentru bombového útoku a odpočítávání již začalo.

Planeta se pomalu hroutila. Celou zkázu pozoroval na obrazovce výsadkové lodi, ve které přiletěl společně s Raynorem a jeho vojenskými oddíly. Bývalé farmy teď pokrývala vrstva plazzu, pulzujícího živého organismu, který pokrýval zem a zapouštěl své kořeny hluboko do kamene. Krajinu hyzdily podivné stavby, které vypadaly jako pokroucené houby. Stvoření podobná škorpiónům ničila a konzumovala vše, co se jim postavilo do cesty. Viděl skupinky z kůže stáhnutých psů - zerglingů, které před sebou hnaly robustnější hadovi té bestie hydalisků. Na horizontu pak zahlédl létající předměty, které vypadaly jako okřídlené organické kanóny. ,

Plazz ještě nedosahoval k laboratoři Jacobs, ale podivné věže Zergů již lemovaly horizont. Hlavní vchod byl otevřen a lidé se snažili prchnout z objektu. Převážná loď byly během celé doby výsadku Raynorových jednotek pod palbou. Liberty se držel zpátky dokonce i v relativním bezpečí podřadné vojenské technické výstroje.

Nedělám to pro Mengska, opakoval si stále. Dělán to pro Raynora. Strážé naštěstí mnohem více zajímal útěk nežli boj a Raynorovi vojáci je snadno rozehnali. Michael Liberty následoval ohromné obrněné postavy dovnitř samotné základny. Obrana se zmobilizovala hned po jejich příchodu. Na zdech byly připevněny ochranné kulomety a na každém rohu ze země vyskakovala děla. Než se stačili vzpamatovat, ztratil Raynor dva muže.

„Potřebujeme se dostat k nějakému hlavnímu počítači,“ řekl Mike.

„No jo,“ souhlasil Raynor, „ale klidně se s tebou vsadím, že je na opačném konci těch střílen.“

A s těmito slovy se vrhl do koridoru, který zešířila pokropil dávkou hřebů, a zasáhl cíl, který ještě před několika okamžiky nebyl vidět. Mike se mu držel v patách, jak nejbližší se jen odvážil, připraven použít svou vlastní zbraň. Ale zatímco se vyřítíl za roh, Raynor už stál v zadýmené chodbě. Zuhelnatělé zbytky obranného systému doutnaly na zdech a podlaze.

Dalších třicet metrů a další křižovatka. A další dělo vyskočilo ze země jako mechanický sysel a pokropilo průchod. Raynor a Liberty uskočili do dveří a další tři z oddílů do druhých. Jeden muž nebyl dost rychlý a proud olova jej dostal. Jeho pád dopředu zpomalovaly neutuchající nárazy hřebů, které jej zasahovaly do přilby a trhaly na cucky hrudní plát.

„Dobrá, potřebujeme to sundat,“ zakřičel Raynor. „Počkej,“ ozval se Mike. „Myslím, že jsem něco našel.“ Vypadalo to podobně jako typické komunikační za-

řízení s přibližovacími obrazovkami na obou stranách a hromadou tlačítek. Jenomže na monitorech svítilo něco, co vypadalo jako schéma samotné laboratoře.

„To je mapa,“ řekl Raynor.

„S kompletní legendou,“ dodal Mike. „Ještě že tak, tuhle mapu určitě využijeme.“

Několik pásem svítilo červeně. Tudy již přepadové komando prošlo. V ostatních oblastech zářily zelené

body včetně jednoho na druhé straně dveří. Zřejmě aktivní obrana.

„Dobrá,“ nadechl se Mike. „Vyznáš se v počítačích?“ „Jednou jsem měnil paměťovou desku ve svém Vulture,“ odpověděl Raynor.

„Báječně.“ Mikova vlastní zkušenost končila opravou uvolněného tlačítka komunikační jednotky, ale neřekl nic. Zaměřil se na různá tlačítka a spínače. Všechno mělo své číslo, ale nikde nebyl obecný výpis.

Stiskl spínač a jedno ze zelených světýlek zhaslo.

Zmáčkl další a zmizelo jiné. Pak začal do všech tlačítek a spínačů zběsile třískat. Zhruba za patnáct vteřin utichlo i staccato za dveřmi.

„Dobrá práce,“ pochválil jej Raynor.

„Zkusme zjistit, k čemu slouží ty ostatní.“ Mike popadl malý ciferník a otočil s ním. Někde hluboko uvnitř komplexu zazněla siréna a pod nohama jim začalo vibrovat.

„Co to k čertu bylo?“ hrkl Raynor.

„Oznámení, že příliš pokouším štěstí,“ odsekl Mike. „Tak proč jsi to udělal?“

„Zdalo se mi, že v ten okamžik dělám správnou věc.“ Raynor jen frustrovaně povzdechl. „Můžeš z tohotole

terminálů vymačkat data, která hledáme?“

Mike zavrtěl hlavou a přešel prstem po schématu základny. „Tady,“ řekl po chvíli. „Zde je oddělený systém, který není napojen na hlavní síť.“

„Myslíš, že to je ono?“

„Musí být. Nejlepší ochrana informací před hackery znamená úplné odpojení mašiny od jakékoliv sítě. Základní bezpečnost počítače, kapitola jedna, strana tři.“

„Tak pojďme tu chamrad' postřílet,“ řekl Raynor a signalizoval přeživším svého oddílu. „Jo,“ usmál se Mike. „Jdeme na tu ,chamrad'.“ Vystoupili ze dveří a ihned uskočili zase zpět před další dávkou hřebů, která se odrážela chodbou. „Liberty!“ zahřměl Raynor. „Měl jsem za to, že jsi všechny kulometná hnízda zpacifikoval!“ „To nejsou hnízda, Jime,“ zakřičel nazpět Mike a sáčkoval se zpátky do dveří. „Máme před sebou živé cíle.“

No ovšem, na křižovatce teď stály dvě postavy v bílé zbroji podobné té Mikově, teda kromě barvy. Oháněly se vlastními pulzními puškami a kropily průchod.

Mike zvedl zbraň, naklonil se dopředu a chtěl vystřelit. Na mušce měl jednoho z těch obrněných přízraků v bílém.

A zjistil, že nemůže vystřelit. Mířil na muže, živého člověka. Nemohl stisknout spoušť.

Cíl v bílé výstroji však podobný problém rozhodně neřešil a vypálil další dávku. Náraz rozstříkl úlomky dveřní konstrukce a Liberty zalezl zpátky do místnosti.

„Co se stalo?“ zakřičel Raynor. „Někdo je kryje?“ „Oni...“ začal Mike a zavrtěl hlavou. „Nedokážu po nich střílet.“

Raynor se zamračil. „Sejmul jsi brokovnicí Zerga. Viděl jsem to.“

„To bylo něco jiného. Ale tohle jsou lidi.“

Mike očekával od strážce zákona přívál znechucení, ale Raynor jen kývl a řekl: „To je v pořádku. Spousta lidí má potíže zastřelit někoho jiného. Dobré je, že oni nevědí, že je nemůžeš zabít. Zkus vypálit těsně nad jejich hlavu. To je vystraší.“

Žduchl Mika zpátky do dveří. V chodbě po sobě zatím pálili další dva útočníci a dvojice bílých obrněných postav.

Mike vyklouzl ze dveří a zaměřil se na chláпка napravo, o chlup pozvedl pulzní pušku a vypálil. Bílá postava se ihned sehnula a jeho společník sklonil zbraň a poklekl.

Navzdory všemu se Mike usmál. Najednou z hrudi jednoho z vojáků vytryskla fontána krve. Jeho spolubojovník pozvedl zbraň. Příliš pozdě. Jeho hlava se za roztříštěným hledím vypařila v rudé mlze.

Mike se podíval nad sebe a pozoroval Raynora, jak se vyklání do chodby. Sejmul dva nepřátelské vojáky jed-

nou ranou. Raynor pohlédl dolů a oznámil: „Chápu, že střilet do lidí ti činíjisté potíže. Mně naštěstí ne. Jdeme.“

Zbraňové systémy v podlaze a na zdech byly zticha.

Celý tým prakticky chodbami utíkal. Díky lehké zbroji běžel Mike včele.

Najednou si uvědomil, že to není zrovna ten nejchytřejší nápad.

Pak zahrnul za roh a zakopl o zerglinga.

Mike zákeřným a rozhodně nekontrolovaným přemetem převálcoval záda stažené bestie. Cítil ji pod sebou, jak jí pulzuje svalstvo a jak se pod jeho nepovedeným přeskokem otřásla. Přistál na rameni a cítil, jak jeho pravým bokem tepe bolest.

„Zerg!“ zařval Mike. „Zabijte to!“ Ignoroval bolest a tasil pušku. Modlil se, aby ji pád nějak nepoškodil.

„Pozor! Křížová palba!“ zaburácel Raynor. „Postřílíme se navzájem!“

V chodbě na okamžik zavládlo naprosté ticho - na jedné straně stály Raynorovy jednotky, na druhé Mike a uprostřed Zerg. Byl tak blízko, že Mike cítil smrdutý dech toho stvoření. Zdálo se, že jeho tenoučká kůžička vylučuje rozklad a hnilobu.

Zergling se otočil k jednotce a pak zase k reportérovi, jako by se snažil zhodnotit, na koho zaútočit dříve. Pak se konečně nějaký organický obvod v jeho pokřivené mysli uzavřel a rozhodl se.

Skočil s napřaženými tesáky po reportérovi a nepřestával štěbetat. Mike se před skokem sklonil, vyrazil dopředu a zvedl pulzní pušku. Praštil bestii přímo do břicha a zvedl ji jakoby na kopí. Přesně na vrcholu oblouku stiskl Mike spoušť a přívál hřebů udělal ze zerglinga fašírku. Některé hřeby prošly přes znetvořené tělo skrz a zavrtaly do kovového stropu chodby.

Když se na Mika vylily tvorovy vnitřnosti, začal divoce prskat. Přiběhl Raynor.

„Co tu dělá Zerg?“ zeptal se bývalý šerif.

„Možná jdou po tom samém, po čem jdeme my,“ navrhl Mike.

„Tak pojďme tu informaci rychle najít,“ dodal Raynor a pokynul zbytku týmu, aby vyrazil vpřed.

„Pojďme najít sprchu,“ zareptal Mike a stíral si z potřísněné zbroje zbytky zergských střev.

Komplex měl v zásobě ještě několik překvapení.

Chodba zahýbala do větší místnosti. Uvnitř pobíhali další tři zerglingové, ale byli okamžitě sestřeleni dříve, než stačili jakkoliv reagovat. Podél jedné zdi stála řada klecí, všechny otevřené. Linul se z nich smrad zerglingů.

„Tady je měli zamčené,“ pronesl Raynor. „Domácí mazlíčci? Pokusy?“

„Ale jak dlouho?“ Mike přistoupil k samostatné počítačové stanici a začal tlučit do klávesnice. „Kristepane. Podívej se na to.“

„Informace?“

„Taky. A nejen to. Mrkni na to. Tyhle záznamy o rase Zergů jsou staré měsíce.“

„Vyloučeno,“ řekl Raynor. „Ledaže...“

„Ledaže by Konfederace o rase Zergů celou dobu věděla. Věděla, že jsou tady. K čertu, možná je sem sama dotáhla.“

„Potěš nás kravská řít,“ prohlásil Raynor. Mike usoudil, že se zřejmě jedná o nějakou nadávku. Pak Raynor dodal: „Seber disk a padáme pryč.“

„Pracuji na tom,“ odsekl Mike. Vypalovačka několik minut chrastila a pak vyplivla stříbrný oplatek. „Mám to. Jdeme.“

V okamžiku, kdy Mike vytáhl disk z mechaniky, všude začala blikat červená světla. Z reproduktorů pod stro-

pem začal hlásit neutrální ženský hlas: „Odpočítávání auto destrukce zahájeno.“

„Do hajzlu!“ zaklel Mike. „Musela to být past!“

„Tak jdeme!“ zařval Raynor. „A opovažte si splést správnou cestu!“

Mike v lehké zbroji běžel v čele. Už se nebál, že vltne do nějakého dalšího překvapení. Během útěku ven narazili jen na mrtvá těla. Příjemný hlas jim nad hlavami hlaholil: „Deset sekund do detonace,“ potom: „pět

sekund do detonace.“

A pak byli venku pod mizerným oranžovým nebem.

Mike stále běžel a nehodlal přestat, dokud nebude sedět ve výsadkové lodi.

Raynor jej dostihl a srazil k zemi.

Mike šerifa zasypal přívalem nadávek, ale všechny pohltila exploze. Výbuch otřásl celým úbočím horského štítu a proměnil se v obrovský proud ohně, který vyšlehl z úst komplexu. Přes Mika a ostatní vojáky, ležící čelem k zemi, se přehnala horká spalující vlna. Celá masa horniny klesla pod vlastní vahou o několik metrů níže. Mike objímal otřásající se zemi a modlil se. Když bylo po všem, uvědomil si, že kdyby stál, tak by jej výbuch prostě smetl.

„Díky,“ řekl Raynorovi.

„Zdalo se mi, že v ten okamžik dělám správnou věc,“ odpověděl bývalý strážce zákona. „Zvedej se, musíme se vrátit dříve, než nás tu najdou Zergové.“

Mengsk na ně čekal na kapitánském můstku vlastní vlajkové lodi Hyperion. V porovnání s můstkem Noradu II byl tenhle menší a útulnější. Připomínal spíše nějaké knihovnické doupě nežli nervové centrum flotily. Obvod místnosti lemovalo několik techniků, kteří tiše hovořili do komunikačních jednotek. Jedné zdi dominovala obrovská obrazovka.

Mike hledal poručici Kerriganovou, ale nenašel ji. „Byli tam Zergové!“ hlásil Raynor a podával disk.

„Konfederálové ty zpropadené mimozemšťany studovali celé měsíce!“

„Roky,“ opravil jej Mengsk bez sebemenšího náznaku překvapení. „Na vlastní oči jsem Zergy viděl v klecích Konfederace, ale to už je několik let zpátky. Konfederace již bezpochyby o těch tvorech nějakou dobu věděla. A podle toho, co víme, je možné, že se je pokoušela chovat.“

Mike neřikal nic. Dostal se až na samé dno tajného trhu Konfederace. Už jej nemohli ničím překvapit.

Raynorovi klesla čelist. „Tím chcete říct, že používali mou planetu jako nějakou laboratoř na výzkum těch... bytostí?“

„Vaši planetu a její sesterský svět,“ odpověděl Mengsk.

„A bůh ví, kolik dalších Okrajových světů. Zaseli vítr, draží přátelé, a nyní sklízejí bouři.“

Poprvé v životě Raynora něco skutečně vykojelo. Nehoráznost takového zločinu, pomyslel si Mike, byla prostě na místního strážce pořádku přespříliš. Koho chceš zatknout, když se zločin změnil v genocidu? A jak taková zvěrstva trestat?

Mike se ozval: „Musím sepsat zprávu. Shrnout všechno, co jsem doposud zjistil, a tak.“

„Kódovaný komunikační kanál je vám plně k dispozici,“ řekl Mengsk. „Je vám doufám jasné, že tuhle reportáž nikdy neodvysílají.“ „Za pokus to stojí,“ připustil Mike, ale uvnitř musel s Mengskem souhlasit. Jestliže staré rodiny na Tarsonu byly dostatečně paranoidní na to, aby vyhrožovaly štóuralovi jako on jen za bezvýznamnou aférku, jak se asi postaví k mimozemšťanům, kteří vyhladili celou planetu? Mike byl najednou vděčný, že zde není čtenářka myšlenek.

Zvonek tiše zacinkal a jeden z techniků oznámil: „Zachytáváme signály prostorového skoku na souřadnicích čtyři-tečka-pět-tečka-sedm. „

„Stáhněte se do bezpečné vzdálenosti, radary na plný výkon,“ rozkazoval Mengsk. „Pánové, jestli chcete, můžete se zde zdržet a pozorovat poslední dějství jedinečně laciné, vášnivé hry.“

Mike ani Raynor se nehnuli z místa a Mengsk se obrátil zpátky k obrazovce. Před nimi se nejasně rýsoval obrovský oranžový míč Mar Sary, vysoko nad severní polokoulí se rozplynulo několik bílých oblaků. Většina oranžového povrchu již byla poskvrněna a zpustošena. Zamořena plazzem a věcmi, které žijí uvnitř.

Zdalo se, že slupka země pulzuje, bublá a zvedá se jako nějaký živý organismus. Plazz svou širokou rohoží pokrýval dokonce i oceány a kroutil se jako živý koberec řas.

Na jedné straně polokoule vyšlehl sloup světla a Mike věděl, že dorazili Protossové. Jejich lodě pokryté blesky se po prostorovém skoku začaly zhmotňovat. Po záblesku modrobílých elektrizujících výbojů se najednou objevily v celé kráse. Zlaté letadlové lodě se svými strážci připomínajícími malé můry. Kovové stroje s netopýřimi křídly, které se proháněly mezi většími plavidly. Byly okouzující a smrtelné. Válečná mašinérie povýšená na formu umění.

Mengsk tiše promluvil do přenosného mikrofonu a Mike pocítil, jak se rozběhly motory. Vůdce teroristů byl připraven uprchnout hned, jakmile Protossové jejich přítomnosti zjistí.

Ničeho se neobával. Jediné, co Protossy zajímalo, byla otrávená planeta pod nimi. Větší lodě pomalu otvíraly spodní poklopy, ze kterých vyšlehl mohutný paprsek energie, tak jasný, že postrádal jakoukoliv barvu. Zapíchl

se přímo do povrchu, který byl od mimozemšťanů pokryt zkázonosnou clonou.

Kam udeřil paprsek energie, tam zůstala jen spálená zem. Samotné nebe se začalo svíjet pod výboji, které pronikaly přes atmosférický plášť. Mohutná síla výbuchů odtrhávala z planety chuchvalce vzduchu.

Tam, kde se paprsek dotkl povrchu, se zvedla celá země, divoce vřela a ničila vše živé. Zemi nakaženou plazem i to, co ještě napadeno nebylo. Ze zasažených míst se linula smrtelná duhová radiace, úžasnější, než jakou kdy Mike spatřil. Nemilosrdně likvidovala zemi i vodu a kroutila hmotu, ze které byla stvořena samotná planeta.

Ostatní lodě začaly s chirurgickou přesností pálit menší výboje a přidávaly se tak na různých místech ke cloně. Města, uvědomil si Mike. Zaměřili se na urbanizaci a ujist'ovali se, že opravdu nic nepřežije. Žádný lidský příbytek. Včetně, jak věděl, samotné laboratoře Jacobs.

S tím výletem si dali ovšem opravdu na čas, pomyslel si, a cítil, jak se mu houpá žaludek.

Jeden z pulzujících paprsků prorazil zemskou kůru a ze země vy stříkl vulkanický proud lávy. Na povrch se dralo žhavé magma, které pohlcovalo vše, co energetickým výbojům náhodou uniklo. Většina zemské atmosféry hořela a odtržena od planety teď tvořila závoj, který se zbúhdarma vlekl po oběžné dráze. To, co z atmosféry zbylo, se seskupilo do zuřivých hurikánů a tornád, které byly nemilosrdně likvidovány dalšími impulsy.

Severní polokouli Mar Sary nyní pokrývaly zářící rudé vulkanické jizvy. Zbytky země se svíjely v křeči smrtelné duhy. Tenhle úder nemohlo přežít nic, člověk ani cokoliv jiného.

„Poslové zkázy,“ hlesnul Mike. „Jsou to vesmírní poslové zkázy.“

„Ovšem,“ přitakal Mengsk. „A mezi námi a Zergy nevidí nebo nechtějí vidět žádný rozdíl. Možná se jim skutečně zdáme totožní. Měli bychom se připravit na odlet. Mohou si nás kdykoliv všimnout.“

Mike pohlédl na Raynora. Bývalý šerif měl kamennou a zlověstnou tvář a v rukou drtil zábradlí, které stálo před ním. Ve světle obrazovek s modrými blesky korábů Protosů vypadal jako socha. Živému člověku patřily jen jeho oči, ve kterých se zračil nekonečný smutek.

„Raynore?“ zeptal se Mike. „Jíme? Jsi v pořádku?“ „Ne,“ zašeptal tiše Raynor. „Copak tohle může někoho nechat v klidu?“

Na tuto otázku Mike neměl odpověď. Zatímco planeta umírala, on se posadil. Arcturus Mengsk tiše vydal do malého mikrofonu rozkazy. Po chvíli vůdce teroristů oznámil: „Jsme připraveni k odletu.“

„Dobrá,“ řekl Raynor a nespouštěl oči z obrazovky.

„Jedeme.“

KAPITOLA 9 ŠERIF A DUCH

James Raynor byl muž s nejčistšími morálními zásadami, jakého jsem kdy během pádu Konfederace potkal. Zároveň mohu s jistotou prohlásit, že se z něj stala buďto oběť; anebo padouch. A dost možná také obojí.

Na první dojem působil Raynor jako jeden z venkovských kovbojů. Takový ten starý dobrotivý pán, kterého si pamatujeme z dob dávno minulých. Zpočátku tě drží zpátky jeho domýšlivost a přílišná sebejistota. Ale když jej poznáš lépe, zjistíš, že po tvém boku stojí mocný spojenec a - máš-li odvalu to vyslovit - přítel.

Všechno to vychází z víry. Jim Raynor si věřil a věřil také těm, kteří šli s ním. A z této víry vzešla ona síla, díky níž přežil všechny nástrahy, jež mu osud připravil. On i všichni, kteří jej následovali.

Jim Raynor byl nejslušnější a nejčestnější člověk.

Také proto si myslím, že se stal největší tragédií téhle zpropadené války.

LIBERTYHO MANIFEST

Mikovi připadal Mengsk jen jako další politik. Přes všechna komanda Duchů, která tohoto muže zřejmě pronásledovala, jeho úmysly byly stejně zjevné jako pohnutky těch nejnižších úřednických patolízalů na Tarsonu. Stále se snažil soustředit moc a rozhodně se o ni nehodlal dělit s potencionálním spojencem. Právě proto Mike věděl, jak si později uvědomil, že ten muž své slovo dodrží - stále byl v pozici, kdy by pro něj bylo příliš nebezpečné, aby se rozkřiklo, že nedrží sliby.

Mengsk Raynora odměnil za jeho snažení a povýšil na kapitána. Libertymu slíbil sérii diskusních pořadů jeden na jednoho. Mike se snažil vyvarovat jakékoliv propagandy, po které Mengsk tak očividně toužil, ale aspoň charismatickému vůdci nabídl v diskusi více prostoru. Mike mu začal, navzdory antipatii k veliteli vzbouřenců, stále častěji přikyvovat.

Přistihl se, že s Mengskovým názorem na Konfederaci začíná souhlasit. K čertu, mnohé z těch věcí sám několikrát za ta léta v různých reportážích použil, i když trochu decentnějším stylem. Konfederace lidí se skládala ze zločinecké byrokracie, která přetékala zkorumpovanými politickými kariéristy, jejichž válečný pokřik zněl: „A co z toho budu mít já?“

A Mengsk správně předpověděl ještě jednu věc. VZS neodvysílala ani jednu z jeho reportáží o zničení Mar Sary nebo trestuhodném chování Konfederace během útoku. Stále dokola mlela, že ve vesmíru není jedna, ale dvě nepřátelské rasy. Podvratní Zergové a Protossové, kteří lidem ukázali, jak by mohl vypadat armagedon. Z obou udělali nesmiřitelné nepřátele humanity a jediným řešením byla jednota lidí pod zástavou Konfederace. Jedině tak lze nepřítele odrazit.

„Takovou mají tyraní prostě náuru,“ pronesl jednoho večera Mengsk na pozorovací palubě Hyperionu. Svého panáka brandy na stole mezi nimi se nedotkl. Libertyho sklenka stála prázdná vedle šachovnice již od chvíle, kdy položil svého bílého krále. Mengsk hrál již tradičně s černými figurami a Liberty s bílými jako obvykle prohrál. Na opačném konci stolu odpočíval nepoužitý popelník. Michael opět přestal kouřit, ale Mengsk mu i tak popelník vždy připravil.

Mengsk pokračoval: „Tyran přežije jedině tak, že hrozí ještě strašnějším tyranem. Konfederace si neuvědomo-

vala nebezpečí dalších tyranů, kteří se teď sesypali na nás všechny. „

„Před příchodem Zergů a Protosů,“ poznamenal Mike, „jste byl jejich nejoblíbenějším tyranem vy.“

Mengsk se usmál. „Musím se přiznat, že dle mého názoru je nejlepším druhem vlády benevolentní despotismus. Nemyslím však, že by čelní oligarchové s tímto tvrzením souhlasili.“

„Vy snad poukazujete na krutější tyranie, abyste tak zakryl vlastní excesy?“ zeptal se Mike.

„Samozřejmě,“ odpověděl Arcturus Mengsk. „Ale holým faktem zůstává, že naši nepřátelé skutečně představují ještě hrozivější tyranii, než my kdy budeme představovat.“ Zvedl ze šachovnice Mikova převráceného krále. „Dáme si ještě partičku?“

Za celou dobu pobytu na Hyperionu Mike nikdy Kerriganovou neviděl, a když se na ni zeptal, Mengsk vždy odpověděl: „Moje věrná poručice slouží nejlépe v poli.“ Mike tomu rozuměl tak, že byla vyslána na další planetu, aby tam rozpoutala vlnu rebelie.

Měl pravdu. O dva dny později zavolał Mengsk Liberty ho i Raynora na pozorovací palubu. Grafický displej znázorňoval další svět. Tenhle byl zrzavě hnědý. Za ním se jako starostlivý rodič rýsoval plynový obr.

„Antiga Prime,“ řekl Mengsk a klepl na obrazovku.

„Hranice Konfederace lidí. Místní obyvatelé už armáda Konfederace velmi, velmi nudí. A po příchodu Zergů a Protosů se situace stává jen velmi těžce zvladatelnou. Kapitáne Raynore, chci, abyste pomohl vést otevřené povstání Antigánů. To znamená vyřadit jednotky Alfa eskadry, které obsadily hlavní dopravní tepny na zemi.“

„S radostí, pane,“ zahlásil Raynor. Mike si všiml, že od té doby, co opustili systém Saru, Raynor vypadá klidnější a lépe se kontroluje. Začlenění vlastních přeživších

jednotek do řad Mengskových Synů Korhalu mu očividně pomohlo vyrovnat se se ztrátou Mar Sary. Jeho odvážná a drzá povaha jej opět táhla na zem. Nemohl se dočkat nějaké akce.

Mengsk se otočil. „A vy, pane Liberty, chcete jeho jednotku doprovázet?“

„Možná vám unikla jistá skutečnost, Arcture,“ odpověděl Liberty, „ještě stále pro vás nepracuji.“

„Jak se zdá, v tomto okamžiku nepracujete pro nikoho,“ reagoval Mengsk. „VZS vaši proslavenou osobu citelně postrádá. Jen jsem myslel, že vás to bude zajímat z profesionálního hlediska...“

„A...?“ vyzval jej Mike.

„A vaše výmluvnost a chytré poznámky povzbudí Antigany natolik, aby se zbavili pout.“ Usmál se, zatvářil lehce provinile a Mike věděl, že letí na výlet.

Antiga Prime byla dříve vodním světem, ale její oceány se postupně vypařily a nikdy neřekly kam. Jediné, co po sobě zanechaly, byly roviny plné bláta a nízké, rovné náhorní planiny pokryté místní křovinou s fialovými květy. Občas se z okolních vrstev prodere na povrch bělavá kostra nějaké fosilní vodní zrůdy - jediná připomínka, že zde žili větší tvorové nežli člověk. Každopádně to je důkaz suchý a mrtvý.

Výsadeková loď s nimi přistála na nízké náhorní plošině, která vypadala jako tucet dalších antigských náhorních plošin.

Mengsk se zmiňoval, že jakmile přistanou na zem, zkontaktuje je jeho hlídka. Mike neměl nejmenších pochybností, kdo onu hlídku tvoří. Vzbouřenci kolem lodi vytvořili kruh a Mike udržoval stále spojení s Mengskem a veliteli jednotlivých oblastí.

Kerriganová se zjevila odnikud, nehledě na skutečnost, že na zemi se nebylo absolutně kde ani za co ukrýt.

Přišla ve své duchařské zbroji - výstroj do nepřátelského prostředí - a přes záda měla přehozenou kartáčovou pušku. Sundala si helmu a její rudé vlasy v příliš ostrém antigském slunci zazářily.

Kerriganová ledabyly zasalutovala. „Kapitáne Raynore, dokončila jsem průzkum oblasti a... ty prase!“

Mike rychle ztlumil hlasitost komunikačního kanálu.

Raynor se zapotácel zpět, jako by jej něco praštilo.

„Cože?“ zakoktal. „Vždyť jsem ještě vůbec nic neřekl!“ Kerriganová se svými příliš širokými ústy se jen sprostě ušklíbla. „Jo, ale myslel sis to.“

„No jasně, ty jsi vlastně telepat,“ řekl Raynor a probodl Mika pohledem, kterému musel rozumět i jako reportér. Proč jsi mě sakra nevaroval? Pak se obrátil k poručici. „Hele, zapomeneme na to, OK?“

Kerriganová potáhla. „Jasně. Velitelská základna leží

pár sektorů na západ odsud na jedné z těch náhorních plošin. Jen Alfa eskadra, Duke tam není. Je mi líto, chlapci. Když je sundáme, domorodé síly budou ochotny jít do otevřené rebelie. Je tam také několik věží, které musíme zničit. Tedy pokud se mám dostat dovnitř.“

„Jasně,“ řekl Raynor a nepřestával se přitom mračit.

„Nemusím ti říkat, že jdeme na věc.“

„To nemusíš,“ odpověděla Kerriganová snad až příliš přívětivě. „Je tu ještě něco jiného.“

„Tak ven s tím, poručice,“ řekl Raynor, „já nedokážu číst cizí myšlenky.“

„Máme stále více hlášení, že v oblasti se vyskytují xenomorfové.“ Když Kerriganová viděla, jaké reakce její slova vyvolala, málem se usmála.

Raynorova tvář se ještě více zasmušila.

Mike téměř vyskočil ze sedadla. „Xenomorfové? Zergové? Tady?“

„Zohavený dobytek, záhadná zmizení, příšery s hmy-

zíma očima,“ potvrdila Kerriganová. „Obvyklí podezřelí. Není toho moc, ale stačí to.“

„Do hajzlu,“ zamumlal Raynor. „Konfederace a Zergové. Zdá se, že kráčeji společně ruku v ruce. OK, tak se do toho pustíme.“

Široké a vysušené bahnité roviny Antigy Prime byly ideální na rychlost, ale zoufalé na jakékoliv krytí. Dvakrát je hlídky z jihu varovaly, aby se Raynor i se svým Vulture někam zašil. O nepřátele se pak postaraly Raynorovy jednotky i oddíly Kerriganové. Mike se zatím pomalu plížil na vrchol náhorní planiny. K převisu jim chybělo asi tři sta metrů, když na ně jedna z věží spustila palbu. Mikův vysílač zachřel. „zatraceně,“ ulevila si Kerriganová. „Ti zmetci tam mají senzory. Člověk se nemůže v klidu ani vysmrkat. Můžeš na tu foukačku poslat nějaké posily?“ „Pracuji na tom,“ Mike zalpal po dechu poté, co se nedaleko od něj zavrtala do země další raketa a pokropila jej sprškou hlíny. „Raynore! Tady Liberty! Jsme pod těžkou palbou! Potřebujeme tvůj kanón! Muy pronto. „* Mike si nebyl vůbec jistý, zda bývalý šerif jeho zprávu dostal. Ale pak uslyšel tenký pískavý zvuk motoru Raynorova Vulture. Kapitán se jedním ladným skokem přehnal přes nedaleké převýšení. Blížil se k věži a snažil se zaměřit kanóny na nový cíl. Věž reagovala příliš pomalu. Z pod čelní kapoty vznášedla dutě vychrstla hrst tříštivých granátů. Základy stanice pohltit sloup ohně. Kerriganová zavelela k útoku a zbývající přišpendlené jednotky vyběhly z úkrytů a nasypaly do věže další ohnivou várku. Také Raynor vychrlil další dávku, ale bylo to již zbytečné. V době, kdy stanicí otrásala druhá vlna výbuchů, samotná věž již neodpovídala. Raynor chvatně obrátil vozidlo a ujížděl před troskami, které teď padaly do jeho stop.

- Španělsky velmi rychle (pozn. překl.).

Mikova soukromá linka zachřela. „Hele, kámo, příště ať to je něco důležitého!“ řekl kapitán.

„Co říkal?“ zeptala se Kerriganová a pak dodala. „To je stejně jedno. Je to prase. Ale musím uznat, že docela zkušené prase.“

Mike zavrtěl hlavou. „Kapitán Raynor je jeden z nejupřímnějších a nejmorálnějších mužů, které jsem kdy po opuštění Tarsonu potkal.“

„Jo, na povrchu bezpochyby,“ odpověděla Kerriganová. „Ale ve skutečnosti se úzkostlivě kontroluje. Tam uvnitř je prase, stejně jako většina ostatních lidí. V tomhle mi věř.“

Mike nevěděl co říct. Po chvíli dodal: „V poslední době toho na něj bylo hodně.“

Kerriganová opět odfrkla: „Jo? A na koho ne?“ Velitelské stanoviště již bylo vidět. Další standardní vydání se zakulacenou střechou a tryskami k přesunu celé budovy. Tohle se ale na slunci lesklo: Zergové je ještě nenapadli. Tento pohled Mika uklidnil i znejistil zároveň.

Další hlášení. Posily potřeboval pro změnu Raynor.

Copak teď může jít Kerriganová se svými jednotkami na pomoc Raynorovi?

„Říká-“, začal Mike.

„Pošli je,“ odpověděla Kerriganová. „Ale vy máte jít dovnitř,“

„Já musím dovnitř. A můžu to udělat s podporou svých jednotek i bez nich. Stejně to jsou akorát cíle navíc. Pošli je za Jimem, a pokud budeš moci, pojď za mnou.“

Mike odvysílal rozkazy a Kerriganová si mezitím nasadila přilbu a kápi duchařské výstroje. Mike pozoroval, jak si připevnila helmu, stiskla nějaký přístroj na opasku a... zmizela.

No, nezmizela úplně. Vzduch kolem ní se tak zvláště tetelil, ale pronásledovat ji mohl jen ten, kdo by věděl co

hledat, a to by ještě musel být setsakramentsky pozorný. Stráže před velitelským centrem nevěděly co hledat a také nebyly setsakramentsky pozorné. Neviditelná kartáčová puška znenadání několikrát zaštekala a salva výstřelů nadělala ze strážných řešeta. Pak něco bouchlo u hlavního vchodu a v dýmu se na malý okamžik mihla silueta ženy s obrovskou bouchačkou. Pak zmizela v útrokách velitelské budovy.

Mike se pomalu vydal za ní. Velmi dobře si uvědomoval, že není vybaven maskovacím zařízením ani psionickým talentem a nedokáže spáchat to, co provedl Duch před ním. Na chvíli se zastavil u mrtvých strážných. Měli na sobě uniformy Alfa eskadry, ale jejich krvácející hlavy zakrývaly helmy, polarizované na sluneční světlo Antigy. Rozhodl se, že nikomu sundávat helmu nebude: mohli by to být lidé, které znal. Lidé, kteří mu stále viseli prachy za poker. Mike se vplížil do zničeného velitelského centra. Bylo velmi snadné

poznat, kudy prošla Kerriganová. Mike se prostě orientoval podle rozdrcených a krvácejících mrtvol. Všude kolem byli poházeni muži i ženy v plné polní jako hadroví panáci. Teď leželi zmačkaní v kalužích vlastní krve. Michael Liberty si vzpomněl na poručici Swallowovou a uvědomil si, že si na čerstvá mrtvá těla začíná zvykat. Možná si konečně vybudoval nezbytné emocionální brnění, které mu pomůže přežít válčící univerzum. Našel kartáčovou pušku Kerriganové. Prorazila s ní čelní plexistit převráceného Goliatha. Zepředu se ozývaly zvuky boje. Nehledě na vlastní bezpečnost pohoupal v náruči svůj pulzní kanón a pospíšil si vpřed. Odměnou mu bylo privilegium pozorovat Sarah Kerriganovou bojovat. Byla to krvavá báseň, balet války. Dostala se až do samého velitelského centra ozbrojena jen malým revolverem

a nožem. Jako by se na zlomek vteřiny zhmotnila, rozpárala hrdlo a zase zmizela. Mariňáci se na to místo okamžitě sesypali, ale ona se objevila o několik metrů vedle a z bezprostřední blízkosti naslepo vypálila salvu přímo do přilby nic nechápajícího cíle. Pak opět zmizela. A pak byla zase tady, tentokrát kopem z otočky přelomila vaz ječícímu důstojníkovi.

Mike zvedl zbraň, ale zjistil, že nemůže vystřelit. Nebylo to však jen zdráháním zabít lidskou bytost. Nemohl totiž vůbec přesně určit, kde se Sarah v daný okamžik právě nachází. V tom všem se ještě pohybovala s kočičí mrštností s jediným cílem: roztrhat každého nepřítele, na kterého narazí.

S noží byla fakt dobrá. Ba co víc, byla jako Protossnádherná a smrtící.

Ve vchodu stál asi minutu. Více času na vyřízení všech nepřátel ve velitelském centru Kerriganová nepotřebovala. Přežili jediné ti, kteří hned na začátku celého běsnění utekli.

Teprve pak se Kerriganová úplně zbavila zahalení a vyčerpáním padla na kolena. Zády k Libertymu.

Mike k ní pomalu přistoupil a chtěl jí položit ruku na

rameno. Nikdy tam nedopadla. Bez jediného zaváhání se na místě otočila, jednou rukou mu vytočila natažené zápěstí a druhá ruka s vojenským nožem vystřelila vzhůru. Jeho špička se zastavila dva centimetry od Mikovy tváře. V tváři se jí zračila čirá zuřivost. Mikovou myslí projela vlna strachu. V okamžiku věděl, že ona si je toho strachu dobře vědoma.

„Už... to... nikdy... nedělej,“ řekla a pečlivě oddělila kašdické slovo. Pak pustila nůž na zem a schovala tvář do dlaní. „Bojíš se mě.“ ... Mike na chvíli zaváhal. Pak se zmohl na: „To teda jo.“ „Promiň,“ řekla. „Je mi líto, že jsi to viděl.“

Mike se zhluboka nadechl. „Nikdy předtím jsem tě při práci neviděl. Odpočiň si na chvíli. Musím rozpoutat revoluci.“

Odstrčil zlomené tělo z komunikační konzole, vložil předem nahraný disk, nastavil hlasitost a vyslal na všech vlnových délkách signál.

„Tady Michael Liberty v přímém vysílání z Antigy Prime. Hlavní velitelské centrum planety bylo zneškodněno vzbouřeneckými jednotkami. Opakuji, hlavní velitelské centrum planety bylo zneškodněno. Moc Konfederace byla zlomena a je velmi pravděpodobné, že pokud obyvatelé Antigy Prime vezmou osud do svých rukou, zbývající konfedační jednotky budou rozprášeny úplně. Velící důstojníci Konfederace z hlavního centra jsou buď mrtví, nebo na ústupu. V zbouřenci utrpěli...“ podíval se na Sarah Kerriganovou, vyčerpanou, jak pláče do dlaní. .. „Jen minimální ztráty. Máme zde zprávu od Arctura Mengska, vůdce Synů Korhalu. Zůstaňte, prosím, na příjmu.“

Mike zasunul preprogramovaný disk do přehrávače a nechal znít sladké, melodické tóny hlasu teroristického vůdce, které burcovaly lid k činu. Mike se vrátil ke Kerriganové, tentokrát ji však obešel tak, aby věděla, že přichází. Její oči již byly suché, ale překřížené paže se neustále třepaly. Dýchala rychle a přerývaně.

„Už je to pryč,“ řekl tiše Mike. „Všechny jsi je dostala.“ „Já vím,“ špitla a podívala se na Mika. „Všechny jsem je dostala. A když jsem je jednoho po druhém zabíjela, věděla jsem, na co mysleli. Strach. Panika. Nenávist. Beznaděj. Snídaně.“

„Snídaně?“ „Jeden z techniků zmeškal snídani. Bylo mu tak líto, že přišel o své oplatky.“ Kerriganová se přidušeně zahihňala. „Někdo se mu právě chystal podržnout hrdlo a on

se staralo oplatky.“ Položila ruce podél spánků a prsty si prohrábla rudé vlasy. „Být telepat stojí za

hovno.“

„To teda jo,“ řekl Mike a stále si uvědomoval, že strach jej ještě neopustil. Strach, že by mohla Kerriganová rozpárat jeho břicho dřívě, než by stačil říct popel. A taky z toho, že ví, na co myslí.

„Vím, že se bojíš,“ pokračovala Kerriganová. „A jsi si toho vědom. Proto jsi o něco chytřejší než většina ostatních. Bože, čím vším jsem musela projít, abych se stala tím, čím jsem. Co všechno se mnou konfederálové provedli. Víš to?“

„Vím jen to, že Konfederace má spoustu hlubokých děr, ve kterých ukrývá tajemství. A mnohem hlubších a temnějších, než jsem si kdy dokázal představit. Ducharský výcvik byl určen pro elitní skupinu pečlivě kontrolovaných telepatů.“

Když mluvil, Kerriganová přikyvovala. „Kontrolovaných pomocí drog, šikany a brutality tak dlouho, dokud si nepřivlastnili tvé tělo i duši. Nejsou o nic lepší než ty zergské příšery, které vytvářejí bojovníky za rozšíření svého impéria. Nemáme nárok na vlastní život mimo toho, který nám řídí Konfederace. A to jen, dokud jsme užiteční. Pak nás prostě vyřadí, abychom v budoucnu nepůsobili nějaké potíže. Ledaže...“

„Ledaže bys utekla,“ doplnil Mike. „A nebo by ti někdo k útěku dopomohl.“ A najednou si uvědomil, proč bývalý Duch pracuje pro Arctura Mengska. Byla mu zavázána životem.

Kerriganová místo odpovědi přikývla. „Je toho trochu víc, ale ano.“

Z hlavního vchodu se ozval zvuk těžkých kroků. Mike zvedl pulzní pušku a připravil se ke střelbě. Ve dveřích se objevila Raynorova obrněná postava.

„Jste v pořádku, děti?“ zakřičel.

„Tady jsme skončili,“ řekl Mike. „Velitelství obsazeno, zpráva doručena.“

„Dobrá,“ zamručel kapitán Raynor, „protože se k nám z jihu valí zbytek bandy Alfa eskadry. Jestli ho chceme zvládnout, budeme potřebovat každou pomocnou ruku. Je v pořádku?“

„Je mi fajn,“ řekla Kerriganová a pomalu se zvedala na nohy. „Viš, klidně na mě můžeš mluvit přímo.“

„Možná to příště na tebe jen pomyslím,“ procedil mezi zuby Raynor.

„Jíme!“ usměnil jej ostře Mike. „To stačí.“ „Cože?“ Raynora Mikův tón očividně překvapil.

„To stačí,“ zopakoval Mike mnohem klidněji, ale stále velmi vážně. Svým... vážným hlasem.

Rozložitý kapitán vzhlédl k Mikovi a pak pomalu přikývl. „Jo. Myslím, že jo.“ Pak se obrátil ke Kerriganové. „Omlouvám se, že jsem se vás dotkl, madam.“

„Jsem na to zvyklá, kapitáne,“ odsekla Kerriganová.

„Říkal jsi, že musíme zabít více konfederálů. Tak jdeme na to.“

Proklestila si cestičku mezi oběma muži, zablikala a zmizela.

Kapitán Raynor jen zakroutil hlavou. „Ty ženy.“ Mikův hlas změkl. „Poslední dobou toho na ni bylo hodně. „

Raynor si odfrkl: „Málem mě doběhla.“

Raynora z budovy následovalo několik lidí. Podél horizontu šlehaly malé výstřely, boj mezi Antigou a Konfederací se rozpoutal naplno.

Nad jejich hlavami se snášel soumrak, ve kterém tancovaly záblesky zuřící bitvy. Tancovaly noční oblohou jako nové hvězdy a mizely ve světle obrovského zářícího meteoru, který se přehnal přes obzor a ve stopě nechával jen rozedranou skučící atmosféru.

KAPITOLA 10 ZTROSKOT ÁNÍ NORADU II

Na staré Zemi se používalo jisté slovo. To slovo znělo shadenfreude - povznášející pocit, který pochází z poznání utrpení druhých. Například když uslyšíte nic netušícího reportéra od konkurence, jak sprostě nadává do mikrofonu uprostřed živého vstupu, nebo když potkáte jistého zkorumpovaného radního, který právě skočil pod kola popelářského vozu. Ten povznášející pocit doprovází také pocit viny, kdy vás hryže svědomí za to, že máte radost, a tichá vroucná modlitbička, aby něco tak zlého nepotkalo vás.

Když se Protossové a Zergové zakousli hluboko do te-
ratoria Konfederace, také jsme byli plni tohoto shadenfreude.

LIBERTYHO MANIFEST

Do války vyrazili další, muži i ženy. Mike se vrátil na Mengskovu základnu a sledoval tok informací. Během válečného konfliktu se naučil počítat se slepou panikou _ to když nějaká jednotka zůstala odříznuta a žádala, později prosila o posily, pak úleva a konečně záchrana. A hlášení jiných jednotek, které se náhle vypařily v kouři radiace. A další hlášení od civilistů, kteří žádali o pomoc, a to kteroukoliv stranu.

Pak přicházely jiné neobvyklé zprávy. To když se v nějaké oblasti znenadání objevily hordy příšer, které byly prisuzovány Konfederaci. Nebo rebelům. Nebo ne-

známým útočníkům. Hodinu od hodiny takových hlášení stále přibývalo a přesvědčila Mika, že Kerriganová mluvila pravdu: Zergové byli na Antize.

Právě se chystal stisknout tlačítko konzole, když mu to došlo. Přítomnost Zergů se rovnala diagnóze zhoubného nádoru, který vás stoprocentně zabije. Dokud nepřijdou na způsob, jak Zergy porazit, nemoc planetu rozežere zaživa. Nebo přiletí Protossové a udělají Zergům přítrž a smrtenosnou chemoterapii - tenhle svět sterilizují.

„Ale tohle nám nepomůže, nebo snad ano?“ hulákal do mikrofону Mike. „Zdá se, že pár buněk vždy unikne a rakovina se rozrůstá dále.“

Zlost, kterou ucítil v žaludku, trvala jen kratičký okamžik. Vystřídal ji údiv, když vyslechl další zprávu, jenž mu zachrastila v uších.

„Tady generál Duke. Hlášení z vlajkové lodi Alfa eskadry Norad II! Zergové nás těžce poškodili a byli jsme přinuceni nouzově přistát. Kdokoliv slyšíte toto hlášení, žádáme o okamžité vyslání záchranného týmu! Opakuji, tohle je tísňové volání prvního stupně. Hovoří generál Duke...“

Tísňové volání se opakovalo stále dokola a Michael si je vyslechl třikrát, než přepl na jiný kanál.

Éterem se nesla hlášení, žádající o potvrzení příjmu, a hromada dalších odpovědí, které popisovaly útoky Zergů a rebelů z Antigy. V jednom případě zazněl také povel k útoku jednotek Konfederace. Pak přicházely nové zprávy o korábech Protossů, které připluly do soustavy a jež samy s něčím bojovaly. Pravděpodobně to byli Zergové podobní těm, kteří na vnějším okraji ledové hranice sundali z oblohy Norad II. Jiná hlášení dokonce informovala o přicházejících protosských pozemních silách. Spousta randálu, ale nic, co by se podobalo solidní vojenské nabídce pomoci.

Už se smaží, pomyslel si Mike. Husa starého Duka se konečně smaží.

O deset minut později dovnitř jako tajfun vtrhl Raynor. „Miku, jdeš se mnou. Rychle se obleč.“

„Co se děje?“ zeptal se Mike a natahoval se po vojenské zbroji.

„Copak jsi neslyšel zprávy?“ podíval se na něj Raynor způsobem, jako by měl začít každou chvíli z čela metat blesky.

„Normální panika a zoufalství,“ odpověděl Mike a mávl na stůl. „No jasně. Zaslechl jsem, že Duka konečně povýšili na generála. Pošleme mu bonboniériu a gratulaci?“

„Vtipné, pisálku. Mengsk chce, abychom jej z toho prosem vytáhli. Soudí, že Duke by mohl být dobrý spojenec. „

Mike nevěřicně zamrkal na kapitána. „Cože? Nepřeslechl jsem se?“

„Přesně tohle jsem mu taky řekl,“ odvětil Raynor a po-
dal Mikovi helmu.

„Je to blázen!“

„I o tomhle již byl informován,“ zašklebil se Raynor. „A Mengsk chce, abych šel i já? Tuhle reportáž zvlád-

nu i odsud.“ „To já chci, aby ses přidal. Ten hajzl se mnou i mými chlapci jednal jako s nějakými kriminálníky. Chci, aby tam byl někdo, kdo bude ochoten vyjednávat.“ „Už jsem ti říkal, že když jsem s ním hovořil naposled, tak mě násilím vyrazil z kapitánského můstku?“ ušklíbl se Mike a vzal si přilbu.

„To se stává. Tak mám ale jistotu, že aspoň ty ho neodděláš hned, jak ho uvidíš.“

Mike si utěšnil helmu a vyrazil za Raynorem ven z komunikačního centra. „Mám strašnou chuť na cigaretu.“

„Možná nějakou vyškemráš od Duka.“

Teprve když byli na cestě, napadlo Mika zeptat se:

„Kerriganová o tom ví?“

„No, ehm.“

„Taky se domnívá, že to je dobrý nápad?“

„No vlastně,“ vykládal bývalý šerif, „to ona nazvala Mengska bláznem.“

„Takže jste se vy dva konečně na něčem shodli? Úžasné.“

„komentoval to Raynor. Pak se na chvíli odmlčel. „myslím, že jo.“

Když Mike a Raynor dorazili na povrch, Arcturus Mengsk již začal pod svým velením shromažďovat jednotky. Tým na záchranu sestřeleného bitevního křižníku již byl na cestě.

Oddíly, které nyní mířily na planinu, tvořili antigští rebelové, Synové Korhalu a roztroušení konfederálové, kteří se vykašlali na loajalitu a raději se chopili zbraně. Raynor jel na levém křídle vznášedel Vulture, zatímco nad ním se přes nebe přehnala letka stíhačů A- 17 Wraith. Mohutné Goliathy za sebou zanechávaly v měkkém blátě obří stopy a brzy předstihl jednotku arklitských obléhacích tanků, které se nížinou plácaly se zdviženými podpěrami.

Směsice oddílů téměř okamžitě narazila na houževnatý odpor. Ze všech stran se o ně rozmázli zerglingové i hydaliskové, podobně jako hmyz o přední sklo jedoucího automobilu. Obloha byla plná organických kanónů (které teď Mike i celý zbytek lidského vesmíru znal pod pojmem mutaliskové) a stvoření vypadající jako mozek z medúzy s krabími klepety. Sunuli se mezi ostatními jednotkami mimozemšťanů jako mraky nad pouští.

Po Mikově pravici kropila skupina mariňáků bok něčeho, co vypadalo jako obrovský vzpřímený zergling, ti-

tán s předním párem pařátů, které připomínaly veliké zahnuté šavle. Na horizontu prchal před útokem Wraithů podivný kříženec létajícího ještěra a obří hvězdice.

Do jednotek Zergů ryli hlubokou brázdu, jako když ořete pole. Některé zahnali na útěk, jiné eliminovali. Ze země vyskočila halda zerglingů, a než stačily dorazit vznášedla Vulture a zasypat je zákazonosnou salvou, smetla celý oddíl mariňáků.

Zergové ustupovali, aby se znova vraceli v ještě hojnějším počtu, pak opět ustoupili. Mike měl pocit, že bojují s mořem. Vlny byly úspěšně odráženy. Byl si však jistý, že se jedná pouze o iluzi. Blížil se příliv a vracel se s mnohem větší silou.

Mike to cítil. Cítil ve střevech, že Antiga Prime je odsouzena k zániku, stejně jako byla odsouzena Chau Sara a Mar Sara. Tyhle věci se dokázaly za vrtat do samého srdce tohoto světa. Buďto jej sežerou Zergové, nebo ho z vesmíru vypálí Protossové.

Linie Zergů se na chvíli stala nepřekročitelnou, ale pak zase povolila. Lidé prošli skrz a blížili se k plošině, kde ztroskotal Norad II.

Mikovi stačil jeden pohled, aby poznal, že starý Behemoth už nikdy nevzlétne. Podvěsy zadních motorů byly vykrouceny o čtyřicet pět stupňů. Spodní přístávací vzpěry, pokud kdy byly namontovány, se úplně celé zabóřily do bahna. Předsunutý můstek lodi teď nejistě vyčuhoval nad převis náhorní plošiny. Bylo z něj možné pozorovat celou tu spoušť, která se pod ním odehrávala.

Mike a Raynor namířili stroje k otevřenému poklopu a vjeli i se vznášedly na palubu. Poklop za sebou zavřeli ručně. Venku se nad horizontem objevilo další mračno mutalisků.

„Tak kudy?“ zeptal se Raynor a sundával si helmu. „Jdeme,“ zavelel Mike a řtil se na můstek. Mike se úzkými prostory Noradu II i přes výstroj pohyboval bez vážnějších potíží. Všiml si, že Mengsk měl na lodi širší chodby než Konfederace.

Vše vypadalo, jako by Duke můstek nikdy neopustil. Prošedivělá gorila se stále hrbila v obrněné skrýši na

svém místě. Jediné, co se změnilo, byl počet obrazovek okolo něj, které tiše změly, a kabely optických vláken omotané kolem jedné přepážky. Obrátil se k nově příchozím a zamračil se.

„Tak vy jste ti poslední, které bych zde v tuto chvíli očekával,“ zavrčel.

„No jo, taky vás milujeme, generále,“ odsekl Mike a prodíral se k lodní komunikační stanici. Vytřel kód Mengskovy základny.

„Co to má znamenat?“ vyštěkl Duke.

„Proslov od našeho sponzora,“ odpověděl s úsměvem Mike. „Připadá mi to roky, kdy jsem to řekl naposled. Dá mi někdo cígo?“

Na obrazovce se zformovala Mengskova statická zjizvená tvář. Mengsk, pomyslel si Mike, bezpečný ve své tajné pevnůstce, zatímco ostatní srdnatě bojují a krvácejí.

Mike nevěděl, že to vůbec jde, ale Duke se zamračil ještě více. „O co ti jde, Mengsku?“ položil jednoduchou otázku. „O co nám jde?“ zavrčel Raynor. „Já ti ukážu, o co nám jde, ty jeden slizký konfederální zkurv...“

„No tak, Jime,“ uklidňoval jej Mike.

„Duku, možná jste si toho ještě nevšiml,“ spustil Mengsk, „ale Konfederace se rozpadá. Její kolonie se otevřeně bouří. Nikdo není schopen postavit se běsnícím Zergům. A jak by to asi dnes dopadlo zde, kdybychom se neobjevili?“ „O co ti jde?“ opakoval Duke s kamennou tvář. Mike zkontroloval obrazovky. Další útok Wraithů roz-

prašil hejno mutalisků, ale zdálo se, že létající hvězdice mají tužší kořínek.

„Chci vám učinit nabídku,“ řekl Mengsk uhlazeně.

„Můžete se vrátit zpátky ke Konfederaci a prohrát. Nebo se přidáte na naši stranu a pomůžete nám zachránit celou lidskou rasu dříve, než ji převálcují Zergové.“

„Vy očekáváte, že na tohle odpovím?“

„Nemyslím, že to je těžké rozhodnutí.“ Pod Mengskovým šedinami prokvétajícím knírkem se objevil malý úsměv.

„Kriste pane, já jsem generál,“ vybuchl Duke.

„No jasně,“ komentoval Mike. „Gratuluji. Chceš to vytesat i na náhrobní kámen?“

„Michaeli, prosím,“ usměřil jej Mengsk. „Duku, jste generál bez armády. Já vám nabízím pozici ve svém týmu, v mém kabinetu. Nikoliv místo nějakého poslíčka na konci světa, kam vás před válkou uklidili.“

„Já nevím...“ ztěžka polkl Duke a Mike viděl, jak to s velkým bojovníkem na chvíli zamávalo. Mengsk ho dostal. Ubohý Duke, sežral to i s navijákem. Jen o tom ještě nevěděl.

„Nepokoušejte mou trpělivost, Edmundě,“ nenechal jej vydechnout Mengsk. Těsně za přepážkou blízko lodi něco explodovalo. Téměř jako by to byl záměr, který podtrhával naléhavost Mengskovy poznámky.

Duke si dovilil dramatickou pauzu, pak řekl: „Dobrá Mengsku, dohoda platí.“

„Rozhodl jste se správně... generále Duku,“ ujistil jej Mengsk. „Kapitáne Raynore?“

„Ano, pane?“ Nyní se mračil Raynor.

„Odved'te generálovy věrné spolu s výbavou na bezpečné místo.“ Zatímco Mengsk vydával rozkazy, Duke aktivoval autodestrukci lodě. Za dvacet minut už budou hodně daleko a Norad II se promění v termonukleární ohnivou kouli.

„Doufám, že s sebou vezme i spoustu Zergů,“ řekl Mike, když všichni začali velmi, velmi chvatně opouštět kapitánský můstek.

Mike se znovu usadil v Mengskově komunikačním centru. Po výbuchu Noradu II se situace na bitevním poli uklidnila. Jednotky Konfederace, včetně neurálně převychovaných, s oficiálním svolením snadno změnilы příslušnost. Jediný nepřítel, proti kterému teď společně stáli, neměl s člověkem nic společného.

Navíc, ztráty bývalých jednotek Konfederace nikoho netrápily.

Mike sesmolil reportáž o záchraně Noradu II a poslal ji do sítě. Opřel se dozadu a rukou si prohrábl vlasy. Zdály se řidší než posledně.

Krabička decentně zmačkaných cigaret dopadla na konzoli. Vzápětí ji následoval fóliový obal se zápalkami. „Jeden z posádky Noradu říká, že jste si kvít,“ pronesl Raynor.

„Výborně,“ komentoval Mike a vylosoval si z krabičky další hřebík do rakve.

„Posíláš další reportáž do nikam?“

„Myslel jsem, že číst myšlenky umí jenom Kerriganová. Jo, jasně. Zvyk je železná košile. Pořád fantazíruju, jak tyhle reportáže za několik let někdo najde a ocení všechny ty muže a ženy, kteří se obětovali pro správnou věc. Taky taková pitomost.“

Raynor se usadil do protějšího křesla a Mike si zapálil. „Vcelku nepravděpodobné. Jak říká Mengsk, historii píší vítězové. Memoáry poražených jsou nepotřebné jako zbylé kosti od grilovaného kuřete.“

Mike si zhluboka potáhl, zakuckal a děsně se přitom zašklebil. „Jo, ale v čem to kuře marinovali? V kočičích chcankách?“

Raynor pokrčil rameny. „Za těchto okolností mě lepší příměr nenapadá. Přesně to je naše přítomnost.“

„Asi máš recht,“ řekl Mike. „Když už se bavíme o liber-Mengskovi*, jakým směrem se tvá komunikace s Arcturem ubírá?“

„Varoval jsem jej, že Duke je zmije.“ Raynor vzdychl.

„Ale on řekl...“

„Že to je naše zmije, že?“

Raynor nevěřičně zakroutil hlavou. „Věřím v Mengskovu vizi, že Konfederaci je třeba nahradit. Také mě fakt hodně podržel, ale, chlape. Občas uzavře dohodu... Někdy nás žádá o věci...“

„Které s jeho vizi nemají nic společného,“ doplnil jej Mike a bolestně vyfoukl. „Prostě ti zlomí srdce. Když se ideály setkají s realitou, jen zřídka ustoupí realita. V životě jsem viděl více dobrých chlápků ve vládě, kteří se proměnili v politické intrikány, než jsem potkal zerglingů. A zerglingů jsem už viděl fakt hodně.“

Mezi oběma muži zavládlo ticho, jen v pozadí komunikační zařízení tlumeně hlásilo střety mezi Wraithy a mutalisky, Goliathy a hydalisky a těmi stvořeními, která vypadala jako mořské hvězdice. Říkalo se jim zergské královny. A smrt. Neustále hlásilo smrt.

„Už jsem ti říkal, že jsem byl ženatý?“ zapředl hovor Raynor. Na Mika zívla široká a hluboká propast osobní interakce. „Nikdy ses nepochlubil,“ odvětil klidně a doufal, že od něj nikdo neočekává, že se se svou minulostí svěří také on. „Ženatý. Měl jsem kluka. Říkali, že měl nadání.“ „Četl jsem o tom nějaké záznamy. Nadaný jako duchařský materiál? Psionická síla? Telepat?“ „Hmm. Poslali jej na speciální školu. Vládní stipendi-

*Nad-Mengsk, z německého Übermensch - nadčlověk (pozn. překl.).

um. O několik měsíců později nám přišel dopis. Ve škole došlo k nehodě.“

Mike o takových dopisech slyšel. Co se týče telepatů, byly bohužel na denním pořádku stejně jako dopravní nehody. Další z malých a sprostých tajemství Konfederace, která se jen zřídka dostávala do zpráv. „Je mi to líto,“ špitl Mike. Víc toho v podstatě ani říct nemohl.

„Jo. Liddy se z toho nikdy nevzpamatovala. Prostě odešla. V zimě ji sklátila chřipka. A tak jsem se soustředil na práci. Zjistil jsem, že nejraději pracuji sám.“

„Schovat se za práci, do téhle pasti se člověk chytí velmi snadno,“ reagoval Mike a podíval se na kontrolku přenosu své komunikační jednotky. Signalizovala, že jeho reportáž do nicoty byla úspěšně odeslána.

„Chtěl jsem jen, abys to věděl,“ pokračoval Raynor.

„Možná sis myslel, že jsem se ke Kerriganové choval příliš neurvale kvůli tomu, že je telepat. A možná že choval. Ale měl jsem k tomu své důvody.“

„Víš, ona má taky problémy. Tak jako každý jiný, a také jako žádný jiný, koho jsi kdy potkal. Možná bys ji měl nechat na pokoji.“

„To je docela těžké, zvláště když ví, na co ve skutečnosti myslíš.“

„Dle mého názoru je Kerriganová dobrý voják,“ kontroval Mike a živě si představil, jak se mu do mysli dere nespoutaný derviš smrtihlav. „Snad svá zranění jen trochu úzkostlivě skrývá, toť vše.“ „Myslím, že je nebezpečná,“ trval na svém Raynor. „Nebezpečná všem jednotkám okolo. Nebezpečná Mengskovi. A

nebezpečná sama sobě. „Mike pokrčil rameny. Nebyl si jistý, kolik toho může exšerifovi prozradit. Proto jen neurčitě pronesl: „Měla to v životě těžké.“ „A ten náš byl procházkou růžovým sadem?“

„A právě proto bychom na ni měli dávat pozor. Kryt jí záda. Ať už o tom ví, nebo ne, ačkoliv to zřejmě vědět bude. Každý z nás potřebuje anděla strážného.“

Pak se téma konverzace změnilo, probírala se otázka, kolik světů se ještě vzbouřilo a jaký vliv bude mít Dukova dezerce na ostatní vojenské velitele. Konečně Raynor odešel a nechal Mika napospas přístrojům komunikačního centra.

Mike pohlédl na poloprázdnou krabičku cigaret. V ústech jej stále dráždila chuť té první.

„K čertu s tím,“ zamumlal si pro sebe a natáhl se pro balíček zápalek. „Mezi námi, myslím si, že tady se naučíš tolerovat skutečně cokoli.“

KAPITOLA 11 ŠÁCHOVA PARTIE

S Arcturem Mengskem jsem hrával šachy. Mimochodem, pravidelně jsem prohrával. Jednoho dne mě zřejmě postaví před nejvyšší soud, kde mi oznámí, že se jednalo o vlastizradu, a já se nebudu mít jak hájit. Tedy mimo toho, že jsem častěji prohrával a vítězil jen zřídka. Mengsk mi během hry vždy před nosem zamával nějakou návnadou a já po ní skočil jen proto, abych vzápětí zjistil, že to byla past, ve které jsem uvízl jak hmyz v pavoučí síti.

Celé tažení lidského rodu proti Zergům vypadalo obdobně. Tvořila je celá řada porážek a každá byla trpčí než ta předchozí, protože jsme pokaždé ignorovali, co se vlastně děje. První zprávy o přítomnosti Zergů na planetě přišly obvykle příliš pozdě. Buďto nám plazz zatíkal na dveře, nebo se přihnali Protossové se svými koráby hromového boha.

Mysleli jsme, že tomu unikneme. Někteří z nás včetně Mengska si mysleli, že to můžeme ovládnout. Ale byli jsme jen pěšáci mnohem složitější hry.

Ne, nikoliv pěšáci. Domino. Jeden po druhém jsme padali, planeta po planetě, člověk po člověku, dokud jsme nedorazili k největší kostce domina ze všech. Té, která se jmenovala Tarsonis.

LIBERTYHO MANIFEST

„Nějaký moudrý člověk kdysi přirovnal válku k šachové partii,“ řekl Arcturus Mengsk a jezdcem zaútočil na Mikovu dámu a střelce.

„Vám jde skvěle obojí,“ odpověděl Mike a vzal dámou Mengskovu věž.

„Vlastně si myslím, že to srovnání není pravdivé,“ pokračoval terorista a vzal jezdcem střelce. „Mimochodem, šach mat.“

Mike zamrkal na šachovnici. Teď se Mengskova strategie zdála stejně očividná, jak byla před několika vteřinami úplně neprůhledná. Reportér si v duchu vynadal do hlupáků a sáhl po skleničce brandy. V pozadí švitořily z komunikační jednotky dávno zapomenuté skladby vykopávek Millera a Goodmana. Popelník na okraji stolu plnila hromada špačků. Všechny patřily Mikovi a odporně smrděly po kočičích výkalech.

Byli na palubě Hyperionu, který teď odpočíval ve skrytém hangáru na Antize Prime. Duke se snažil přeorganizovat oddíly vzbouřenců na něco, co mělo aspoň trochu připomínat Konfederaci. Raynor se snažil Duka krotit, ať v tom všem neudělá totální zmatek. Mike neměl nejmenší potuchy, kde by se mohla vyskytovat Kerriganová, ale to je u ní normální.

„Šachy nejsou jako válka?“ zeptal se Mike. „Kdysi možná byly,“ navázal Mengsk. „Na staré Zemi na úsvitu lidského rodu. Dva rovnocenní soupeři s rovnocennými silami na bitevním poli.“ „Ale takto dnes nechodí. Už ne.“ „To sotva,“ řekl terorista a ponořil se do diskuse. „za prvé. Jen těžko mohou být oba soupeři skutečně rovnocenní. Konfederace lidí disponovala raketami typu Apokalypsa, má planeta nikoliv; když Konfederace tuhle kartu zahrála, z Korhalu IV nezbylo nic než černá doutnající koule volně zavěšená ve vesmíru. To lze jen sotva nazvat rovnocenností. Podobně na tom byla zpočátku i naše malá vzpoura. Měli

jsme nedostatek mužů i zdrojů, ale s každým dalším povstáním ztrácela Konfederace chuť do dalších bojů. Je sta-

rá a prohnílá. Aby ses dostal dovnitř, musíš ji zasadit pořádný úder. Tohle v šachové partii použít nelze.“

„Za druhé,“ pokračoval Mengsk, „ten nápad s vyrovnanými silami. Zmínil jsem se o raketách, které v dobách mého otce znamenaly skutečný triumf, v porovnání s dnešními jednotkami to je jen neškodná dětská špuntovka. Armáda se stále zdokonaluje - atomové bomby, telepatie a teď Konfederace vyšlechtila Zergy.“ „Válka tu je od toho, aby přinesla nové technologie,“ dodal Mike. „To ano, ale většina lidí vnímá vývoj zbraní a brnění podle analogického schématu: jedna strana přijde s lepší bouchačkou, druhá se zdokonalenou zbrojí, což první stranu donutí opět vyvíjet lepší zbraň, a tak pořád dokola. Pravda je však taková, že lepší zbraň inspirovala k vynálezu chemické protizbraně a ta dále k vývoji telepatického úderu, což mělo za následek vývoj zbraní, které naváděla umělá inteligence. Válečné potřeby s sebou sice přinášejí růst a pokrok, ale nikdy není tak krásně přímočarý, jak tě kdysi učili ve škole.“ „Nebo jak jsem četl v novinách.“

Mengsk se pousmál. „Za třetí - myšlenka s bitevním polem. Šachovnici vymezuje osmkrát osm polí. Za tímhle malým vesmírem již nic neexistuje. Žádná devátá řada nebo zelené figury, které se zčistajasna objeví na hracím poli a zaútočí na černé i bílé. Žádní pěšáci, kteří se znenadání mění na střelce.“

„Pěšec se může změnit na dámu,“ poznamenal Mike. „Ale jen pokud překoná všechna pole, která před ním leží. Celou tu dobu je pod neustálou palbou. A rozhodně se zničehonic nepromění v krásnou dámu jen díky své vlastní vůli. Ne, šachy rozhodně nejsou jako válka, což je jeden z důvodů, proč je hraju. Jsou mnohem snazší než skutečný život.“

Nebylo to poprvé ani naposled, kdy Mike pomyslel na Mengskovu nadpřirozenou schopnost realitu kolem sebe úplně překroutit. „Myslíte, že Konfederace v důsledku posledních útoků vyrukuje s nějakou novou zbraní? Proti Protossům a Zergům?“

„Dost nepravděpodobné. I když tahá všechna esa z rukávu. Dělá, co je pro ni nejlepší: šířit propagandu a umlčet ty, kteří se snaží lidem otevřít oči. To jsou její nejlepší zbraně. Ty bez sebemenších skrupulí používala i v minulosti. Jen se snaží mazat med kolem huby mamutovi, který se jí pověsil na krk a táhne ji dolů. Vydržte, mám zde něco, co bych vám rád ukázal.“ Mengsk po mačkal spoustu tlačítek na dálkovém ovladači. Zíral na něj, jako by se snažil rozpomenout na tajný kód. „Vzpomínám si, jak jste jednou říkal, že Konfederace Zergy vyšlechtila. Nestávají se tak Zergové jejich zbraní?“ zeptal se Mike.

„To jsem si taky myslel.“ Mengsk zmáčkl několik dalších tlačítek a pak se odmlčel. „A ačkoliv je tahle domněnka zřejmě mylná, pokud to je v zájmu naší propagandy, je to naše verze příběhu a my se jí budeme držet. Nic nepodkope lidskou víru ve vládu rychleji nežli holý fakt, že ve svém volném čase pracovala na výzkumu smrtelné mimozemské hrozby.“ „A skutečnost tedy je?“ ozval se Mike. „S pravdou se dá jako vždy manipulovat.“ Mengsk se zašklebil. „Ano, Konfederace studovala Zergy léta a po zralé úvaze je agenti přivezli také do systému Sara. Ano, jednalo se o obrovskou zbraň, kterou bylo nutno vyzkoušet. Avšak nikoliv, Konfederace Zergy nestvořila. Měla totiž v úmyslu něco mnohem hrošího. A všechno je na těch discích, které jste přinesli s Raynorem z laboratoře Jacobs. A tady to máme. Bude se vám to líbit.“

Stiskl tlačítko a obrazovka rozmazaně ožila. Když

se změnění konečně vyjasnilo, Mike spatřil velkou nížinu, na jejímž pozadí se rýsovala náhorní plošina a oranžovohnědé nebe. Podobnou scénérii lze spatřit kdekoli na Antize Prime. Podél jedné strany se rozsvítilo známé logo VZS a vespod obrazovky se táhly ceny na meziplanetární burze.

Do takového panoramatu pak promluvil děsivě familiérní hlas: „Tady Michael Liberty, Antiga Prime.“

Mike zamrkal. Byl to hlas, který vyřízli z jeho poslední reportáže. To, co právě sledoval na monitoru, však nikdy neposílal. Že by to vyhrabali odněkud z archivu?

Kamera ještě jednou zabrala krajinu a pak se zaměřila na mluvčího. Byl oblečen do slušivého kabátu (mnohem zachovalejšího nežli ten, který právě visel v Mikově skřínce), blondaté vlasy svázané dozadu tak, aby zakrývaly lysá místa, ostře řezané a zkušené rysy, oči hluboké a oduševnělé.

Díval se na Michaela Libertyho, nikoliv však na Mika.

Tento Michael Liberty vypadal téměř jako Mikova zidealizovaná verze. Postava na obrazovce

pokračovala: „Tento reportér právě unikl ze zajetí spárů nechvalně proslulého teroristy Arctura Mengska. Byl jsem zajat rebely na Mar Saře krátce předtím, než ještěrovití Protossové zničili planetu. Mně samotnému se jen o chlup podařilo zkáze vyhnout.“ „To nejsem já,“ komentoval konsternovaně Mike. „Já vím,“ reagoval Mengsk. „A podle toho, co víme, Protossové nejsou ještěři. Sledujte dále.“ „Během zajetí jsem vypátral, že Mengsk a Synové Korhalu disponují velmi silnou psychotropní drogou, kterou volně šíří mezi obyvatelstvem, jímž pak bezostyšně manipulují,“ pokračoval na ploché obrazovce Mike Liberty. „Bezohledné a nevybíravé šíření drogy si již vyžádalo stovky lidských životů nevinných obyvatel. Jiní

se díky vedlejším účinkům těchto drog změnili na podivná mutagenní stvoření.“

Mengsk ze sebe vydal neslušný zvuk, ale postava na obrazovce pokračovala: „Mengsk dále vyslal na Norad II sabotéra, který vystavil posádku působení jedovatého toxinu. A výsledek? Náhle ztroskotání bitevního křižníku. Agenti Synů Korhalu unesli ty, které ovládli pomocí drog, a zbytek nechali zemřít rukou jejich spojenců - mimozemské rasy Zergů.“

„Zergové a spojenci? Kdo takové žvásky píše?“ vyštěkl Mike na monitor.

„Tohle už je příliš silné kafe,“ řekl Mengsk klidně.

„Není to nic jiného než prachspřátá lež.“

„Domnívám se, že potomek tarsonského rodu Duků generál Edmund Duke, podlehl jednomu z těch zařízení, která ovládají mysl. Obávám se, že nyní se z něj stala mentálně přeprogramovaná zombie, která slepě a oddaně plní rozkazy svých pánů. Mengsk i jeho nelidští spojenci doufají, že tímto způsobem zmatou statečné bojovníky za Konfederaci a připraví je tak o důvěru v jejich vůdce.“

„Stateční bojovníci Kon... Tuhle frázi jsem použil v jednom ze svých článků, který jsem napsal na Noradu II!“ řekl Mike. „A taky tu o jedovatých toxinech. Ale to bylo v jiném článku.“

„Znečištění spodních vod v okolí střední školy,“ doplnil jej Mengsk. „Jedna z vašich dřívějších povedených reportáží. Pokud si dobře vzpomínám.“

„Pro celé lidstvo by bylo nesmazatelnou hanbou, kdyby proti takovému teroristovi nezakročilo. Mengsk i jeho drogou ovládané loutky musí být vymýceny jednou provždy,“ apelovala postava na obrazovce. „Již za malou chvíli masivní blokáda Konfederace obklíčí Antigu Prime a známý terorista by měl být během několika dnů zničen. Pro VZS Michael Daniel Liberty.“

Mengsk stiskl další tlačítko. Tvář Michaela Daniela Libertyho na obrazovce ztichla a znehybněla.

„Viděl jste to?“ vykřikoval Mike a vyskočil z křesla.

„To jsem nebyl já!“

„To doufám,“ řekl Mengsk a chápavě se usmál. „Připadáte mi jako racionální a důvěryhodný reportér. Většinou.“

„Co to udělali?“

„Copak vás nikdy předtím needitovali?“ zeptal se Mengsk a pozvedl obočí.

„Ale samozřejmě!“ štkl Mike a rychle dodal: „Občas, když jsme zprávu nemohli ověřit nebo když dělalo potíže právní oddělení nebo když se ozval sponzor. Chci říct, že mě už několikrát prostříhali a někdy i pozměnili celkový ráz, takže se celá reportáž ubírala trochu jiným směrem. Ale tohle je... tohle je...“

„Lež?“

„Výmysl,“ řekl Mike a zamračil se. „Ovšem. Poskládali různé části starých reportáží, použili jiného herce jako figuranta, trochu zamíchali pixely. Promiňte, na ploché obrazovce to je velmi snadné, ale na skutečném hologramu to je prostě nemožné. Rozumíte, proto mám radši dopisy. Tohle je dobré tak akorát na balamucení těch, kteří poslouchají zprávy. Oznamit jim, že jste naživu a v pořádku a že bojujete za správnou věc VZS a Konfederace.“

„Ale mé reportáže...“ vyprskl Mike.

„To nejpodstatnější vyhodili a zbytek použili na slátaninu, která jim vyhovovala.“

Mike se sesunul zpátky do křesla. „Já toho Andersona zabiju.“

„Obávám se, že váš Anderson již nemusí být mezi živými,“ řekl terorista. „Je to zrovna tak oddaný reportér jako vy.“

Mike supěl.

„A nebo,“ zvažoval jinou možnost Mengsk, „se podřídil zdejší mocenské struktuře, ačkoli ví, že to je děsivá představa. Možná proto se v reportáži objevil ten jedovatý toxin - trocha interní sabotáže, zoufalé volání o pomoc. Chci tím říct, že to nedává smysl: Proč by byly psychotropní drogy jedovaté? Jistě, mohli doslovně použít celou větu.“

„Jo, takový zlepšovák by Handy Anderson určitě bral všemi deseti.“

„Chci vám jen naznačit, že vaše vlastní zpravodajská síť se k vám obrátila zády. Nechtěl jsem, abyste se to dozvěděl v nevhodnou dobu. Například na bitevním poli,“ doplnil Mengsk a Mike pokrčil nos.

„Ale proč?“

„Propaganda je zbraň, se kterou se Konfederace umí ohánět nejlépe a také ohání nejvíce. Je to jejich kladivo. A pokud to jediné, co máte, je kladivo, pak všechno ostatní vypadá jako hřebík.“

„Myslel jsem, že mají lepší zbraň než předhodit davům nějakého reportéra,“ zareptal Mike. Pak kývl hlavou směrem k obrazovce. „A co se stalo s celým jejich výzkumem Zergů, s tím materiálem, který jsme vydoloval i z té laborokry?“

„Ach.“ Mengsk pomačkal další tlačítka. „Disk z Jacobsu. Jsem rád, že jste to připomněl - názorný příklad, že mé psychotropní drogy na vás vůbec neúčinkovaly. A nedívejte se tak na mě, jen jsem žertoval.“

„Právě tohle mi teď docela leží v žaludku. Protentokrát vám to ještě prominu.“

„Očekával jsem projekt zbraně - něco, co udrží jejich technologickou křivku na vrcholu. Našel jsem však něco mnohem zajímavějšího. A tady to máme. Bezpochyby znáte Duchy, že ano.“

Mike si vzpomněl na Kerriganovou. Nemilosrdný bojovník, který cítí smrt každé své oběti. „Vojáci s telepatickými schopnostmi. Speciální jednotky Konfederace a příklad vaší technologické křivky.“

„Zajímavý příklad. Opravdu mě rmoutíte. Původní obyvatelé koloniálních lodí pocházeli ze Země. Zdá se ale, že dlouhá cesta trochu překroutila jejich genetický kód. Lidé měli mnohem větší psionické schopnosti, nežli bylo běžné mezi originální terranskou populací. Zajímavá shoda okolností.“

„Myslím, že jsme se oba dostali k bodu, kdy dávno nevěříme ve shodu okolností.“ Mike si lokl brandy.

Mengsk dobrosrdečně pokrčil rameny. „Ať se již jednalo o úmysl či nehodu, lidé, kteří vytvořili Konfederaci, mají sklony k jistým psychickým schopnostem. Znova opakuji. Ať se již jednalo o úmysl či nehodu, my jsme na to přišli a vytvořili Duchy - prvotřídní vrahy, kteří umí číst myšlenky. Samotný výcvik je však příšerný - jen několik málo dětí z něj vyjde v použitelném stavu. A až dosud se zdálo, že osudy Duchů pevně svírá v rukou Konfederace. „

„Poručice Sarah Kerriganová. Jak se vám ji podařilo z jejich spárů vyrvat?“

„V tomto případě vyvinula jedna strana lepší brnění, a tak si druhá pořídila větší kanón,“ odpověděl Mengsk s úsměvem. „S jistotou mohu prohlásit, že se již Konfederaci zcela vymkla z kontroly. A vymkla se takovým způsobem, že zůstala podivuhodně nedotčena a všeobecně prospěšná.“

„A vděčná.“

„A vděčná,“ připustil Mengsk. „Už o sobě dala tolikrát vědět, že se jí Konfederace opravdu bojí.“

„Což se vám náramně hodí,“ řekl Mike. „Ale neodbočil jste od tématu?“

„Zřejmě ano. Zpátky k disku z Jacobsu. Ukázalo se, že naši zhoubní přátelé Zergové rozumí psychickému proudění. Zdá se, že Duchové pracují na podobné vlnové délce, pomocí které hierarchicky výše postavení Zergové ovládají ty pod sebou. Takže na krátkou vzdálenost mohou Duchové jejich kontrolu naprosto eliminovat.“

„Jak krátkou?“ zeptal se Mike a najednou začal přemýšlet, co asi dělala Kerriganová v systémech Sara a Antiga.

„Pro normálního telepata velmi, velmi krátkou. Pár desítek metrů. Nanejvýš. Na takovou vzdálenost je hydraulik stejně ucítí. Jenomže právě tohle se stalo součástí technologie, kterou Konfederace použila u raketové obrany a dalších zařízení, co mohou Duchy detekovat.“

„Zbraně a brnění. Mohou Duchové číst Zergům myšlenky stejně jako lidem?“ „Je to ještě bolestivější. Ano, Konfederace se o to pokoušela. Přišla s nápadem, že Zergové píší pohádku o nejdokonalejším evolučním úspěchu: všechno je buďto genetický materiál pro jejich stvoření, nebo maso, jímž je třeba nakrmit jejich děti. Vytvořili si hierarchii hnědní inteligence, kdy ta vyšší vždy ovládá níže postavené a dohromady

tvoří takřka celoplanetární vědomí.“ „Docela působivé. Takže jsme v haj zlu. „Mike do sebe kopnu I další brandy. Hluboko v krku jej páčila a při pomněla mu, že je jen člověk. „Je to k vzteku. S Protossy to však není o moc lepší,“ řekl Mengsk. „S vašim dovolením, tohle všechno o rase Zergů víme z disku, který jste s Raynozem přinesli. Jenomže Protossové jsou absolutními genetickými puritány. Sami sebe vnímají jako soudce vesmíru a hubí jakýkoliv život, který nesplňuje jejich požadavky na dokonalost.“ „Genetičtí přeživší versus genetičtí rasisti společně v jednom pekelném ringu.“

„I takhle to lze nazvat. Takže Konfederace objevila Zergy a objevila také, jak je telepaticky přilákat. A potřebuje více Zergů.“

„Ještě více? K čemu jich proboha tolik potřebuje?“ „Nelineární povaha války, synu. Potřebovali zbraň se všemi výhodami atomové bomby, ale bez jakýchkoliv vedlejších účinků, jako například radiace a kritika v tisku. Zergové byli dokonalí - odporní hmyzí vetřelci, které mohla Konfederace kdekoliv pustit z obojku a pak přijít a znova je zkrotit. Řádění příšer do kapsy.“

„Předtím jste ale říkal, že je chovali.“

„A mylil jsem se,“ decentně přiznal omyl Mengsk.

„Chov jako takový je velmi komplexní. Mnohem snazší je pochytyt houf zerglingů a zavřít je do jedné klece. Potřebovali je jen přilákat do pastí. A na to potřebovali telepaty.“

„Ale telepati mají jen omezené pole působnosti.“

„To ano,“ souhlasil Mengsk. „A proto vyvinuli něco, co tuhle vzdálenost prodlouží. Z laboratoře Jacobs jste totiž přinesli schéma meziplanetárního vysílače psionických vln. Moc pěkný název, který v podstatě krásně vystihuje, k čemu ta věčička vlastně slouží. Pomocí takového zařízení mohou nabudit telepatovu sílu tak, že poslouží jako meziplanetární signální věž. Na takové místo se pak Zergové slítnou jako můry k lampě.“

Mike se na chvíli zarazil a pak řekl: „Systém Sara.“ „Přesně tak. Tohle jsem měl na mysli, když jsem říkal, že používají ty planety jako půdu na testování zbraní. Přilákali do systému Sara Zergy a Protossové šli po nich. Jenomže nepřilákali jen několik zerglingů - přilákali do hry celý zergský ekosystém a struktury moci, což v žádném případě nečekali. Nyní Zergové napadají systém za systémem a zcela se přitom řídí vlastní vůlí. Humanitu hodlají transformovat nebo zkonsumovat.“

„Takže vy víte, jak je porazit?“ zeptal se Mike. „Nevím o jiném způsobu než Zergy jednoho po druhém anihilovat a každé jejich hnízdo spálit na popel.“ Mengsk se naklonil kupředu. „Vím ale, jak je poslat směrem, kterým chci, aby šli.“

„A jak nám to pomůže?“ zavrtěl Mike hlavou. Copak mu ta brandy již dočista otupila mysl?

Mengsk se opřel. „V reportáži vašeho dvojníka byl přece jen kus pravdy. Okolo Antigy se formuje mohutná blokáda. Konfederace doufá, že nás udrží na zemi dost dlouho, dokud nás nesmetou buďto Zergové, nebo přiletí Protossové a rozloží nás na atomy.“

„A my tady jen tak sedíme?“

„Ale vůbec ne. Již na něčem pracuji. Podle plánu, který jste vynesli na denní světlo, jsme sestavili vysílač. Hodláme jej umístit a spustit přímo v srdce teritoria Konfederace. Slítne se tam každičkový Zerg v okruhu deseti světelných let. Vrhnu se na blokádníky jako sokolí na nevinné holubice. V porovnání s tím bude ztroskotání Noradu II jen pohádka na dobrou noc pro malé děti.“ „Ale vysílač vlny jen násobí. Budete potřebovat telepata, který...“ V Mikově mozku se konečně sešly dva konce a utvořily kruh. „Kerriganová. K přilákání Zergů použijete Kerriganovou.“

„Velmi dobře.“ „To nemůžete udělat!“ namítl Mike. „Vy chcete, aby se proplížila do ležení Konfederace? Budou mít detektory. To se jí nikdy nemůže podařit!“

„Plně důvěřuji schopnostem poručice.“ „To nemůžete udělat!“ opakoval Mike.

„Špatně jste si to vyložil. Vydal jsem rozkazy k operaci dříve, než jsme zde usedli a rozehráli první partii. V dolní palubě lodi si poručice právě balí věci spolu s vysílačem. Když si pospíšíte, možná ji ještě zastihnete.“

Mike zaklel a vystřelil z křesla jako raketa.

„Popřejte jí za mě hodně štěstí!“ zakřičel Mengsk na Mikova záda, když se reportér dral ven z ubikace vůdce teroristů. Pak se opřel zpátky do křesla, pozvedl sklenici brandy a tiše si ťukl na zdraví se zkamenělou postavou nepravého Michaela Libertyho na obrazovce.

KAPITOLA 12 ŽALUDEK BESTIE

Na lidský vesmír se vrhli vetřelci a lidé zareagovali tak, že se obrátili jeden proti druhému. Dokážu si představit, jaký si o nás asi Zergové a Protossové udělali obrázek. Přistáli na planetách, kde nebylo nic kromě rebelů a Konfederace, a ti si navzájem rvali vlasy. Zřejmě si pomysleli, že tohle je běžný projev naší rasy. Domnívám se také, že měli pravdu.

Mengskovy úspěchy, které dále šířily neoficiální kopie mých vlastních reportáží, zapálily tucty partyzánských válek. Každý cvok se dvěma rukama zvedal pěsti proti staříckému režimu. Konfederace reagovala na ozbrojený nesouhlas vždy stejně - tvrdším a nelítostnějším útlakem, který logicky vedl k dalším povstáním.

A jako by toho ještě nebylo dost, Zergové napadali další planety, které Protossové měnili na mrtvé hroudy. Lidé neměli tolik planet, aby si je mohli dovolit takovou rychlostí ztrácet. Kdyby obě strany přemýšlely, spojily by síly, aby mohly čelit skutečné hrozbě.

Myslím, že každá strana byla natolik zaneprázdněna plánováním a bojem, že ani jedna z nich v podstatě neměla na přemýšlení čas.

LIBERTYHO MANIFEST

„Kerriganová!“ zařval Mike v přistávacím hangáru. Poručice si právě nasazovala přilbu. Neměl čas obléct zbroj, ale stihl popadnout aspoň kabát.

„Liberty,“ řekla zlověstně. Mike si všiml obrovského přístroje, připevněného na boku jejího Vulture. „Právě se chystám pryč.“

„Jedeš si zastřílet?“

„Podívej, normálně bych...“ začala. Pak do Mika zavrtala své hluboké, vyčerpané zelené oči. Mikovi se na zádech postavily všechny chlupy a věděl, že ona ví.

Její příliš široké rty sebou na okamžik škubly. Pak zavrtěla hlavou a řekla: „Bude to tvůj pohřeb. Stejně potřebuj u někoho, kdo se bude tahat s mou výbavou. Tak jdeme.“

Pár vyrazil z hangáru a vydal s k místu setkání.

Antiga Prime neúprosnými útoky velmi trpěla. Obloha teď byla mnohem tmavší. Mohly za to stále hořící hranice a také obrovská nafouklá figura plynového obra, který vypadal jako zarmoucený bůh ve smutečním hávu. V dálce burácely výstřely artilerie. Kdo však pálil a na koho, nikdo nevěděl. Minuli další opuštěné bunkry, prasklé a otevřené jako skořápka vejce. Okolo se povalovaly napůl pohřbené součástky války: nefunkční zbraně a poházená lidská těla. Hrom se ozval hlasitěji a Liberty si uvědomil, že mají namířeno přímo do srdce bouře. „Máme tu své obléhací tanky a Goliathy,“ řekla do komunikační jednotky Kerriganová, „zkoušejí udělat v jejich řadách díru. Zkusíme proklouznout dovnitř na teritorium Konfederace. Lituješ, že jsi šel se mnou

„Možná trochu.“ Mike věděl, že znala jeho odpověď dříve, než ji vůbec vyslovil. „Takže Mengsk ti vyzpíval úplně všechno,“ pokračovala. Mike se zamračil a cítil se dotčený, že se telepat s takovou lehkostí šťourá v jeho myšlenkách. „Poslal tě, abys šel se mnou.“

„Projeď si ještě jednou můj mentální replay, poručice,“ odsekl Mike. „Mengsk mě nikdy nežádal, abych šel.“

„To ani nemusel. Ví, která tlačítka je na lidech třeba stisknout. Zřejmě tušil, že kdyby ti rozkázal, abys mi

pomohl, tak bys s ním hodně rychle vběhl.“

„Jsou jeho tušení vždy tak přesná?“

„Většinou ano. Ale byl to dobrý nápad. Abys tu byl se mnou.“

Mohutná exploze před nimi proměnila hromadu balvanů v prach. Kerriganová ubrala plyn.

„To se nemělo stát,“ pronesla. „Naše obléhací tanky vědí, že tudy jedeme. Buďto Duke zvorál bombardování artilerie úmyslně, nebo...“

Mike slyšel, jak sviští další dávka nadcházející salvy.

„To jsou jejich tanky!“ zakřičel. „Prorazili naše linie!“

V okamžiku, kdy to řekl, Sarah trhla Vulture stranou.

V ostrém úhlu se odchýlila z původního směru trasy. Dopadla další salva, tentokrát mnohem blíže. Cesta před nimi zmizela a proměnila se v úlomky létající zeminy a kamení. Pro omezený výkon gravitačních motorů byla země příliš rozervaná. Celé vozítko se otřásl.

„Trochu...“ začal Mike.

„Omlouvám se za drsnější jízdu,“ utrousila Kerriganová do komunikační jednotky. „Vydrž!“

Příště mě nechej aspoň dokončit větu, pomyslel si Mike a cítil, jak Kerriganová v káře pokrčila rameny.

Konfederálové museli mít nějaké naváděcí zařízení.

Rakety je nemilosrdně pronásledovaly a dopadaly ani ne sto metrů za ně. Kerriganová je zavedla do strže, která již dávno přišla o vše, co připomínalo vodu. „Uvidíme, jak nás budou pronásledovat tady,“ řekla. Mike uslyšel vysoký pisklavý zvuk kovu, jak si prořezává cestu vzduchem. „Wraith!“ zaječel do komunikační jednotky. Vesmírné stíhací letadlo sestoupilo níž a nekompromisně začalo kropit obě strany strže dávkami ze svého impulzního laseru. Okamžitě tak sežehl podrost a ten začal doutnat a mohutně dýmat. Jelikož přes hustý závoj kouře nemohl pilot obět' dále pronásledovat, musel se stáhnout.

„Snaží se nás někam zahnat,“ zachrčel v aparátu hlas Kerriganové. „Ale kam?“

Půda pod vznášedlem znenadání změnila ráz. Z červené hlíny a hnědavé břidlice se staly skvrnitě chomáče šedočerného mechu.

„Plazz!“ křikl Mike hned, jakmile poznal, co to je. „Chtějí nás zahnat do teritoria Zergů!“

Kerriganová zaklela a dupla na brzdy, ale plazz neposkytoval snímácím kotoučům pod gravitačním polem žádnou podporu. Úzké vozidlo začalo klouzat a pak se hrozivě naklonilo na jednu stranu. Zarylo se do plazzu a nechávalo v něm tlustý strup, který vypadal jako pěna na mořské vlně.

Mike zařval a Kerriganová cosi ječela. Reportér pevně sevřel krabici s vysílačem a tajně doufal, že mu to poskytne aspoň nějakou ochranu. Byl si naprosto jistý, že pokud je z toho někdo vyseká, pak to může být jedině poručice.

Pak se země pod nimi rozestoupila a oba se skutáleli do temnoty.

O něco později uslyšel Mike hlas Kerriganové. Jakoby z dálky volala: „Liberty?“

„Urg,“ bylo to nejlepší, co byl ze sebe Mike schopen vy soukat. Do hajzlu, umí si přečíst mé myšlenky, tak ať si přečte tohle.

„Je psí vysílač v pořádku?“ zeptala se.

„Jo, je. Během pádu použil mé tělo jako airbag.“ Otevřel oči a zjistil, že leží na měkké, právě vyhrabané zemi. Tohle zastavilo jejich pád, když se ponořili hluboko do králičí nory.

Podíval se nahoru. Strop hyzdila rozeklaná díra, kterou se zřejmě prodrali skrze rozmnožující se plazz. Celý otvor již pomalu zaceľovala tlustá síť.

Mike vykašlal krev. Během pádu se uvnitř pusy kousl.

Zdálo se, že celé tělo je potlučené, ale v podstatě se mu nic vážnějšího nepříhodovalo. Jeho kabát byl celý zacákaný jemnou zeminou. Na odřeniny bude čas zítra.

Pokud budu mít štěstí, pomyslel si.

„Jestli budeme mít oba štěstí,“ opravila jej Kerriganová, která již byla na nohou a zkoumala okolí pomocí světelného hledáčku na zápěstí. Přes rameno si pověsila kartáčovou pušku.

Mike se postavil a zjistil, že ačkoliv je v pořádku, nějak se potácí. „V poho?“ vykřikl.

„Není to nejhorší,“ řekla. „Přistála jsem na své pýše, což je, jak se obávám, ztracený případ. Měla jsem se zastřelit hned. Vysvobodit z utrpení. Jsme jen obětní beránci. Zoufalci. Venkovští balíci.“

„Nikdo nemohl čekat, že konfederálové-“, začal Mike.

„Využijí terénu a situace k vlastnímu prospěchu? No jistě. Právě proto jsme obětní beránci. Odpověděli na náš útok a pak nás spláchli tam, kde jsme skončit rozhodně nechtěli. „

„Víš, bylo by to mnohem snazší, kdybys- „

„Kdybych tě nechala dokončit větu. Promiň. Takový blbý zvyk, když jsem nervózní. Prakticky vysíláš svůj strach a to mě strašně irituje.“

Jako by se v téhle situaci nikdo nebál, pomyslel si Mike a namířil si to ke zbytkům vznášedla.

„Je na šrot,“ řekla Kerriganová, aniž by se podívala, a měla samozřejmě pravdu. Celá konstrukce vozidla byla na třech místech ohnutá, takže dlouhé, hubené vznášedlo připomínalo spíše pokroucenou vývrtku. V něčem velmi důležitém byla díra, ze které něco neméně důležitého vytékalo a vsakovalo do země. Přes všechn kov a tvrzenou keramiku odskákalo vozítko celý pád mnohem hůře než on.

„Tudy,“ neváhala Kerriganová a jistě ukázala na jednu chodbu podél koridoru.

„Napadá tě proč?“

„Ne, ale v ostatních směrech je něco obrovského a odporně smýšlejícího. Ty poneseš vysílač.“

Mike zvedl zařízení uložené v pouzdře a vydal se za ní. Myslel si něco o náladě poručice. Po několika minutách Kerriganová řekla: „To je smyčka zpětné vazby.“

„Už to nedělej.“

„Ale je to tak. Vysíláš na mě svůj strach a já jej na oplátku vytahuji zpátky na tebe. Což umocňuje tvůj hněv.“ Na chvíli se odmlčela. „Děje se však něco velmi zvláštního. Špatného. Se zpětnou vazbou si normálně dokážu poradit. Většinou.“

Mike si na chvíli vzpomněl na údajné spojení Zergů a telepátů. Pak si přál, aby na to nikdy nepomyslel.

Příliš široká ústa Kerriganové se zkroutila do úšklebku. „No jo, já vím. Raynor mě již politoval na posledním setkání s Arcturem. Díky moc. To vysvětluje, proč měla Konfederace na výzkumu telepátů takový zájem. A také proč se tolik telepátů Konfederace ztratilo v akci. A to dokonce i mimo jednotky Duchů. Teda podle toho, co jsem zaslechla.“

„Myslíš, že Zergové sbírají vlastní telepatické objekty?“ zeptal se Mike a uvědomil si, že jej Kerriganová nechala dokončit větu.

„Hm- heh. Počkej, něco je před námi.“ Svěsila rameno a vyrazila kupředu. Druhou rukou se zabudovanou baterkou v zápěstí si svítila na cestu.

V průchodu viselo něco. Vypadalo to jako obrovský pavouk. Když na to posvítila paprskem světla, scvrklo se to. Bylo to velké oko, téměř jako lidské. V rušivém kuželu světla se jeho zřítelnice prudce stahovala.

V Mikovi se něco zlomilo a zachvátila jej náhlá vlna

nevolnosti. Kerriganová na tom očividně nebyla o moc lépe. Její emoce se prolínaly Mikovou myslí. Hlasitě zaklela a vypálila do zmítajícího se orbu krátkou dávku.

Oko ze sebe vydalo příšerný zvuk, jako když rozmlátíte sklo. Svalové prameny sítě teď bezvládně visely podél zdi jako cáry staré gumy.

„Co to-“, začal Mike.

„Pozorovatel? Hlídka?“ hádala Kerriganová. Snad poprvé Mike uslyšel v hlase neotřesitelné Sarah Kerriganové náznak strachu. Smyčka zpětné vazby, připomenul si. Přál si, aby mohl uklidnit sám sebe. Jinak se zabijí sami.

„Jak jsi to vnímala?“ zeptal se, když si to šinuli kolem roztrhaného kusu masa té věci, která vypadala jako oko. Mike si všiml, že na zemi i podél zdi koridoru přežívá plazz.

„Cože?“ řekla Kerriganová nepřítomně.

„Říkala jsi, že jsi tady dole něco cítila. Něco zvláštního.“

Kerriganová chvíli neříkala nic. Mikovi se zdálo, že se snaží opět psychicky vzchopit. „Natvrdlé skořápce,

promiň, netelepatovi se to vysvětluje jen velmi obtížně. Jako by jsi stál v hotelové hale a v jednom z pokojů se konal nějaký dýchánek. Když jdeš kolem, tak ten dýchánek slyšíš, ale víš, že tam nepatříš. Nedá se z toho vydolovat něco jasného a konkrétního, je to prostě jen taková změř hlas. Tak nějak to vnímám.“

„Že by psionická síla na jiném kanále?“ navrhl Mike. „Možná, je však rozsáhlejší. Jako bys stál na ulici vedle divadla, kde právě probíhá koncert. Slyšíš něco uspořádaného, jenomže ty v tom máš totální maglajz. Člověka to dovádí k šílenství.“ Na chvíli se odmlčela. „Ó můj bože. Miku, pojd' sem.“

Koridor se směrem doprava náhle rozšiřoval do větší jeskyně a pak pokračoval nahoru. Z chodby před sebou

učtil Mike na tváři závan čerstvého vzduchu. Museli být blízko povrchu.

Větší jeskyni pokrýval plazz. Na zdech visely neurčité vaky a pod vrstvou šedavé mechoviny se skrývaly věci, které mohly zastávat funkce orgánů. Mezi zdmi se proháněla stvoření připomínající stonožku a mrštně se pohybovala polem ropuších nástrojů.

„Červi,“ hlesl Mike. „Viděl jsme je na základně Anthem na Mar Saře. „Udělal si pár snímků mříže vedle Kerriganové a koutkem oka zahlédl, jak bezmocně pokrčila rameny. „Není to náhodou skládka pro Zergy? A co to vůbec žerou?“

„Nic nežerou. Jsou to ošetřovatelky. Starají se o vejce.“

Teprve nyní Mika snad poprvé napadlo, že ony ropuší nástroje by ve skutečnosti mohla být vejce. Zelená vejce s načervenalými skvmami posazená na vyvýšené kupy plazzu. Pulsovala vlastním tlukotem srdce. Mike se zahleděl do nejbližšího zárodku a z kalného nitra na něj vybafla kostnatá hlava hydraliska. Vypadal jako utopené zvíře v přílivovém jezírku. Vejce se nepatrně zachvělo, jako by přišera uvnitř tušila, že jsou zde.

Červi měli spoustu práce s budováním hromádek plazzu. Jeden z nich vyšplhal na kupku, stočil se do klubička a utkal kolem sebe tlustý hedvábný pavoučí zámotek. Slupka ztuhla a z červa se stalo vejce.

„Do hajzlu,“ zaklel Mike, když si uvědomil, co jsou červi vlastně zač.

„Larvy. Jsou to základní stavební jednotky Zergů.“

Larvy se mění na vejce a vejce na monstra. Tak proto se Konfederaci nikdy nepodařilo Zergy rozmnožovat. Mengsk tedy kecal. Zerglingové ani hydraliskové se nemohou rozmnožovat - všichni totiž pocházejí ze stejné genetické banky a slouží zřejmě nějaké vyšší moci.“

Mike přikývl a hydraliskova hlava v zárodku se natočila čelem k Mikovi. Celé vejce se začalo divoce otřásat, jak se bestie uvnitř snažila prodrat na denní světlo.

„Utíkej pryč na čerstvý vzduch,“ řekla Kerriganová a sundávala z ramene kartáčovou pušku. „Já přijdu za chvíli.“ Mike pokračoval dále chodbou a prohýbal se pod těžkým břemenem vysílače. Jakmile zaslechl, jak do kartáčovky zacvakl zásobník, kovový šoupavý zvuk pojistky a první salvu, rozběhl se. Pak se ozvalo zběsilé bubnování nábojů se zaostřenými hroty, jak bombardují komoru s vajíčky. A pak všechno ztichlo.

Vzduch byl stále čerstvější a konečně před sebou zahlédl sluneční paprsky. Mike cítil, jak se mu nohy mění v olovená závaží, ale přinutil je stále pokračovat kupředu. Ještě deset metrů, potom pět, dva. Pak vylezl na povrch přímo na čerstvý podvečerní vzduch a...

Zůstal hledět tváří v tvář vlastnímu odrazu ve vojenském hledí mariňáka Konfederace. Mike se zmohl je na velké „bat“ a téměř se skutálel zpátky. U vchodu hlídkovaly jednotky Konfederace. Stráž zahřměla a udělala krok směrem k reportérovi. Vtom si Mike uvědomil, že s tím člověkem není něco v pořádku. Měl velmi zvláště ohnutá kolena a jeho paže jakoby patřily dvěma různým bytostem. Jedna ruka nejistě zvedla pulzní pušku a druhá se dotkla něčeho na helmě vojenské výstroje. Lesklé hledí se vysunulo nahoru a odhalilo ďábelskou tvář. Jedna polovina obličeje byla vyžraná na holou žlutou lebku a z její prázdné oční jamky teď mokval hustý šedavý plazz. Druhou půlku v zeleném odstínu hniloby pokrývaly kamenné výrůstky, které provrtávaly kůži jako nějaké krátké dýky.

Byla to stráž, ale nikoliv konfederálů. Kdysi to bý-

val člověk, ale ne teď. Kdysi to býval myslící tvor, ale ne teď. Teď bylo jeho jediným posláním chránit hnízdo. Pozvedl kartáčovou pušku a spustil válečný pokřik, jako kdyby mu v hrdle uvízly nějaké mince.

Zdalo se, že ze zdravého oka příšery teče krev.

Mike uslyšel, jak za ním zaječela kartáčovka, a vrhl se na zem. Během pádu se otočil, aby vysílač měkce dopadl na jeho tělo. Prakticky v témže okamžiku prolétla místem, kde ještě před pikosekundou stál, dávka ostrých nábojů. Několik z nich dokonce provrtaly konec jeho kabátu.

Salva prošíkovala znetvořenou stráž Konfederace skrz a ta zůstala ohromeně stát. Ale jen na chvíli. Pulzní puška jí pak pomalu vyklouzla z rukou a postava se sesunula dozadu i s protrženou zbrojí. To, co se skrývalo pod brněním, již nemělo s člověkem nic společného. Na střely z kartáčovky to však naštěstí reagovalo úplně stejně.

Kerriganová rychle přiběhla a nešetně Mika zatahala za límec. „Jsi v pořádku?“

Mikovi před očima tančila barevná světýlka, ale přemohl se a nepodlehł hořké rozmrzelosti, která se mu drala hrdlem. „Co to bylo?“ „Zergové mají biologii v malíku. Zřejmě jsi viděl to, co chtějí provést s lidskou rasou. Použít ji k dalšímu experimentování. Další podřízená rasa. „ Mike se zhluboka nadechl a podíval se na tlející maso s trznými ranami. „Tohle výsledek úspěšného experimentu rozhodně nepřipomíná.“ Kerriganová vyčerpaně pokrčila rameny. „Možná kdyby pracovali s lepším materiálem... Nechceš se přihlásit jako dobrovolník? Jsem si jistá, že reportér se jím určitě šikne.“ Uštěpačně se přitom zašklebila a navzdory všemu se Mike zachechtal. Musíme překonat smyčku zpětné vazby, pomyslel si.

Cynické vtípky. Černý humor v tváři obscennosti války.

Snad Kerriganová tyto myšlenky četla, nijak to ovšem nedala znát.

„Co takhle si chvíli zaběhat?“ zeptala se. „Jak daleko?“

„Tak daleko, jak to jen zvládneme.“

„Tak začni, já poběžím za tebou,“ řekl Mike a potěžkal v dlaních vysílač.

Měli štěstí. Nacházeli se na samém okraji plazzu.

I z jejich výhodné pozice Mike zahlédl řadu věží tyčících se v opačném směru jejich cesty. Vypadaly jako veliké zakrnělé rostliny z nějaké obří zahrádky. Mezi nimi tancovaly živé kanóny mutalisků. Létala tam také jiná stvoření, včetně hvězdic, humřích medúz a velkých létajících krabů.

„Vyhrávají,“ zasupěl Mike. „Zergové. S každou zatracenou planetou, kterou napadnou a nakazí, jejich síla roste.“

„Zkus na to nemyslet.“ Kerriganová se dotkla svého zápěstí. „Právě jsem vyslala krátkou pulzní zprávu. Pokud nás Arcturus poslouchá, bude aspoň vědět, že žijeme.“

Cesta teď byla jednoduchá, a ačkoliv již slunce zapadalo, plynový obr nad jejich hlavami stále odrážel dostatek světla. Po jejich pravé straně se stále blýskalo a ozývalo se vzdálené burácení hromu.

„Říkala jsi, že jsi slyšela o jiných Duších, kteří se ztratili v akci. To ti řekli oni?“ zeptal se Mike. Kerriganová pevně semkla rty a zavrtěla hlavou. „Většina telepatů se sobě rovným vyhýbá. Já jsem si nepromluvila ani s těmi, kteří sloužili pod Dukovým velením. Už tak je dost o držku stále poslouchat neutuchající lomoz normálních lidí. Trávit čas společně s jiným telepatem by situaci stokrát zhoršilo. Lidé nedokáží ovládat myšlenky nebo přinejmenším ne dost dobře. Duch bez problému přečte jiného Ducha a vytvoří tak vlastní

smyčky zpětné vazby. Většina z nich potřebuje psionická sedativa, aby úplně nezešílela. Je to jako neurální převýchova, jen mnohem, mnohem strašnější.“

„Ale ty žádná psionická sedativa nepoužíváš.“

„Stále nějaká mám, ale většina z nich už je pryč. Arcturus...“ Na okamžik se odmlčela a pak pokračovala:

„Víš, že ho nemáš rád?“

„Na svou náklonnost k němu bych rozhodně nesázel.

Ale pro tebe znamená celý svět.“

„On...“ Opět se na chvíli ztichla. „Dostal mě ven. myslím, že takhle to lze popsat nejlépe. Zachránil mě, vysvobodil mě, vyrval mě z náruče sedativ, stráží... a hrůzy. Dlužím mu život. A co je mnohem důležitější, dlužím mu svou duši.“

Komunikátor zachrastil, jako by se chtěl vyjádřit ke komentáři Kerriganové. Mike sledoval horizont, jestli nezahledne nějaký pohyb. Nic. Kerriganová vysunula malou obrazovku a Mike na ní zahlédl Mengskovu miniaturní rozesmátou tvář.

„Jsem rád, že jste oba živi a zdraví,“ řekl vůdce vzbuřenců. „Jste asi jeden sektor na jih od pozice, kam se musíte dostat. Mezi vámi a základnou Konfederace se již žádné nepřátelské jednotky nenalézají. Přinutili jsme je povolat i jejich zálohy.“

„Měli jsme zpoždění,“ hlásila Kerriganová. „Zergové.

Jsou už jich tady mračna.“

„Jen co zprovozníte naše malé překvapení, bude jich mnohem víc. A zatímco budou mít naši konfederální přátelé plné ruce práce, nám se podaří uniknout.“

Rysy Kerriganové zastřelo zamračení. „Arcture, oni je smetou.“ Linka však byla hluchá. „Arcture? Slyšíte mě? Zergové neberou zajatce.“

„Kerriganová!“ zahřměl Mengsk a Mike v teroristově tváři zahlédl přísný otcovský pohled. „My jsme vysí-

lače nevymysleli, ale pokud je teď nepoužijeme, blokáda Konfederace bude znamenat naši smrt. A když zemřeme, všechny naděje lidstva zemrou s námi.“

„Ano, pane.“

„Pamatujte, jak velmi vám důvěřuji. A pozdravte za mě pana Libertyho, hm?“

Kerriganová schovala malou obrazovku a vydala se na sever. Mike zvedl vysílač a následoval ji.

Mike byl chvíli zticha, ale po chvíli se přece jen odhodlal: „Myslím, že mají strach.“

„Kdo? Lidé, kteří velí Duchům?“

„Jo. Nechtějí, abyste mohli předávat své zkušenosti jiným telepatům. A kout proti nim pikle. To proto ta psionická sedativa a tvrdý výcvik.“ Kerriganová pokrčila rameny. „To je možné. Myslím, že to je také tím, aby se jim celá investice nevymkla z rukou. Procento obětí mezi Duchy je neuvěřitelně vysoké.“ „Myslel jsem, že z vás udělají hrdiny. Za ty prachy. Třeba jako z pilotů Wraithů nebo kapitánů likvidačních jednotek.“ Kerriganová ze sebe vydala smích šilence. „Hrdiny? Bože můj, i se zrůdami, co zneužívají malé děti a pak slouží v armádě, zacházejí mnohem humánněji než s námi. Kriminálníci ve službě maríny jsou převychováni a nadopováni tak, aby slepě poslouchali rozkazy svých nadřízených. Nám dělají ze života peklo na zemi a nemilosrdně tahají za naše opratě. Ví, že pokud je přetrháme, tak se dočista zblázníme, protože nedokážeme zabránit přístupu jiných myslí do té naší.“ „Jen klid, poručice. Nemyslel jsem tím nic.“

„No jistě že jsi tím nic nemyslel,“ štekla rozzuřeně Kerriganová. „A přesně tohle nás dohání k šílenství. Vaše slova říkají jednu věc, ale vaše mysl vysílá něco úplně jiného. Raynor je plný elánu, ale já cítím jeho nevrlost, jeho znechucení. A vím, že se dívá, i když jsem k němu

otočená zády. Vidím až na samé dno každé myslí, ale nikomu nemůžu odpovědět.“

„Je mi to líto.“

„Já vím,“ řekla Kerriganová o něco přívětivěji. „To je jedna z věcí, která si mi na tobě líbí, Michaeli Liberty. Jsi velmi povrchní. Nevykládej si to ale špatně. Říkáš to, co si myslíš. Když se ptáš, tak tvou jedinou obranou je komedie, že hraješ všetečného reportéra. Díky tomu je mnohem snazší tolerovat tebe než většinu ostatních lidí.“

Pak na chvíli zmlkla a společně se přehoupili přes hřeben hory. V dálce se rýsovaly dvě zničené věže vnějšího obranného perimetru Konfederace. Z věží na ně nikdo nestřílel; Mengskovy jednotky je přinutily povolat veškeré prostředky.

„Víš, jaká je poslední zkouška před tím, než začnou se samotným výcvikem?“ pokračovala a zdálo se, že její oči halí mlha. V myšlenkách létala někde úplně jinde. „Strážný uchopí zbraň a namíří ti ji mezi oči, anebo na spánek někoho, na kom ti záleží. A ty ho musíš zabít dříve, než stiskne spoušť.“ Její oči se znovu vrátily do reality a přísně si Mika změřily. „Mně bylo tehdy dvanáct.“

Mike se zadumal, a přestože se snažil nemyslet, hlavou mu proběhla myšlenka na Raynorova syna. „Nadané“ dítě, kterému se přihodila „nehoda“.

Kerriganová okamžitě zareagovala, jako by jí Mike vrazil pár facek. Padla na jedno koleno a rukou si

začala mnout čelo. Po chvíli se zmohla jen na: „Ježíši Kriste.“

Mike rychle vysvětloval: „Je mi to vážně líto. Nechtěl jsem ti nic říkat, prostě mi to ujelo.“

„Ježíši Kriste,“ zopakovala. „Mělo mě to napadnout.

Prostě jsem to nevěděla.“

Mike zavrtěl hlavou. „Jsi telepat. Jak to že jsi to nevěděla?“ Kerriganová na něj pohlédla a z očí ji kanuly slzy.

„Telepati nevrstají do hloubky tvých myšlenek. Tedy pokud si chtějí zachovat aspoň špetku zdravého rozumu. Slyšíme jen povrchní štěbetání, všechny ty věci, které jsou nahoře. Na co právě myslíš. Těkavé myšlenky. Zda mě příroda jako ženskou obdařila pěkným párem nohou. A vůbec všechny ty idiotské sračky. Nikoliv však věci, které jsou pohřbeny někde hluboko uvnitř. Nikoliv ty důležité věci.“ Na chvíli zmlkla. Pak se přece jen zeptala:

„Říkal ti, kdy se to stalo?“

Mike zavrtěl hlavou a otočil se na druhou stranu. Jednak se chtěl rozhlédnout, zda neuvidí nějaké strážné Konfederace, ale hlavně proto, aby dal poručici čas dát se dohromady.

Pravděpodobně to věděla, ale když se Mike obrátil zpět, opět stála na nohou a oči měla suché. „Pojďme, spustíme tu věčičku. Základna jedné z těch věží nám poslouží docela dobře.“

Bez sebemenších problémů dorazili až ke kulometnému bunkru a Mike ze sebe konečně shodil náklad, který s sebou vlekl několik kilometrů. Svými obratnými a zkušenými rukama začala Kerriganová připravovat psí vysílač, ačkoliv to nikdy předtím nedělala. Mike si uvědomil, že instrukce musela dostat v telepatických dávkách, když celé zařízení balila.

Byla to jedna velká improvizace a poručici trvalo několik minut, než rozbalila všechny sáčky a prošla všechny kontrolky. Pak vytáhla něco, co vypadalo jako sluchátka pro mořskou hvězdičici, a nasadila si je na hlavu. Koruna jemných, měděných filigránů se úplně ztrácela v jejích rudých copech. „Meziplanetární psionický vysílač vln,“ vysvětlila stručně Kerriganová, „funguje podobně jako tělo houslí. Zachytí, zesílí a pak dále šíří psionický signál, který do něj pustíš. A proto jsme tady - aktivovat jej může pouze nějaký Duch.

Přepla několik spínačů, zmáčkla tlačítko a pak si sundala sluchátka. Její tvář vypadala napjatě.

„OK. Jdeme.“ „To je všechno?“

„Čekal jsi snad fanfáry a jasné světlo? Zvonkohru z nebes? Nebo snad velký budík, který začne odpočítávat jednotlivé vteřiny? Tak to je mi líto.“

Tvář Kerriganové zpopelavěla a Mikovi najednou došlo, že ačkoliv on to nemohl cítit, Kerriganová mohla, a každým okamžikem to bylo stále „hlasitější“.

„Přesně tak,“ doplnila jej Kerriganová. „Jdeme.“

Mike a Kerriganová si to namířili podél řady opuštěných věží. Každá z nich byla němým svědkem bitvy o Antigu Prime. Kerriganová si musela na chvíli odpočinout, jak se svíjela pod neslyšným rámusem. Doléhaly na ni zvuky, jako kdyby někdo přejížděl nehty přes školní tabuli. Takový ten drásavý tón, který však Mike nemohl slyšet.

Dostali se až ke čtvrté věži. Teprve tam se zdálo, že bolest trochu pominula. U šesté věže již bylo všechno téměř v normálu. Na předloktí vysunula přenosnou obrazovku. „Psí vysílač na místě,“ zahlásila.

Mengskova skrytá tvář spokojeně pronesla: „Výborně, Sarah. Věděl jsem, že to dokážete. Musíme odsud pryč dříve, než se na Antigu Prime dostane kašdický Zerg ze širokého okolí. Výsadková loď je na cestě.“

„Já vím,“ konstatovala Kerriganová a těžce oddychovala. Její rty se zformovaly do úzkého proužku a pak řekla: „Slibte mi... Slibte mi, že něco takového už nikdy znova neuděláme.“

„Sarah.“ Mike si představoval, jak asi Mengsk na druhé straně drátu potřásl hlavou. „Uděláme vše, co bude nezbytné pro záchranu lidstva. Naše břímě a zodpovědnost jsou příliš vážné, než abychom zaváhali a ponechali něco náhodě. „

Pak opět zmizel. Velký moudrý vůdce na opačné straně elektronického kanálu, který řídí válku z bezpečí se sklenicí brandy a šachovými partii.

„Proč mu věříš?“ optal se Mike. Myšlenka se mu prohnala hlavou, a tak ji řekl. „Proč jdeš za ním?“

Sarah se utrápeně usmála. „Zachránil mi duši.“

„A od té doby pro něj zabíjíš. Copak se misky vah nikdy nevyrovnají? Copak si nezasloužíš vlastní svobodu?“

„Je to... složité. V mnohém se ti Mengsk podobá. No dobrá. Omlouvám se, ve skutečnosti je tvým pravým opakem. Ty jsi povrchní, stejně jako titulní novinová stránka. On představuje hloubku. Říká ti, co si myslí, a je tak hluboce přesvědčen o svém vlastním bytí, že v konečném efektu to vyjde nastejno. Dává mi sílu věřit.“

„Je to politik. Když se podíváš pořádně a zajedeš do hloubky, sama na to přijdeš. Bažina jeho duše má také své dno.“

„A změní se něco? A chci se vůbec tak hluboko podívat?“

„Není vůbec na škodu se občas podívat trochu hlouběji. Kdyby ses jen trochu snažila, možná by ti Raynor nepřipadal jako křupan.“

Kerriganová otevřela ústa, jako by se chystala něco povědět, pak se ale zastavila a přikývla. „No jo, asi máš pravdu. Přinejmenším s Raynozem. Myslím, že aspoň tolik tomu buranovi dlužím.“

„Uděláme vše, co bude nezbytné pro záchranu lidstva.“

Naše poslání a zodpovědnost jsou příliš vážné,“ citoval Mike.

Kerriganová se zasmála, krátce se zahihňala. Bylo to nečekané a spontánní a... velmi lidské.

Mike zhluboka vydechl a přemýšlel, co k nim dorazí dříve. Jestli Zergové z nedaleké kolonie nebo slíbená Mengskova loď.

KAPITOLA 13

SPÁS A DUŠE

Skrze objektiv historie se zdá, že válka funguje s děsivou přesností jako vražedná hudební skříňka. Bitvy nejsou ničím jiným než mechanismem hodinového strojku na smrt. Drama destrukce, kdy jedno dějství plynule navazuje na další, dokud jedna nebo druhá strana úplně nezmizí. Když se na vše podíváme s odstupem času, pak pád Konfederace vypadal jako logické vyústění sledu událostí, které ihned po svém vypuknutí nenechaly nejmenší prostor pro otázky nebo jakékoliv závěry.

Ti, kteří uvízli uprostřed války, nepoznali nic jiného nežli hrubou paniku střídanou stavy naprostého vyčerpání. Nikdo, včetně těch, kteří údajně seděli nahoře a tahali za nitky, neměl nejmenší ponětí, proti jaké síle vlastně stojí. Když si to uvědomili, bylo již pozdě.

Hodinový stroj? Možná. Ale osobně dávám přednost termínu časovaná nálož, kterou jsme tak horečnatě aktivovali. Pak jsme doufali, že s tím skončíme dříve, než stačí explodovat do našich kolektivních tváří.

LIBERTYHO MANIFEST

Výsadeková loď se setkala s Hyperionem již v nižší sféře antigské orbity. Mengsk opustil povrch planety ihned poté, kdy byl spuštěn vysílač. Nechtěl však prorážet blokádu Konfederace nad sebou, aniž by posbíral všechny své udivené a bezbranné děti. Takhle to aspoň připadalo Mikovi.

Jakmile se odlepili od země, Mike nespouštěl oči z monitorů. Všechny lodní kamery teď směřovaly na po-

vrch planety. Vysílač již začal na Zergy působit. Kolem jejich hnízd to vřelo a příšery se pohybovaly jako rozzlobení mravenci bez jakéhokoliv řádu. Psionické šílenství způsobilo, že se občas napadali i mezi sebou. Velmi brzy však vyrazili k věži, kde Mike a Kerriganová umístili vysílač. Hurikán živých stvoření kroužil okolo majáku jako mury kolem letního táboráku.

Když se loď vznesla trochu výš, její senzory zaznamenaly další hnízda. A další reakce na věčný zvuk akordu myslí Kerriganové, jenž se rozléhal široko daleko a s každou vteřinou nabíral na intenzitě. V rádiu se ozývalo volání o pomoc pozemních jednotek Konfederace, které teď válcoval živý koberec. Odvrácenou stranu Antígy Prime ozařovaly záblesky malých výbuchů. Povstalci byli varováni mnohem dříve, ale kdo byl

příliš pomalý a nestihl odletět, toho zcela pohltil příval zerglingů a hydalisků.

Výsadeková loď stále nabírala výšku a Mike sledoval, jak se horizont pomalu zakulacuje. V tom někde v dáli bliklo jasné a prudké světlo a za několik vteřin se přes loď přehnal elektromagnetický impuls. Všechny monitory na chvíli ztratily obraz. Pak naběhly znova. Jeden z velkých bitevních křižníků třídy Behemoth, sesterská loď Noradu II, šel dolů. Sílicí a zběsilý útok ho dostal.

Blokáda Konfederace nad nimi se již začínala rozpadat. Lodě s nějakou přistávací kapacitou byly zahnány na útěk, zatímco ostatní se snažily kličkovat mezi všudypřítomnými Zergy.

Nedaleko se již blýskala trojice zářících trojúhelníků.

Mike jen zamrkal nad tou nádherou, která se mu krásně odrážela na sítnici. Protossové již dorazili - ještě nebyli shromážděni v plné síle, každopádně však byli zde.

Pak přicházely zprávy od nejvzdálenějších lodí. Ve vesmíru se otevíraly kanály mezihvězdných skoků, myslel si. Pak se vydal za dvorním architektem zkázy Antigy Prime.

Mengsk se procházel observačním můstkem sám. Se zkříženými rukama za zády pozoroval hlavní obrazovku. Šachové figurky v základním postavení byly připraveny na novou hru. Vedle popelníku ležel čerstvý balíček cigaret. Na baru odpočívaly dvě sklenice na brandy a uzavřená láhev koňaku.

Všechny monitory byly vypnuty. Mimo ten hlavní.

V reálném čase zobrazoval Antigu Prime, která se vznášela přímo uprostřed. Malé žluté trojúhelníky znázorňovaly jednotky Konfederace a stále přibývajících červené trojúhelníky představovaly Zergy. Na povrchu zablikalo několik modrobílých bodů, které Mike nikdy předtím neviděl. Také se všiml několika kroužků. Jednotky rebelů, které neměly to štěstí a nestihly utéci včas. Mike pozoroval, jak je zcela pohlcuje vlna červených trojúhelníků.

Na oběžné dráze to vypadalo velmi podobně. Hromada červených značek, z nichž každá představovala desítky nebo i stovky létajících Zergů. Všichni se teď stahovali na Antigu Prime. Na loď, jež se snažily uprchnout, nikdo neútočil. Většina z nich se však snažila zformovat a bojovat se shluky nepřátel. Zergové se přes ně prohnali a naprosto rozmetali jakýkoliv pokus o organizovaný odpor.

Mikovi se vybavil obrázek, jak vypadalo ztroskotání Noradu II. Tohle bylo ještě stokrát horší.

„Stahujeme se maximální rychlostí,“ ujistil jej Mengsk. „Zadal jsem počítači, aby snímal planetu stále ve stejném měřítku.“

Mike přistoupil k baru, vytáhl korkovou zátku a nalil si deci koňaku. Mengskovi nenalil nic.

„Podle intenzity vysílání jsme spočítali, že se nám zde podařilo přilákat všechny Zergy z okruhu dvaceti pěti světelných let,“ pokračoval Mengsk. „Možná i více. Poručiče Kerriganová je téměř jako siréna, která vábí námořníky do náruče zkázy.“

„Velmi těžce ji to poznamenalo,“ řekl suše Mike a vypil celou sklenku najednou.

„Ale jen natolik, aby to zvládla. Jsem velmi rád, že jste tam byl s ní. Bez vás by to zřejmě nedokázala.“

Mika polilo horko a na okamžik myslel pouze na doušek brandy. „Nenechal jste mi příliš prostoru na výběr, není-liž pravda?“

„Neřekl bych,“ pokrčil skromně rameny a otočil se k Mikovi. Na obrazovce za jeho zády stále přibývaly krvavé trojúhelníky. Na povrchu už snad nezůstala jediná jednotka Konfederace. „To nic nemění na faktu, že jsem velmi rád, že jste tam byl s ní.“

Mike odfrkl a kopl do sebe dalšího panáka. Mengsk si také nalil. Na okraji obrazovky se objevovaly stále nové modrobílé trojúhelníky. Jednotky Protosů přilétaly.

Mengsk se podíval na monitor. „Zatímco jste byli pryč, donesly se mi zajímavé zprávy.“ Mike nic neřikal, a tak Mengsk pokračoval. „Protossové na planetu vysadili své pozemní síly a zaútočili na Zergy, se kterými se pak také střetli. Jejich vůdce se jmenuje Tassadar. Sám se tituluje Veletemplář a Exekutor protosské flotily. Jeho vlajková loď se jmenuje Gantrithor.“

„Možná na ně vaše práce udělala dojem a rozhodli se, že nabídnou pomocnou ruku. Musíte mít velmi dobrého tiskového mluvčího.“

Mengsk se na Mika unaveně podíval. „Ale no tak, Michaeli. Očekával jsem od vás mnohem více. Víte vy vůbec, co jsem vám vlastně právě sdělil? Nechejte si to v klidu projít hlavou.“

Mike na chvíli zmlkl. „Pozemní jednotky?“

Mengsk se rozzářil. „Přesně tak! Jednotliví bojovníci s velmi ohebnou silovou výstrojí. Podivné stroje, které vypadají jako nějaký hmyz. Mágové, o kterých se můžeme pouze dohadovat, že zdrojem jejich moci je psionická síla. Jsou odolnější než Zergové nebo kdokoli z lidí, ačkoliv nad nimi mají Zergové výraznou početní převahu. Pozorovat je v boji je velmi zajímavé. Možná si budete chtít projít všechny záznamy později.“

„Nechte mě vydechnout,“ řekl Mike.

Mengskův úsměv se rozšířil. „Nespěchejte. Určitě na to přijdete. Věřím ve vaše schopnosti.“

„Jestliže Protossové disponují pozemními vojsky...“ „A to velmi dobrými. Myslím, že jsem o tom právě hovořil.“

„To znamená, že se Zergy bojovali na zemi již dříve.“

Co je však mnohem důležitější, oni v těch bitvách také vítězili.“

„A nebo. Proč nejprve nasazují pozemní jednotky?“

A co z toho vyplývá?“

Mikovy oči se rozšířily. „Z toho vyplývá, že Zergy lze zničit, aniž by se musela vyhodit do vzduchu celá planeta, na které jsou!“

„Trefa do černého!“ Mengsk si lokl. „Bude to zřejmě dost náročný úkol a myslím, že v tomto případě Protossové na Zergy nestačí. Ale v podstatě jste to řekl správně. Zergy lze na zemi porazit.“ Spokojeně se usmál. „Víte, Raynorovi jsem to musel vysvětlovat třikrát.“

„Je tu však jedno ale,“ namítl Mike. „V tom případě ale jediné, co jsme vlastně udělali, bylo, že jsme naservírovali Protosům Antigu Prime k vyhození do vzduchu.“

„A spolu s ní také hromadu Zergů. Tohle by je mělo na chvíli zahnat zpátky do jejich prašivých nor. Na tak dlouho, abychom získali nad Konfederací dostatečnou převahu.“

„Vždyť Antigu Prime totálně odrovnají a spolu s ní všechny lidi, kterým se podařilo náhodou přežít!“

„Před tolika Zergy se žádný člověk neschová. Pro záchranu lidstva musíme udělat vše, a to za jakoukoliv cenu,“ pronesl Mengsk slavnostně.

„I kdybychom měli během naší svaté války zabít jednoho člověka po druhém,“ odsekl Mike. Mengsk neřikal nic a Mike nechal můstek naplnit mlčením. Antigu téměř kompletně pokrývaly červené trojúhelníky. Na oběžné dráze okolo se formoval prstenec modrých bodů. Všechny žluté značky již byly pryč.

Po chvíli Mengsk ticho přerušil. „Vím, na co myslíte,“ řekl.

Mike položil svou sklenici. „Tak vy jste teď také telepat?“

„Jsem politik, jak mě ze zvyku nazýváte. A to znamená, že na ostatní lidi reaguji velmi citlivě. Na jejich potřeby, na jejich přání, na jejich motivaci.“

„Tak na co podle vás teď myslím?“ Mike se najednou cítil jako brouk pod mikroskopem.

„Ptáte se sám sebe, zda bych pro dobro všeho lidstva obětoval i vás. Odpověď zní ano. V mži ku a bez jakýchkoliv výčitek svědomí. Ale ve skutečnosti to vůbec nemám v úmyslu. Jak se říká, dobrá pomoc se špatně hledá. A vy jste velmi dobrý a také mnohem více než jen obyčejný reportér.“ Mike pokýval hlavou. „Jak to děláte?“ „Dělám co?“ Mengsk sklonil hlavu. „Jak najdete to správné tlačítko, které pak mačkáte. Hrajete na lidi, jako by to byly nějaké hudební nástroje. Kerriganová by se za vás vrhla hydraliskovi do chřtánu. Raynor by na váš příkaz klidně začal skákat přes švihadlo. K čertu, vždyť vám zobe z ruky i ta stará gorila se špičatou hlavou Duke. Copak vás to vůbec neznepokojuje?“

„Ne. Je to dar. Zjistil jsem, že ostatní tíhnou k tomu, aby někdo přemýšlel za ně. Já se jim jen snažím zajistit silné centrum. Raynora z velké části ovládá vztek, který si potřebuje vybit na Konfederaci: a já jsem pouhý prostředek, jenž mu umožní tento vztek ventilovat. Dukeho nezajímá nic jiného než politická podpora, která mu umožní ovlivňovat misku vah vojenské nadvlády. Potřebuje volné ruce, aby si mohl vybijet komplex nadřazenosti: a já mu to umožním. Sarah? No, přes všechny své přednosti poručice Kerriganová vždy hledala porozumění. I o to se mohu postarat.“

Mike si představil Sarah Kerriganovou, jak si v baru u šálku kávy povídá s Jimem Raynorem. Pak se

zeptal:

A co jako?.

Mengsk se zešíroka usmál a pak potřásl hlavou. „Dra-

hý chlapče, vy chcete spasit lidem duše. Vy potřebujete rozdělovat lidi na dobré a špatné. Ať již se jedná o rozuzlení nějakého nerozhodného dopravního incidentu nebo odhalení zkorumpovaného radního. Vy chcete udělat tento svět lepším. Prakticky to máte zakódováno v genech. A věříte tomu. Právě tohle z vás činí velmi cennou osobu. Jste neuvěřitelným zdrojem síly. Díky vám se Raynor snaží krotit svůj temperament. Jen díky vám si Kerriganová stále udržuje kus lidskosti. Víte, oba dva si vás velmi váží. Generála Duka jste odepsal jako totálního zoufalce hned poté, co jste se s ním prvně setkal. No a mně dáváte naději. To proto tady pořád strašíte. Doufáte, že najdu své vlastní vykoupení.“

Mike se zamračil. „Co mi brání v tom, abych ihned neodešel? Vim, že ona naděje ve vaši spásu je zřejmě jeden velký omyl.“

„No ovšem,“ odpověděl Mengsk a pozoroval obrazov-

ku. Protossovové se již zformovali do kruhu. „Zčásti kvůli zájmu o druhé. Ale mám-li k vám být upřímný, je to

kvůli Konfederaci a její loutce VZS. Zradili vás. Zneužili vaši tvář i slova a obrátili je proti vám. Ted' máte osobní důvody s nimi bojovat. Nyní vás svazují vlastní důvody. To oni z toho udělali osobní záležitost. Klidně si můžete jít po svých...“ Mengsk schválně větu nedokončil.

„Ale kam bych šel,“ dokončil za něj Mike chladně.

Bylo to konstatování holé skutečnosti, nikoliv otázka.

„Přesně tak. Jedeme v tom společně. A společně také zvítězíme nebo padneme. Ach, už to začíná. Budete to sledovat se mnou?“

Mike pohlédl na obrazovku. Prstenec modrobílých trojúhelníků obklíčil ztracený svět. Z povrchu stoupala mračna rudé barvy. Protossovové stiskli spoušť strašné zbraně a rozpoutali peklo. Jakékoliv pokusy rudých opustit planetu byly marné. Mohutný výboj energie sežehl vše živé a sterilizoval i ta nejhlubší zákoutí.

„Někdy jindy,“ odpověděl Mike. Jeho tvář byla šedivá. Otočil se a vyrazil k výtahu. Ani se neohlédl.

Zdálo se, že Mengsk Mikův odchod ani nezaregistroval. Stál tam se sklenicí koňaku v ruce a pozoroval, jak Protossovové spustili na Antigu Prime zkázonosný plamen.

KAPITOLA 14 STAV BEZTÍŽE

Užití psionického vysílače na Antize Prime bylo zlomovou událostí, byl to rubikon, bod, ze kterého již nebylo návratu. Dalo by se to přirovnat k zařazení prvních Duchů do armády Konfederace. Anebo ke zcela legitimnímu užití bomb třídy Apokalypsa, které smetly Korhal IV Všechno se změnilo.

A zároveň se nezměnilo vůbec nic. Pro obyčejného obyvatele, uvězněného mezi Konfederací a rebely a mezi Zergy a Protossy, byla válka stejně strašná jako kdykoliv předtím. Zbraně Protossů obrátily v páru další planety, hnízda Zergů pohltila další lidi. Nyní, po zmasakrování Antigy Prime, se mezi povstalci rozhořel nory plamínek naděje. Konečně jsme měli zbraň.

A protože jsme byli jen hloupí a zbednění lidi, neodolali jsme pokušení zbraň používat.

LIBERTYHO MANIFEST

O deset dní později přistáli na samotném Tarsonu a protloukali se nekonečnými čtvrtěmi jeho předměstí.

Celý úder město těžce ochromil. Západní městské obvody se stále utápěly v plamenech, které zachvátily střed čtvrti po pádu bitevního křižníku. Silný vítr stácel fontánu horkého prachu plného těžkých fosforových kovů směrem na jih. Horní patra snad všech hlavních budov byla roztržena. V některých případech smetly exploze z kovových skeletů celé fasády, které zanechávaly ti nahou obrovitých věží hory skla.

Ze štíhlých elegantních věží Tarsonu nezbylo nic než

rozeklané a pokřivené trosky. Jejich polámané okraje drápaly krvácející nebe. Atmosférou otřásaly mohutné exploze, ječení a výstřely bojujících letadel. Sestřelené stíhačky po sobě zanechávaly pruhy hustého kouře.

Ulice byly většinou ucpány beztvárymi a spálenými vraky pozemních aut. Jejich křiklavé firemní nástřiky teď usmažil oheň. Obrovský žár jim dal jednotnou šedou barvu. V místech, kde byla původně tónovaná okna, zely jen prázdné rozeklané otvory. Zprvu Mike do vozů nahlížel, aby se podíval, jestli někoho uvnitř nerozpozná. Zhruba za hodinu toho však nechal a zuhelnatělé mrtvolky se seschlými přitavenými údý a se stále ječícími tvářemi jednoduše ignoroval.

Jediné věci, které zůstaly v ulicích naživu, byli vojáci, jejichž jedinou starostí bylo pozabíjet se navzájem.

Postranní uličky vesměs blokovaly vraky aut. Raynorovy jednotky se proto zdržovaly na hlavních bulvárech - širokých ulicích, kterým kdysi dominovaly ostrovy nekonečných řad zaparkovaných aut. Táhly se totiž až do centra města. Stromy byly převrácené a spálené. Ze sochařské výzdoby slavné Konfederace zbyla jen amputovaná torza. Po zemi se volně válely otlučené obličejové jednotlivých skulptur.

U jedné třístupňové fontány podél hlavního náměstí se Raynorova jednotka dostala pod těžkou palbu. Zohýbaná mosazná plaketa, kterou zde na věčnou památku umístily dcery veteránů války gild, se teď povalovala po zemi

jako kus odhozeného šrotu. Ze samotného vodotrysku zbývala tak akorát hromada vlhkých sutin. Jediným vodítkem předešlé inkarnace ruiny byl kamenný chrlič, jenž vyčníval z rozbitého nerostu. Mike se přistihl, že si přeje, aby byl ten chrlič skutečný.

Na opačné straně náměstí se mezi dvěma budovami usadil arklitský obléhací tank. Velmi chytře se opevnil za

narychlo vybudovanou barikádou z vraků aut. Uhnízl se na náměstí přímo do jejich cesty. Plně rozvinutý, boční vzpěry pevně zapřené do asfaltu. Kanón vyslal salvu svištících průrazných projektilů a dvojité 80mm kulomet přehraboval sutiny fontány. Kolem obléhacího tanku se shromažďovaly Bezpečnostní síly Konfederace, povětšinou zbytky eskader Delta a Omega. Takto zkombinované síly kryté těžkou palbou z tanku začaly nepřetržitě tlačit na Raynorovy pozice.

Mike se krčil za kamenným chrličem a zoufale mlátil do své komunikační jednotky. Neustále na něj cosi chrčela, což jej děsně deptalo.

„Asi bych měl pomýšlet na zásadní změnu ve své kariéře,“ zareptal. Do městské kamenné soutěsky dopadla další salva hromového ohně a Mike instinktivně poklekl.

Raynor sklouzl z hromady trosek k Mikovi a pod těžkými botami hmul malou lavinu. „Už se poštěstilo?“ zeptal se.

Mike zavrtěl hlavou. „Zřejmě disponují zařízením na všeobecné rušení signálu, a to teď jede naplno. Je to přesný protiklad vlny EMP, která by přístroj zcela vyřadila z provozu. Čímž chci říct, že rádio stále funguje. Jen se nemohu dostat přes to rušení. Něco se silnějším signálem by to však dokázat mohlo.“

„To nám pomůže jak mrtvému zimmník. Střílejí nás jak kačeny. Nemůžeme se vrátit a nedostaneme se ani za tank. Potřebujeme se spojit a evakuovat, jenomže to se nestane, pokud se předtím nedohodneme se Hyperionem.“

„Potřebujete s něčím helfnout, chlapci?“ pronesl známý ženský hlas a vedle nich se zhmotnila Sarah Kerriganová. Na sobě měla vojenskou výstroj a přes záda jí visela rozměrná kartáčová puška. Manžety na kalhotách vypadaly jako tmavé červené skvrny. Jako by se Kerriganová předtím brodila potoky krve.

Její oči byly jasné a velmi, velmi ostražitě.

„Rád tě vidím, poručice,“ přivítal ji Raynor. „Právě jsme oplakávali náš osud.“

„Šla jsem náhodou kolem a zaslechla hřmění karabin,“ rýpla si Kerriganová. „Tak kde tě píchá?“

„Arklit'án, trup zakopaný, mezi budovami,“ vysvětlil Raynor, „podpora celé čtyř mariňáků.“

„To je všechno? Myslela jsem, že jste v bryndě.“ „Velmi bychom ocenili jakoukoliv vaši pomoc, madam,“ zakřenil se Raynor.

„Levou zadní,“ nabídla se Kerriganová a stahovala ze zad kartáčovku, jako by z pochvy tasila meč.

„Zkuste mě chvíli krýt palbou a já se jim proplížím za záda. Uděláte to pro mě?“

„Levé nebo pravé křídlo?“

„Levé... myslím,“ odpověděla Kerriganová a opět se usmála. Onen úsměv akorát zvýraznil divokost v jejích očích. „Ta pravá strana je tvá, Jimmy.“

„Přesně jak říkáš, Sarah,“ uklonil se Raynor. Kerriganová stiskla přístroj na opasku. Aktivovala maskovací zařízení a rozplynula se jim před očima. Raynor pak zavelel rozkazy zbytku své jednotky. Pulzní pušky zakuckaly a pozdravily pozice konfederálů vlastním kobercem hřebíkových posílů smrti. Jejich náhlý úder mariňáky umlčel, avšak arklitský průrazný kanón pokračoval v těžké palbě a nadále zasypával vzbouřence hromadou sutin, prachu a žhavých šrapnelů.

„Myslíš, že to dokáže, Jimmy?“ zeptal se Mike. Jamesi Raynorovi se do hlavy nahnula krev. Pod bměním však jen pokrčil rameny. „Asi jo. Ale pokud z téhle žumpy neodneseme naši propustku ven na ramenech, neznamená to vůbec nic.“

Mezi oběma stranami litaly přívaly soupeřících nárážců. Mikovi jen nebylo jasné, jak v takovém bitevním poli mezi nimi Kerriganová vůbec protancuje. Jeden zbloudilý výstřel ji zbaví neviditelného závoje a z dávky hřebů z pulzní pušky vykrvácí stejně jako kterýkoliv jiný voják.

Pak zničehonic začalo křídlo konfederálů kolabovat, což doprovázelo ječivé pištění kartáčové pušky. Jeden po druhém sebou mariňáci Konfederace škubali a padali pod výstřely neviditelného ostřelovače. Křídlo bylo zranitelné a mariňáci začali po podezřelém útočníkovi náhodně pálit.

Něco se mihlo a Sarah Kerriganová se na zlomek vteřiny ukázala na vrcholku barikády ohořelých aut. Pak zablikala a byla zase pryč. Vzduchem, kde ještě před malou chvílí stála, proletěla dávka hřebů.

Raynor zavelel k útoku. Z úkrytů se vynořili zbývající vojáci a rozběhli se přes náměstí. Dopady jejich těžkých bot drtily broušený žulový chodník.

Ochranný val obléhacího tanku, který tvořili mariňáci Konfederace, byl rozprášen, ale Arkliťán pozice rebelů kropit nepřestával. 80mm kanóny rychle spočítaly vzdálenost útočících vzbouřenců, stejně jako hlavní průrazné dělo, jež začalo chytře pálit 120mm střely.

Kerriganová se objevila znovu, tentokrát na hlavní palubě obléhacího tanku přímo pod jedním z 80mm kanónů. Zasunula hlaveň kartáčové pušky přímo do jednoho z menších děl. Jakmile se kulomety mariňáků zaměřily najejí polohu, udělala přemet a zmizela.

Mike uslyšel stále se stupňující zvuk kartáčovky, která byla zjevně přetížena. Ihned začal křičet, aby všechny varoval. Raynor se svými muži však žádné varování nepotřeboval. Všichni se svorně vrhli na zem.

Z kořene děla vyšlehl rudý záblesk a exploze smetla zbývající konfederály. Ruční střelné zbraně zmlkly, ale obrovský kanón pokračoval v křížové palbě a bezhlavě

pálil jednu salvu za druhou. Programování obrovského děla se zaseklo.

Kanón zasáhl kus nároží jedné z bočních budov, jež jej kryla, a země pod útočníky začala dunět. Dělo bez ustání plivalo oheň, až se jeho hlaveň matně rozžhavila do ruda. Snažilo se otočit, ale okolní trosky je uvěznily. Pokračovalo v salvě a obrovská budova šla k zemi. Vrchní poklop tanku se otevřel. Posádka uvnitř se snažila rychle vyskákat pryč a vypadala u toho jako šašci, kteří se snaží dostat ven z přeplněného auta v nějakém cirkusovém čísle. Nepovedlo se. Ozvala se rána, která otřásla celým náměstím. Nahlodaná stavba se sesypala přímo na tank i jeho nešťastnou posádku. Tuny oceli a zdiva se zhroutily jako domeček z karet. Zvedl se oblak horkého prachu. Teprve pod zemětřesením hroučící se budovy přestal arklitský tank konečně střílet.

Raynor se zvedl z rozmláceného chodníku spolu s posledními přeživšími svého komanda. Mike se také postavil a zakřičel: „Kerriganová? Poručice?!“ V brázdě výbuchu zněl jeho hlas tak tiše a ztraceně.

Kerriganová zamávala vedle nich rukou, bledá jako duch, kterým měla být. Mike si uvědomil, že to způsoboval prach, který přilnul k maskovacímu poli a kolem telepata tak vytvořil jakousi slupku. Stiskla další tlačítko u pasu a opět se zhmotnila. Celou tvář jí teď lemovaly vrásky únavy a vyčerpání, ale její oči zářily stále velmi jasně. Neviditelnost jí cosi vzala, ale nechtěla si to připouštět.

„Cíl zneškodněn, kapitáne,“ ohlásila Kerriganová.

„Obávám se však, že tudy jít nemůžeme.“

„Na tom teď stejně nesejde,“ řekl Raynor. „Konfederálové se již určitě dávají zase dohromady. Nebude to trvat dlouho a naplánují další protiútok. Tuhle oblast prostě neudržíme. Potřebujeme prorazit tu zatracenou rušičku.“

„Jíme,“ navrhl Mike, „tři bloky na západ odsud je vysílací budova VZS. Její obvody jsou dobře chráněné a ve sklepech odpočívají generátory. Měly by mít dost šťávy na to, aby prošly rušícím signálem.“

Raynor přikývl. „A taky tam můžeme najít jen hromadu sutin. Ale za zkoušku to určitě stojí.“ Pokynul vpřed a jednotka se začala přesouvat. Kerriganová se zařadila

do šiku vedle Mika.

„Takže ty jsi šla jen tak náhodou kolem,“ řekl Mike te-
lepatovi. „Jen tak ses tu vyskytla?“

Jdu tam kde si Arcturus Mengsk myslí, že mě nejví-

ce potřebují.“ odpověděla Kerriganová a ani se nesnažila skrývat své pobavení z Mikových myšlenek.

„A co má náš proslulý vůdce za lubem tentokrát?“ zeptal se Mike. „Jim má pravdu. Dostávám útržky zpráv, že z předměstí se sem stahují posily Goliathů, tanků a vznášedel. Za chvíli tu bude opravdu horko. Určitě ví, jak

z toho vybruslit.“

„Říkal, že ví.

Budova Vesmírné zpravodajské sítě dopadla dost špatně, ale zůstala aspoň pohromadě. Okna na východní straně se proměnila na prázdné otvory. Jedno z jejích obrovských písmen spadlo z výšky stovek metrů a změnilo se na pokroucenou trosku betonu.

Raynor pohlédl vzhůru na budovu. „Doufám, že zařízení, které hledáme, není na vrchním ochozu.“

Horní Patra sloužila managementu,“ konstatoval Mike.

„Pracovité včelíčky dřely ve čtvrtém patře. Vysílací studio spolu s generátory bylo v přízemí.“

Ačkoliv jeho hlas zněl jistě a pevně, u srdce jej svíralo. Tohle byla léta jeho základna, odkud řídil všechny operace, jeho druhý domov. Tam, kde nyní odpočívalo mamutí „N“, si kdysi dával párek v rohlíku s hromadou

a společně se zapisovateli a ostatními novináři pomlouval planetární politiku a místní nařízení. Vedle uvítací místnosti pro čestné hosty stál stánek s preclíky. Teď tu však z betonu trčely pokřivené vyztužovací dráty. Žádné známky života.

Hlídka se přesunula dovnitř. Mike neočekával, že narazí na místní obyvatele, ale recepci teď pokrývalo roucho opuštěného ticha. Tady bylo vždy velmi živo. Dokonce i o víkendech. Teď zde volně poletovaly rozházené papíry a azbestový prach, který padal z uvolněných stropních dlaždic.

Kromě křupání jejich kroků se všude rozprostíralo ticho. Mike letmo pohlédl na široké schodiště do mezi patra a vrchního ochozu (po schodech to bylo vždycky rychlejší, i když jezdily výtahy) a napadlo jej podívat se do své vlastní staré kanceláře. Přemýšlel, zdali pak tam stále budou jeho věci.

Dupal, jestli by je vůbec k něčemu mohl potřebovat. Raynor jej přistihl, jak se dívá nahoru. „Říkal jsi, tuším, že zařízení je dole.“

„No jo. Jen se jen snažím vypořádat se svou vlastní minulostí,“ odbyl jej ponurým hlasem Mike. Pak četou zavedl ruinami směrem dolů, do hlavního sklepení budovy. Ať si již o managementu myslel Mike cokoliv, byly to zelené mozky bývalé armády. To znamenalo, že přemýšlely v rovinách s trojnásobnou nadbytečností. Hlavní přívod energie byl přerušen, ale vysílací studio mělo v zásobě pro případ nouze vlastní baterie - starý benzinový energetický generátor. Přes všechny boje a výbuchy bylo spojení s věží stále funkční. Jelikož se metropole stále zvětšovala a VZS potřebovala další regionální studia, ostatní kabeláž vedla většinou pod zemí. Mnohé z těchto drátů již byly přerušeny a jejich červené konce se hrozivě kroutily u základní desky.

Dokonce stále fungovala klimatizace a náhlá změna teploty zamlžila jejich hledí.

Raynor se kolem sebe neklidně rozhlížel. Jeden zbloudilý zásah z okolního chaosu by snadno sundal celou

budovu, která by se pak sesypala přímo na jejich hlavy. Hotová hrobka. „Bude to trvat dlouho?“ obrátil se na Mika.

Mike zavrtěl hlavou a zasouval konektory ze svého komunikačního zařízení do hlavního ovládacího panelu. „Jen potřebuji zesílit signál. Je to hračka. Už je to hotovo.“ Otočil vypínačem a začal: „Raynorovi rangeři mateřské lodi. Slyšíte mě? Rangeři mateřské lodi. Hyperione, jste tam?“

Reproduktory zachrčely a zapraskaly. Na miniobrazovce se objevila ženská tvář s lysinkami. „Tady mateřská loď. Sakra, Liberty, málem jsi mi rozerval ušní bubínky. Odkud vysíláte?“ Hlas zněl tak neurčitě povědomě.

Záložní zdroje VZS. Síla médií,“ odpověděl Mike.

Nacházíme se v kancelářích Zpravodajské sítě. Naše řady vcelku prořídly a padouši se chystají k dalšímu úderu. Potřebujeme pryč.“

„Pracujeme na tom,“ oznámil hlas na opačné straně drátu a Mike jej poznal. Technik z můstku Noradu II. Jeden z Dukových lidí. „Čtyři bloky na jih od vás je park. Můžete se stáhnout tak daleko?“

Mike se podíval na Raynora a Kerriganovou. Oba přikýkli. „Potvrzují,“ souhlasil. „Setkáme se za třicet minut.“ „Rozumím,“ řekl technik. „Vydržte. Spojuji vás s velitelstvím.“

Mikovi nahnalo zpoždění další vrásky. Pak se na obrazovce zmaterializovala Mengskova tvář. „Michaeli,“ začal zlověstným hlasem a Mike v koutcích jeho očí zaznamenal zájem. „Kerriganová a Raynor jsou tam?“

Stále s vámi“ ozval se Raynor. „Poručice je zde také.“ :Výborně. Jakmile se vrátíte, ohlaste se mi.“ Po tero-

ristově pravé straně cosi zapípalo. Na další obrazovce se objevil generál Duke.

„Tady Duke.“ Nyní připomínal protivnou gorilu ještě více než kdykoliv předtím. „Vysílače jsou v bezpečí a zapojeny. Vracíme se na velitelskou loď.“

„Vysílače?“ zeptal se Mike. „Pší vysílače?“ Kerriganová se naklonila přes Mikovo rameno a podívala se zblízka do monitoru. „Kdo dal svolení k užití psionických vysílačů?“

Mengskova tvář zkameněla. „Já, poručice.“

„Vy sem chcete přilákat Zergy? Poštvat je proti Konfederálům na Antize Prime už i tak bylo dost hnusné. Tohle je ale šílenství!“

Tohle nedalo ani Raynorovi. „Chlape, ona má pravdu.

Rozmyslete si to.“

Mengsk jen našťavaně vydechl. „Už jsem to všechno promyslel, věřte mi.“ Na chvíli se odmlčel a pozoroval je všechny tři skrze zesílený signál zpravodajské sítě. Generál Duke na vedlejší obrazovce vypadal jako kocour, který právě sežral kanárka. „Dostali jste rozkazy. Víte, co máte dělat.“

Pak obraz zmizel.

„To je moc,“ zasupěl Raynor. „Tentokrát to vážně přehnal.“

Kerriganová zavrtěla hlavou. „Ne. Musí mít nějaký plán.“

Raynor si byl jistý. „No, určitě má plán. Chce nechat Zergy a Protossy vyšumět každou planetu Konfederace a pak se ujmout vlády nad tím, co zbude.“

Kerriganová znova zavrtěla hlavou. „Vždycky znal způsob, jak věci řešit. Nebojí se něco obětovat, ale není to hlupák.“

„Nebojí se něco obětovat,“ řekl Raynor hrozivě. „Konfederálové. Zergové. Protossové. Kdy přijde řada na nás?“

„Až se vrátíme, promluví si s ním,“ uzavřela debatu Kerriganová.

Mike se posadil a zíral na prázdnou obrazovku. „Je to politik,“ ozval se. „Každé rozhodnutí posuzuje podle toho, jak daleko jej posune na jeho osobní cestě za mocí. Na to nikdy nezapomínejte.“

Raynor otevřel ústa a chtěl něco říct. Nad jejich hlava-

mi se však ozvalo rachocení pušek.

„Máme návštěvu,“ řekla Kerriganová.

„Práskli nás,“ zasyčel Raynor. „Zřejmě zachytili signál, který jsme vyslali. Padáme pryč.“

„Správně. Ještě jedna věc,“ pokračoval Mike. Vstal od konzole a namířil hlouběji do útrob sklepení.

„Liberty?“ nechápavě zíral Raynor. „Co to k čertu děláš?“

„Po něčem jde,“ uklidnila jej Kerriganová. „Já se postarám o něj. Ty si to vyříkej s našimi návštěvníky. Cítím jen hrstku mariňáků. S těmi si poradíte. Dávejte bacha. Mají s sebou jednoho člena speciálních jednotek.“

Pak zmizela.

Sledovala Mika až k dalšímu schodišti. Tohle se stáče-

lo dolů do slabě osvětlené temnoty. Vytáhla kartáčovou pušku a opatrně scházela za ním.

Mike stál před ocelovými dveřmi a pažbou zbraně

mlátil do visacího zámku. „Měli bychom jít,“ upozornila jej Kerriganová. „Za chvíli. Tohle je tajná skrýš Handyho Andersona. Plná jeho tajemství. Vůbec jsem si na to nevzpomněl, až teď. Sem většinou vůbec nikdo nesměl. Údajně zde byly uloženy záložní kopie všech reportáží. Novinářská márnice. Jenomže sem Anderson schovával také kompromitující materiál snad na kohokoliv ve městě.“ „Ta data by se nám mohla hodit,“ řekla klidně Kerriganová, když četla Mikovy povrchní myšlenky. „Mohl

by sis je projít a podívat se, zda někdo lidi varoval. Jestli něco věděli o rasách Zergů a Protossů a jestli to vláda udržovala v tajnosti. Věci, které by mohly něco změnit, kdyby o tom lidé věděli.“

„Kdybych prošvihl takovou příležitost, nikdy bych si to nepřestal vyčítat,“ procedil Mike.

„Ustup,“ přikázala. Kartáčová puška zaječela a vychrlila dávku střel přímo do zámku. Úlomky kovu létaly na všechny strany.

Malou místnůstku, která nebyla o moc větší než malý kumbál na kýbl a smeták, lemovaly úzké police.

„Tak tohle všechno najednou určitě neodneseme,“ vydechla Kerriganová.

„Zkus toho pobrat co nejvíce.“ Mike otevřel vlastní batoh a vysypal všechny věci včetně rezervní munice. Místo nich pakoval disky. „Pokud se Mengsk chystá tuhle planetu skutečně zlikvidovat, chci, aby přežily aspoň nějaké zprávy. A možná se nám také podaří zjistit, co se vlastně ve skutečnosti stalo.“

Kerriganová otevřela vlastní batoh a začala do něj ládovat disky stejně jako Mike. I tak však museli hromadu materiálu nechat tam, kde byla.

„Zkus pobrat i starší věci,“ řekl Mike.

„Myslíš, že Mengsk to s těmi psi vysílači myslel opravdu vážně?“ zeptala se Kerriganová. Mikovy odpovědi se jí dostalo ihned vzápětí.

I tak Mike promluvil. „Jak jsem říkal, je to politik.

Pokud jediným způsobem, jak přemoci síly Konfederace, je užití vysílačů, udělá to. I kdyby to neudělal, Tarsonis je jen další oběť této války. To se dá ospravedlnit. Někdo na Tarsonu vydal rozkaz ke zničení jeho rodné planety. „

„Ale tohle je srdce všeho lidského světa. Největší a nejzářivější. Centrum humanity.“

„Tohle je Mengsk. Se svými psi emitéry je větší než celé světy,“

„Nemůžu uvěřit, že by byl schopen něčeho takového.

Četla jsem jeho myšlenky, podobně jako tobě nebo Jimovi. Neudělal by to.“

„Sama jsi to říkala, když jsi s ním byla. Z hloubi duše věří každickému slovu, které vyslovuje,“

„Až s ním budeš příště, podívej se hlouběji. Všechno to tam je. Jdeme, více už toho stejně nepobereme. Jak se vede těm nahoře?“

Kerriganová neříkala nic. Mike dumal, zda přemýšlí o jeho otázce nebo o předešlém návrhu. Konečně se ozvala. „Jsou v pořádku. Přicházejí ale další konfederálové.“

Mike zvedl náklad a vyrazil ven z místnosti. „Přemýšlej nad tím, co jsem ti říkal, jo?“

„Přemýšlení,“ řekla Kerriganová s pochmurným úsměvem, „je jedna z činností, které se telepat prostě nevyhne. „

KAPITOLA 15 VĚCI SE ROZPADAJÍ (VĚDECKY VZATO)

Nikdo nemá rád překvapení. V posledních dnech Tarsonu se překvapení stala přirozenou součástí tažení. Jednotky se objevovaly v místech, kde je nikdo nečekal. Mezi spojenci se to hemžilo tajnými přenosy. Prováděly se nejrůznější válečné operace a my jsme neměli nejmenší potuchy kde. Teprve pak jsme zjistili, kolik takových plánů vlastně vůbec bylo. Jedním slovem nás dokonale vypekli.

Ale překvapení se nevyhnuli ani ti nahoře. Když se operace stává větší a složitější, mezi prsty vám proklouzne mnohem více věcí, ignorujete více detailů. A pak se všechny věci dají do chodu a vy nemáte ponětí, co se stane v příštích okamžicích. A přesně tohle nakonec potkalo Mengska. Někteří jeho věrní vojáci si postavili hlavu a figurky se na šachovnici začaly pohybovat úplně jinak, než původně zamýšlel.

A možná tohle byl ten důvod, proč nakonec rozkopali šachovnici. Strategie v závěru hry, kdy vám povolí nervy. I ta však funguje.

Pokud totiž máte vše pod kontrolou, nenávidíte překvapení. Ale říkám vám, když se jednomu vymkne z rukou vše, o to více překvapení nesnáší.

LIBERTYHO MANIFEST

Na Atkinově náměstí již čekala výsadková loď. Torzo Raynorovy jednotky rychle nastoupilo. Muselo však počkat, až mu uvolní místo skupina techniků v lehké zbroji.

Doprovázel je jeden z Dukových Duchů. Telepatova tvář se ukrývala za neprůhledným hledím.

Tohle zrovna není místo pro neobrněné cíle,“ přivítal je Raynor. „Chlapi, vždyť vy vůbec nemáte odpovídající výstroj.“

„To jo, jenže máme rozkazy,“ zabručel velící kapitán.

Rychle se prodrali přes Raynorovy muže a zamířili do města. Vyrázili stejným směrem, odkud přišli rangeři.

Mika napadlo, že Mengsk si asi usmyslel, že z budovy VZS se dá získat spousta zajímavého materiálu. Ze svého nákladu plného ukradených tajemství, jež teď nesl na zádech, měl velmi dobrý pocit. Konečně má něco, co mu pomůže vyrovnat poměr sil s Mengskem.

Pak pohlédl na Kerriganovou. Hleděla na Dukova Ducha. Z její tváře se vytratila veškerá krev.

Stalo se něco?“ zeptal se Mike.

Kerriganová jen zavrtěla hlavou. „Radši si pospěšme na velitelskou loď.“

Ihned po příletu na Hyperion byl Raynor povolán do Dukovy vojenské jídelny. Chtěl s ním „při nejbližší příležitosti“ probrat další strategii, jak stálo ve zprávě. Bývalý šerif si ani nesundal výstroj a vyhmul se vpřed. Cestou nepřestával reptat a chrtil ze sebe jednu nadávku za druhou. Mike zvedl hledi, tahal za jednotlivé uzávěry a soukal se ze zbroje. Kerriganová se ze svého lehkého brnění dostala ladně, rychle a zkušeně a už mířila k východu.

„Počkej,“ řekl reportér. „Über Mengsk chtěl, abychom se po akci hlásili oba dva. Jdu s tebou.“

„Nechej mě promluvit s Mengskem samotnou. Se mnou bude jednat otevřeněji,“ odpověděla Kerriganová. Pak propochodovala halou Hyperionu k výtahu, který ji odvezl na observační palubu.

Mike zvažoval, zda má vyrazit za Kerriganovou, ale

měla pravdu. Vůdce rebelů a telepatku spojovala minulost a Mengsk se ochotněji otevře spíše jí.

A možná, pomyslel si Mike, se jí podaří z teroristovy mysli vytáhnout něco důležitého. Třeba co sledoval tím, že nechal umístit další psí vysílače.

Mike se rozhlédl kolem sebe. Většina zbytku jednotky již byla nahá a odcházela do sprch. Raynor už asi bude v jídelně s generálem. Ne že by generál byl zrovna teď tou nejlepší společností, ale nutkání prohodit s

ním několik slov bylo mnohem silnější než potřeba smýt ze sebe prach a čekat, až jej Mengsk povýší.

A kdyby jej Kerriganová potřebovala, byl by nerad, aby jej přistihli zašitého ve sprše.

Mike procházel lodí a myslel přitom na technika, se kterým mluvil přes komunikační zařízení. Teprve nyní si všiml, že většina členů posádky Hyperionu byli cizinci: vojáci Alfa eskadry, kteří před ještě útokem na Antigu Prime stáli proti původním Mengskovým rebelům. Dřívější revolucionáři jeden po druhém odpadli nebo byli převeleni na jinou loď. Součástí Mengskova plánu bylo rozmístění jeho agentů na všechny lodě flotily. Nebo snad bylo součástí Mengskova plánu zbavit se staré stráže a nahradit ji profesionálními vojáky?

Ať již to bylo cokoliv, Mike si byl jistý, že to bylo součástí Mengskova plánu. Mike téměř vcházela do jídelny, když v tom se najednou rozletěly dveře. Vyběhli z nich dva muži ve vojenských zbrojích. Byli to Raynor a Duke, zaklesnutí jeden do druhého jako nějaká nerozlučná dvojice. Bývalému šerifovi se již podařilo urvat z generálovy zbroje náramenní plát a úderem ocelové pěsti vyzdobit Dukovo hledí ukázkovou pavučinou. Ani generál nebyl žádný chcípák a na Raynorově již pomačkaném hrudním plátu přibývalo několik nových zářezů.

„Jíme,“ zařval Mike. I když zuřila bitka, Raynor se otočil na reportéra.

Takovou příležitost si generál nemohl nechat ujít a pohotově zabořil obě pěsti do boční strany Raynorovy helmy. Bývalý šerif zavrával o krok dozadu, avšak neupadl.

Když soupeřovo neoocelové sevření povolilo, Duke

zašmátral po zbrani u pasu. Útočná pistole dokázala projít i ocelovým plátem. V okamžiku, kdy generál pozvedl a namířil zbraň, Raynor se vzpamatoval a popadl staršího muže za zápěstí. Servomotory obou výstrojí zaskučely a Raynor praštil Dukovou rukou o přepážku.

Jednou. Dvakrát. Potřetí v Dukově rukavici něco prasklo a generál vykřikl bolestí. Upustil pistoli a sesunul se na podlahu. Revolver se několikrát odrazil a vydával přitom nebezpečné zvuky. Mike poklekl, sebral jej, vstal a zasunul za pás, kde nikomu neublíží.

Teprve pak si uvědomil, že v chodbě nejsou sami.

Před i za nimi stáli ozbrojení mariňáci a zbraněmi mířili na něj a na Raynora.

„Právě sis podepsal ortel smrti, chlapče!“ zavřel Duke. V koutku jeho úst se objevily kapky krve a nepřestával si mnout ruku, ve které předtím držel zbraň. Raynoro vy údery toho potloukly trochu více než jen ocelové pláty.

„Právě jste podepsal ortel smrti nad svou rodnou planetou, generále!“ vyštěkl Mike. Pak se obrátil na mariňáky a pokračoval: „Právě spustili psi vysílače. Přilákali sem Zergy! Ztraceně! On ani Mengsk nedali Konfederaci šanci se vzdát! Přijdou sem Zergové a tenhle bastard jim rozvinul přivítací kobereček!“

Někteří z vojáků sklonili zbraně. Zdálo se, že si konečně na revoluci udělali vlastní názor. Anebo se polekali, že Zergové každou chvíli zaklepu u jejich dveří. Jiní

nepohnuli ani brvou a dále mířili puškami na Raynorovu hrud'. Jejich oči byli kalné a neutrálně hleděly.

Mikovi došlo, že váhavci patřili zřejmě mezi vojáky, kteří nebyli neurádně převychováni. Ostatní poslušně čekali na rozkaz k palbě.

„Půjdeš před vojenský soud!“ chroptěl generál. Mike pomaličku vydechl. Duke vyhrožoval, nevydal rozkaz Raynora popravít. Byl si dobře vědom, že tohle by mu u Mengska zřejmě neprošlo.

„Jestli ti jde o mou hodnost, klidně si ji vezmi,“ řekl Raynor horkokrevně. „Nespadám pod tvé velení. Já se zodpovídám Mengskovi stejně jako ty. Bez Mengskova svolení nemůžeš dělat vůbec nic.“

„Co myslíš, na čí rozkaz jsem asi ty vysílače aktivoval, chlapče?“ kontroval Duke. I přes velkou bolest se smál.

„Na Tarsonu jste rozmístili tucet vysílačů!“ snažil se uklidnit Raynor. „Vždyť Zergové vyvraždí celou populaci!“

„Umístili jsme je jen v místech, kde se soustředí jednotky Konfederace,“ snažil se obhajovat Duke. „Většinu našich jednotek jsme evakuovali. Chlapče, copak ti to nedošlo, co jsme plánovali, když jsme poslali loď pro vás?“

Mike si najednou vzpomněl na Ducha a posádku techniků. Také si připomenul, jak tehdy Kerriganová

reagovala. Mengska samozřejmě nezajímaly nějaké informace. Šlo mu o ovládnutí celé říše lidí.

Raynor si odplivl. „Ty jeden zkurv...“ Udělal dva kroky směrem ke generálovi.

Generál Duke pozvedl v obrněné válečné výstroji zdravou ruku. Nikoliv k útoku, ale aby se kryl před úderem. Generál měl strach. Starý muž blednoucí ve své neocelové skořápce. Raynor se na chvíli zastavil a pak si znova odplivl. Otočil se na patě a namířil si to k výtahu na pozorovací palubu.

Ani jeden z mariňáků v chodbě se jej nepokusil zastavit. Někteří neměli žaludek začít střílet do vlastních řad. Jiní nedostali rozkaz. A někteří si nebyli jistí, který muž je vlastně zločinec.

Mike vyrazil za Raynorem. Za sebou slyšel generála, jak řve na vojáky, aby se vrátili zpátky na svá stanoviště.

Mike položil na Raynorovo rameno dlaň. Obrovský muž se otočil. Na okamžik jej přepadla úzkost, že se po něm Raynor také ožene. Ale oheň v mužových očích nahradil hluboký a hořký žal.

„Nedali jim ani šanci,“ zašeptal. „Mohli to použít jako hrozbu, ale oni to rovnou spustili. Žádné varování. Nic. Když jsme byli na cestě zpět na loď, spustili to.“

„Takže? Co teď budeš dělat?“ zeptal se Mike.

„Chci si to vyříkat přímo s Mengskem,“ odpověděl Raynor. „Někdo mu musí vysvětlit všechny důsledky.“

„Nesmíš tam jít. Právě teď Duke Mengskovi žaluje a požaduje tvé odvolání. Máš zhruba deset minut, než přesvědčí některé ze svých stoupenců, aby tě zatkli. Ať již s nebo bez Mengskova svolení.“

„Jo,“ řekl hořce Raynor. „A podle toho, jak se cítím teď, bych pravděpodobně jednu natáhl i Mengskovi.“

„A všechno bude v kýblu. Jestli to uděláš, Mengsk tě za to nechá popravit.“

„Máte nějaký recept, doktore Liberty?“ rezignoval Raynor.

„Běž a najdi nějaké spojence. Zbytek tvé jednotky, co jsme s nimi bojovali na Tarsonu. Kohokoliv ze staré domobrany ze systému Sara, pokud na téhle lodi vůbec někdo zbyl. Zavři se u sebe a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Na, tady máš.“ Mike podal Raynorovi svůj batoh. „Střež to jako oko v hlavě. Na těch discích je spousta šťavnatého materiálu.“

„Kam jdeš?“ zeptal se Raynor.

„To já půjdu na pozorovací palubu. Potřebuju si s tím velikým mužem promluvit osobně. Pokusím se mu nijak neublížit. „

Raynor přikývl a ustoupil stranou. V jeho těžké dlani vypadal batoh s tajemstvími tak malý a nepatrný. Mike se zhluboka nadechl, zavřel oči a opakoval si mantru.

„Já ho neprašším,“ řekl tiše. „Nijak mu nebudu ubližovat.“

Dveře výtahu se otevřely a z nich vyšla Kerriganová.

Přes tvář jí létaly hromy a blesky hněvu společně s obrovskými pochybnostmi.

Mike uskočil dozadu, jako by se po něm ohnal opancéřovanou pěstí samotný generál Duke.

„Poručice,“ vypadlo z něj. „Sarah, stalo se něco?“ „Mluvila jsem s Arcturem,“ řekla Kerriganová. Snad poprvé v životě Mike slyšel, jak se zakoktala a nebyla si jistá, jak se dále vyjádřit. „On... on všechno vysvětlil. Běhemjeho vysvětlování padla spousta příkladů a nejnovějších příkazů a kvót a omelet a rozbitých vajec a svobody a povinností a všeho ostatního. Myslela jsem, že mě přesvědčil, Miku. Tak moc jsem chtěla věřit, že ví o něčem, co my nevíme. Třeba že v srdci Tarsonu sídlí královny Zergů a dávají příkazy loutkám ve vládě, aby prováděly pokusy na lidech a pojídaly malé děti v ulicích.“ Zhluboka se nadechla. „Když jsem však poslouchala, dívala jsem se na velkou obrazovku, která za ním monitorovala Tarsonis. „Znám tu věcičku. Oblíbená Mengskova hračka,“ vložil se Mike. Z Kerriganové se ozval výsměch. „Když jsem se tak dívala, obrazovka se proměnila na červenou barvu. Úplně celá. Zrudla Zergy, které přilákalo volání vysílačů.“ Podívala se na Miku a hledala v jeho očích porozumění. „Dokud na Tarsonu nerozmístil a neaktivoval vysíla-

Mike čekal, že bude pokračovat, ale ona jen zavrtěla hlavou. Když promluvila, bylo to jen zlověstné zasyčení. Odplivla si. „Ten hajzl.“

„Podívej, poslal jsem Jima do své ubikace a řekl jsem mu, ať se drží pohromadě se svými přáteli. Myslím, že ty k nim rozhodně patříš,“ navrhl Mike.

Kerriganová pohlédla na Mika a na malinký zlomek vteřiny vypadala nejistě. Pak se koutky jejích úst zacukaly a křivě se usmála. „Ne, to si nemyslím. Jsem teď příliš naštvaná... vedle Jima bych se cítila...“ dlouze vydechla a zavrtěla hlavou. „Potřebuji být chvíli sama. Potřebuji vědět, že se na sebe mohu plně spolehnout. Být si jistá a vědět, že si poradím s tím, co musím vykonat. Přes to všechno jsem stále dobrý voják a mám nějakou práci, kterou musím vykonat. Třeba z toho vzejde něco dobrého. V pořádku?“

Mike nesouhlasil, přesto však kývl. „V pořádku.“ Kerriganová se zašklebila. „I kdybych nebyla telepat, poznala bych, že lžeš. V tomhle se Mengsk nemýlí. Chceš každého ochránit před sebou samým. Chci, abys věděl, že si toho velmi... vážím.“

„Dávej na sebe bacha.“

„Umím se o sebe postarat.“ Kerriganová se širokými ústy jistě usmála. „Nejsem ničím mučedník. Ksakru, občas tomu dokonce i věřím. Řekni Jimovi...“ Odmlčela se a opět zavrtěla hlavou.

„Co?“ zeptal se Mike o čem na její slova.

„Ale nic,“ řekla konečně. „Prostě mu řekni, ať na sebe taky dává pozor, jo? Za mě.“ Pak se otočila a mířila do hangáru s výsadkovými loděmi. Mike se díval, jak hrdě kráčí chodbou plná neklidu a nejistoty, jako když motýl opouští kuklu. Mike si přál, aby jej tak nesvíralo u žaludku. Byl si jistý, že než ji znova spatří živou a zdravou, uběhne spousta času.

Nastoupil do výtahu na pozorovací palubu. Arcturus Mengsk tam stál, ruce založené za zády. Pozoroval obrazovku Tarsonu, kterou plnily červené trojúhelníky. Tvořily téměř jednolitou rudou skvrnu, kterou porušovaly jasné žluté značky jednotek Konfederace.

Mike si všiml, že se po celé místnosti válí šachové figurky i se šachovnicí. Kerriganové zcela nepochybně došla trpělivost.

Mengsk se odvrátil od mapy. V jeho černobílém vousu převládala spíše bílá než černá. „Ach, třetí z mých skvělých vzbouřenců,“ přivítal jej. „Přemýšlel jsem, kdy se asi ukážete. Vlastně jsem čekal, že vy budete ten první, který sem vpochoduje a zahrne mě požadavky a urážkami. Nikoliv má věrná poručice. Musel jste se k ní dostat skutečně velmi blízko.“

„Nic jsem neudělal,“ řekl suše Mike, „jen jsem stál vedle ní když jste odsoudil další planetu k smrti.“

„Jedna smrt je tragédie. Milión mrtvých pouhá statistika.“

„Vedete si databázi citátů, abyste ospravedlnil své výstřelky?“ zeptal se Mike a zorničky se mu zúžily.

Mengsk se krutě usmál. „Mám tomu rozumět tak, že jste konečně vzdal boj za záchranu mé duše? Doufám, že nikoliv. Protože teprve až uspějeme, budu potřebovat lidi, jako jste vy, mnohem více než kdykoli předtím. Lidi, kteří mi pomohou zformovat nový řád vesmíru. Kteří mi pomohou zformovat tolik potřebný řád na odrazení mimozemské hrozby.“

Mimozemská hrozba?“ vyprskl Mike. „Myslíte tu mimozemskou hrozbu, kterou jste vy sám osobně povolal na planetu Tarsonis? Máte na mysli tuhle mimozemskou hrozbu?“

Mengsk naklonil hlavu a zvedl obočí, jako by se jej Mikova odpověď dotkla. Obrazovka za ním nepřestávala-

la tepat a zářit. Na okraji monitoru se začaly pohybovat modrobílé body.

Mengsk však řekl: „Nečekal jsem, že za mnou přijde Sarah. A také jsem nepředpokládal, že se Raynor a generál do sebe pustí jako malí kluci. To byla hloupé. A nezodpovědné. Budu na to muset dohlédnout a usměrnit jakékoliv osobní antipatie.“

„Osobní antipatie? Vždyť se málem navzájem pozabíjeli.“

Mengsk opět pokýval hlavou. Mikovi došlo, že ten muž považoval tento problém za naprostou banalitu, stejně jako považoval za banalitu situaci na Tarsonu. Zlehčoval je do takové míry, aby mohl takové drobné nehody v klidu ignorovat, přejít a zapomenout.

Obklopen polem vlastního vnímání reality, pomyslel si Mike.

„Generál Duke je,“ začal vůdce vzbouřenců, „Jen velký zbabělec. Představuji pro něj páteř, kterou

potřebuje, aby mohl fungovat. Na druhé straně stojí James, který hledá místo, kde by mohla vypuknout jeho odvaha a čest. Nabitá zbraň, jenž potřebuje cíl. A já jí ukazuji směr. Já jsem mu určil cíle. Oba muži jsou velmi užiteční v tom, co dělají, a jakmile ovládneme Tarsonis, všechny jejich přednosti budou k ničemu. Ani jeden z těch mužů bez mne prakticky nepřežije. Pokud mají zájem zůstat na výsluní, budou si muset uvědomit, že jim nezbývá nic jiného než se řídit mými příkazy.“

„A sloužit jako figurky na šachovnici?“ zeptal se Mike.

„Nikoliv figurky. Nástroje. Talentované a užitečné nástroje. Ano. Raynor, Duke, Zergové, Protossové, dokonce i vy a má drahá poručiče Kerriganová. Všichni jste nástroje k dosažení všeobecného dobra, lepší budoucnosti. Ano, nyní vše vypadá velmi špatně a připouštím i svůj

podíl viny. Ale pomyslete: pokud se teď všechno zdá tak beznadějně, jen pomyslete, jak nás všichni uvidí, až opět

nastolíme pořádek?“

Ted' se nebudou dívat nijak,“ řekl Mike a pozoroval obrazovku za Mengskovými zády. „Myslím, že jeden z vašich nástrojů právě útočí na jiný nástroj.“

„Cože?“ Mengsk se otočil a upřel pohled na tabuli. První modrobílé trojúhelníky Protosů již přistávaly na planetě. Červené pole Zergů začalo pod jejich údery blednout. Vypadalo to, jako by Protossové byli balvany, které někdo hází do mělkého rudého jezírka.

„To je zlé,“ řekl klidně Mengsk. „Velmi zlé. Nečekal jsem, že dorazí tak brzy. To je ovšem velmi zlé.“

„Můj bože. Tohle jste opravdu nečekal,“ rezignoval Mike a překvapeně zamrkal. Nervozita v jeho žaludku se změnila v hrozivé mrazení. „Zvláštní, proč mě to vůbec neuklidnilo?“ dodal.

KAPITOLA 16 POZICE NEZNÁMÁ

Už nejsme malé děti. Když přišli Protossové a Zergové, krčili jsme se strachy a schovávali hlavu do dlaní. Ano, něco podobného jsme nikdy předtím neviděli. Ano, jejich biologická stavba těla byla úplně jiná. Ano, jejich technologie, nebo alespoň to, co by se dalo technologií nazvat, daleko převyšovala náš veškerý dosavadní pokrok. A samozřejmě to byli extrémně agresivní válečníci. Věděli, kdo jsme, a měli výhodu překvapení.

Jenomže (a tohle jenomže bych zvláště rád zdůraznil) my, lidé, patříme mezi tu nejhorší kletbu galaxie. Bojovali jsme mezi sebou tak dlouho, dokud jsme setrvali ve společném sektoru. Naše samotná vojenská technologie se vyšvihla opravdu na úroveň, na které bylo možné směle soupeřit s konkurencí. Měli jsme výhody vnitřního zásobování (vojenský termín pro „obklíčení“) a domácího prostředí (vojenský termín pro „bojujeme s nimi ve vlastním obýváku“). Kdybychom drželi pohromadě, dostali bychom je.

Takže co se vlastně stalo? To, co z nás udělalo ostřílené válečníky - mimo vzájemného střetu - z nás udělalo také nehorázné idioty, kteří nebyli schopni táhnout za jeden provaz ani v hodině smrti. Nesjednotili jsme se pod společnou zástavou ani nezformovali koalici. Pokud se taková příležitost přece jen naskytla, jedna nebo druhá strana provedla něco, aby získala převahu své vlastní politické agendy nad jinými frakcemi. Velmi často na úkor zbytku humanity. Nedokážu si představit, že by kolonie Zergů nebo zářící Protossové padli za oběť základ-

ním lidským principům, jako jsou lakota, boj o moc a neskutečná tupost.

Samozřejmě se jedná čistě o lidské vlastnosti. A proto musely mimozemské rasy provést naši očistu.

LIBERTYHO MANIFEST

„Vy jste to opravdu nevěděl, že ano?“ zeptal se Mike. „Neměl jste nejmenší tušení, že sem Protossové přijdou? Jak vám jen mohla taková skutečnost uniknout?“

„Jsou to jen drzá štěňata,“ řekl Mengsk a kráčel ke své konzole a znovu si prohlížel tucty monitorů.

„Samozřejmě jsem věděl, že sem Protossové dorazí. Pronásledují Zergy stejně, jako když se hospodyňka snaží umlátit roj much srolovanými novinami. Čekají, až při stanou, aby je mohli praštit. Jen jsem nečekal, že přiletí tak brzy.“

Navzdory absurditě situace se Mike rozesmál. Měl radost, že moudrého Arctura Mengska konečně něco vyvedlo z míry. Vůbec by jej nepřekvapovalo, kdyby byl Mengsk v kontaktu s Protossy. Ti však pravděpodobně prohlédli jeho druhou tvář zrádného politika, a proto se jen tak flákali vesmírem a čekali na něj, až provede něja-

kou podobnou hloupost. Mengsk kroužil mezi obrazovkami a pod vousy klel. Po chvíli konečně zvedl mikrofon a zahřměl: „Duku!“ Na monitoru se objevila potlučená Dukova tvář. „Pane, už jste zvážil můj požadavek ohledně kapitána Raynora?“

„Ušetřete mě svého malicherného hašteření,“ okřikl

jej Mengsk. „Sežeňte všechny místní velící důstojníky. Potřebuji je on-line. Protossové jsou zde.“ „Ano, pane. Víme o nich,“ řekl pyšně Duke. „Ale vyhýbají se střetu s našimi jednotkami. Soustředí se výhradně na hnízda Zergů.“ Odmlčel se a zamrkal. Vůbec mu nedocházelo, že by to mohlo znamenat něco nepříjemného.

„Pokud síly Protossů zaútočí na Zergy,“ vysvětloval Mengsk a zřetelně vyslovoval každé slovo, „pak se Zergové obrátí proti Protossům, a nikoliv proti konfederálům. Pokud Protossové zaútočí na Zergy, znamená to, že konfederálové mohou zdrhnout. Pokud se zachrání staré rodiny, spolu s nimi přežije také srdce moci Konfederace!“

Duke opět zamrkal a jeho tvář zesinala. „Takže se máme postavit Protossům. Mohu jim poslat zprávu, aby ta svá zářící kánata okamžitě stáhli.“

Mengsk jej naprosto ignoroval a stiskl další tlačítka. „Ihned vyšlete poručici Kerriganovou, aby napadla předsunutou jednotku Protossů. Kapitán Raynor a generál Duke se operace nezúčastní a zůstanou na palubě velící lodi.“

Na jiném monitoru zablikala Raynorova tvář rudá vzteky jako povrch samotného Tarsonu. „Nejprve necháte každickou osobu na planetě napospas Zergům a teď po nás chcete, abychom šli proti Protossům??? Nějak se vám to vymyká z rukou. A nyní hodláte poslat dolů Kerriganovou na sebevražednou misi?“

Mengskova tvář překvapená náhlým rozruchem se již uklidnila a znovu nabyla sebejistoty. Bublina reality byla narušena, nikoliv však zničena. Mike přemýšlel, kolik toho ještě Mengsk snese, než se projeví jeho skutečná podstata osobnosti. A co se stane, až odhodí masku? Existuje za ní vůbec nějaké centrum, které lze odhalit?

Mika napadlo, že by mohl na můstku zůstat, rýpat, hádat se a možná z teroristy vypáčit rozzlobenou odpověď. Mengsk vypadal, že dosáhl své krajní meze. V jedné věci však měl pravdu. Mike boj za záchranu duše Arctura Mengska již vzdal.

Čekali tu však jiní, kteří si jeho pomoc zasloužili mnohem více.

Mike vyrazil k výtahu. Slyšel, jak Mengsk za jeho zády říká: „Plně důvěřuji schopnostem Kerriganové zadržet Protossy.“

Když se dveře výtahu otevřely, zaslechl ještě Raynorův hlas: „To je zkurv-“ Pak již Mike sjížděl dolů na místo a doufal, že Raynorovi se podařilo shromáždit nějaké přátele.

V koutku duše tajně doufal, že Kerriganová změnila názor a bude tam také.

V Raynorově ubytovací sekci se shromáždily přibližně dva tucty mužů. Někteří tu již stáli připraveni ve vojenské výstroji. Jiní se do ní horečnatě soukali. Raynor se pohyboval u komunikační jednotky.

Kerriganová s nimi nebyla, tedy alespoň ne fyzicky.

Místností se však rozléhal její plochý hlas ze zápěstního komunikátoru.

„Ale tohle mu rozhodně nedlužíš!“ odpovídal Raynor.

„Ksakra, už ani nevím, kolikrát jsem ti musel zachraňovat prdel-“

„Jimmy!“ skočila mu do řeči Kerriganová. „Jimmy, ta kavalírská gesta si můžeš klidně odpustit. Občas ti to opravdu sluší. Ale teď zrovna...“

Na chvíli se odmlčela, jako kdyby přehodnotila svá slova. „... teď ne,“ dodala suše. Její hlas zněl tak unaveně a utrápeně. Téměř odevzdaně. „Nepotřebuju, aby mě někdo zachraňoval. Vím, co dělám. Až se vypořádáme s Protossy, určitě něco uděláme i se Zergy.“

Zhluboka se nadechla. „Arcturus se určitě ozve,“ pokračovala, ale Mikovi to připadalo, že se vzdala jakékoliv naděje na záchranu. „Vím, že se ozve.“

Raynorova pevně semknutá ústa lemovala blondatá písková bradka. „Doufám, že máš pravdu, drahá... šťastný lov.“

Přerušil spojení a pohlédl na Mika.

„Jdeme za ní,“ řekl prostě Mike. Suché konstatování faktu.

„To si piš. Oblékej se. A sbal si věci. Až se vrátíme, zřejmě nás neuvítají s otevřenou náručí.“

Mike vklouzl do jedné z prázdných vojenských výstrojí. „Tentokrát to Mengsk fakt přehnal,“ mudroval. Jeho ruce automaticky létaly mezi jednotlivými uzávěry a přezkami. „Jakmile Kerriganová zaútočí na Protossy, budou nás považovat za nepřátele. Všechny lidi bez rozdílu. A na oběžné dráze kolem Tarsonu teď krouží zatraceně hodně protossáckého hardwaru.“

Raynor souhlasně zamručel a spustil kontrolní systém brnění. Opravil již většinu poškození, která mu dříve způsobil Duke. Mike si přesto všiml, že některé z kontrolek pod jeho hledím hrozivě blikaly a žlutou barvou jasně upozorňovaly, že něco není v pořádku.

„Takže budeme kličkovat nejen mezi protosskými, ale zároveň i mezi zergskými ptáčky?“ zhodnotil situaci Raynor. „Tady to nebylo nikdy jednoduché.“

„Proto tak milujeme výzvu,“ navázal Mike, ale tímhle se snažil ujistit především sám sebe. Potěžkal batoh s ukradenými záznamy a navrch cpal kabát. Dárek od kluků z redakce. Síla okamžiku. Na kabátu se podepsaly laserové rány, flákance zaschlé krve a dalších neidentifikovatelných tekutin vysušených vzdálenými slunci. Byl potrháný, ošuntělý a vybledlý.

Skoro jako já, pomyslel si Mike a silou se snažil nepoddajný dar napěchovat do batohu tak, aby se využilo každíčkého volného místa. Nic jiného ze skříňky nepotřeboval. Pak zavazadlo zvedl, přehodil přes záda svého brnění a následoval Raynora.

Když se poprvé objevili Protossové, na lodi byl vyhlášen poplach. Raynorovi muži se teď rudě zalitými chod-

bam i přesouvali do hangáru s výsadkovými loděmi. I přes palubní pláty Mike ucítil jisté přetížení. Obrovská velitelská loď před něčím uhýbala. Nedokázal však přesně určit, zda se jedná o nějaké trosky nebo nepřátelskou palbu.

„Myslíš, že se nám podaří dostat z lodě?“ zeptal se Mike, jakmile dorazili do přistávacího hangáru.

„Určitě,“ uklidnil jej Raynor. „Piloti výsadkových lodí jsou dobří chlapi ze staré školy. Ti si jen tak z něčeho do kalhot nenadělají, a už vůbec ne z Dukova vzteku. Navíc můžou vždycky říct, že jsme je přinutili násilím.“

„Možná že ze mě podělaní nejsou, zato ty bys měl být,“ ozval se ze stínu hlas generála Duka.

Osvětlení blikalo rudě a žlutě a Mike spatřil mezi výsadkovými loděmi generála se dvěma oddíly mariňáků. Všichni mířili zbraněmi na Raynorovy muže. Také Duke třimal ve zdravé ruce vypůjčenou pulzní pušku. Pravá ruka mu bezvládně visela podél těla. „Někam se chystáš, chlapče?“ optal se Duke. Za hledím jeho helmy se objevil srdečný úsměv. V koutku úst měl stále zaschlou krev. Možná to považoval za znamení odvahy. Anebo urážku, za kterou se hodlal pomstít. „Letíme za Kerriganovou,“ odpověděl Raynor. „Někdo ji musí vyzvednout. Je mi jedno, co říkal Mengsk.“ „To děvče potřebuje to, co řekne Mengsk,“ řekl unaveně Duke. „Ale je od tebe velmi milé, že ses o to pokusil. Nyní mám nezvratný důkaz o vzpouře a mohu přesně poukázat na zrádce.“ Mike pohlédl na mariňáky. Všichni patřili mezi neurálně převychované. Daleko horší však bylo, že už do sebe napumpovali dávku stimulantů. Jejich oči prakticky postrádaly zřetelnice. V tomto stavu byli velmi účinně napojeni na Dukovy nervové obvody. Jakmile generál vydá rozkaz, nebudou se dvakrát rozmyšlet a automaticky vyskočí, vystřelí nebo udělají dvacet kliků.

Zbývalo jediné řešení. Zabránit generálovi, aby vydal rozkaz.

„Pokud nás zabijete, velmi tím Mengska rozzlobíte,“ snažil se vyjednávat Mike.

Duke se zasmál. „Určitě znáš jeden z jeho oblíbených citátů: „Je snazší žádat o odpuštění než získat svolení. A teď, chlapci v čele s Raynorem, složte zbraně a vzdejte se. Pokud tak učiníte, možná vás nechám žít.“

Raynor nehnul ani brvou. Mike za sebou slyšel, jak někteří z jejich rangerů pomalu položili zbraně na zem.

Znenadání se Hyperion rychle naklonil na stranu.

Něco velkého narazilo do jeho boku. Mariňáci se ve svých těžkých botách zakymáceli. Duke na okamžik zavrával a přestal mířit na Raynora.

Když znovu pozvedl zbraň, Raynor bleskově sundal bouchačku z ramene a nyní stál připraven ke střelbě.

„Začínáš se mi líbit čím dál tím víc,“ procedil Duke skrze své žluté prasečí zuby.

„Na to nemáš žaludek,“ řekl Raynor.

„Chlapče, nestačíš si ani prdnout a mí hoši do tebe nacpou tolik oceli, že si budeš moci otevřít vlastní železářství. Složte zbraně, než napočítám do tří. Jedna... dvě...“

Ozval se písklavý zvuk a Dukův levý nárameník explodoval ve spršce rozžhaveného olova. Všichni Dukovi mariňáci vyskočili a výhrůžné namířili zbraně, ale nevystřelili. Dostali instrukce, aby čekali na přímý rozkaz. Duke se pomalu sesunul na kolena a jeho zbraň se několikrát odrazila od podlahy. Kruhové zámky ihned izolovaly raněné rameno a zbroj zasyčela. Lékařské zařízení začalo do generálova krevního oběhu pumpovat narkotika. Z hlavně Mikovy jehlovky stoupaly obláčky kouře. Mike znova zatáhl za spoušť a pokropil podlahu pod Dukovým nohama.

„Myslím, že nadešel čas, abys konečně držel hubu,“ vysvětlil Mike generálovi.

„Mohu tě spálit na prach přímo na místě, kde stojíš,“ sípal Duke. Sedativa ze zbroje začínala pomalu působit. Mluvil nezřetelně.

Mike udělal dva kroky kupředu. „Tak do toho, generále. Začni. Generále, zavel rozkaz.“

Duke zaváhal. Jeho pohled se na okamžik rozostřil.

Droga působila stále silněji. Naprosto zoufale se snažil udržet vzhůru.

„Na to nemáš žaludek,“ zamumlal.

„Zkus to,“ provokoval jej Mike. „Konečně vím, jaké to je, vystřelit na člověka.“

V přistávacím hangáru nastalo úplné ticho. Přerušil je až Raynor. „Chlapi, seberte si bouchačky. Jdeme odsud.“

Raynorovi muži pozvedali zbraně a proklestili se zástupem mariňáků. Bez Dukova přímého rozkazu se neodvážili spustit palbu na možné spojence. Raynor se zastavil vedle Mika a klečícího Duka.

„Běžte napřed,“ řekl Mike, „dohoním vás.“

Dukova tvář zesinala, oči se zalily bílou barvou, zorničky se úplně zatáhly. Cokoliv racionálního bylo nenávratně pryč. V jeho mysli zůstalo jen nenávistné a zbabělé varování. „Jestli tě ještě někdy potkám, zabij u tě,“ za syčel.

„V tom případě si dobře prohlédni má záda,“ odpověděl Mike, „protože tohle bude jediný způsob, jak si na mě vystřelit. „

To již droga zcela ovládla Dukovo tělo a generál se pomalu zvrátil dozadu. Mike se obrátil na nadopované mariňáky, kteří se tvářili jako zombie. „Pronto, odneste ho na ošetrovnu a opusťte hangár. Za chvíli odlétáme.“

Vojáci se zmohli jen na zmatené zabručení. Pak všich-

ni odešli i se svým padlým vůdcem, kterého museli odtáhnout.

Mike se rozběhl k výsadkové lodi. Motory se již rozbíhaly a nepříjemně přitom pískaly. Vyběhl po nástupní plošině.

Raynor se ohledně pilotů výsadkových lodí nemýlil.

Letec již měl všechny koordináty přišpendlené u navigační desky. Povolení k odletu si vyžádal ještě dříve, než Mike doběhl na palubu. Vzduch z hangáru byl odčerpán a výsadková loď za sebou rychle zanechávala Hyperion i s jeho chaosem.

Vesmírným prostorem se míhalo všechno možné. Hyperion právě proplouval polem trosek. Některé z nich stále hořely, to když proraženým trupem unikal kyslík. Kolem nich prolétlo nějaké torzo terranské lodě, která se zřejmě postavila do cesty Protossům. Vakuum šlehaly energetické paprsky, které oslepovaly sítnice pozorovatelů.

Mike vklouzl na navigační a komunikační konzoli za sedadlem pilota.

„Pokusím se vyzvednout jednotku Kerriganové,“ oznámil Mike. „To se jí určitě nebude líbit,“ ušklíbl se Raynor. „Ale stejně to udělej.“

Mohutné letadlové lodě Protossů klouzaly vesmírem jako obrovské bestie. Kolem nich jak roj zlatých mušek tancovalo hejno malých útočných stíhaček. Na povrch planety se spirálovitě snášely lodě ve tvaru půlměsíce. Polem trosek se dále proháněli úzci a elegantní Scouti.

Za nimi na mnoha místech hořel samotný Hyperion.

Nejednalo se o nic závažného, ale i tak měl Mengsk plnou hlavu úplně něčeho jiného než bývalých spojenců na útěku. Nebem problesklo několik zážehů z děla Yamato, které vypálil bitevní křižník. Několik stíhaček Protossů se proměnilo v prach.

„Máme společnost,“ oznamoval pilot výsadkové lodi.

„Připoutejte se a pevně se držte!“

Z Tarsonu se nyní zvedala mohutná vlna Zergů. Veliké oranžové létající kanóny s fialovými křídly vzlétaly vzhůru po stovkách a vrhaly se na letadlové lodě Protossů. Za nimi se řítily větší létavci podobní krabům. Zdálo se, že malé stíhačky jim působí menší škody než mutaliskům. Mike pozoroval, jak jedna ta krabí věc vlétla přímo do trysky letadlové lodi a celé protosské plavidlo tak v kouli modrobílého plamenu explodovalo.

Dvojice mutalisků zaregistrovala výsadkovou loď a vyrazila směrem k nim. Ze svých jícňů zvraceli sražené chuchvalce nějaké žlučovitě hmoty.

Rebelové neměli na palubě výsadkové lodi téměř žádné prostředky, kterými by se mohli bránit. Pilot zaklel a pokusil se překážce vyhnout.

Mike si uvědomil, že tohle jim nemůže vyjít, a připravil se na dopad zergského kyselinového plivance.

Trio blesků roztrhalo útočící mutalisky na kusy organické hmoty, drásajíc jejich křídla ranami z laseru. Na zbytky Zergů se snesla trojice Wraithů. Mike si všiml, že trupy stíhacích letadel zdobily výsostné znaky Konfederace. Pak zmizely. Zřejmě hledali další cíl a ostatní spojence.

„Poštěstilo se?“ zeptal se Raynor a nahnul se přes Mikov o rameno.

„Je tam teď docela rušno,“ odbyl jej Mike. „Počkat. Zachytil jsem signál. To je ona! Pouštím to na obrazovku.“

„Tady Kerriganová.“ Její tvář byla utrápená a k smrti unavená. Vystrašená, napadlo Mika a celý se oťrásl. „Vyřadili jsme pozemní jednotky Protossů, ale k našim pozicím se blíží vlna Zergů. Potřebujeme okamžitě evakuovat.“

Zablikala další obrazovka. Vyjasnila se a na posád-

ku lodi vykoukla Mengskova tvář. Blízko jeho obličeje něco nepravidelně blikalo a způsobovalo, že jeho tvář mizela a zase se objevovala jako nějaké zjevení. „Zrušte záchranou akci,“ vyprskl vůdce vzbouřenců. „Ustupujeme.“

Raynor praštil do spínače mikrofону. „Cože? Přece je tam nenecháte?“

I kdyby Mengsk Raynorovu připomínku vnímal, nedal to na sobě nijak znát. Vzhledem k četným poruchám ji nejspíše stejně neslyšel. Místo toho řekl: „Na můj povel se všechny lodě připraví na ústup z Tarsonu.“

Signál Kerriganové se na okamžik přerušil a vystřídal jej statický šum. Něco muselo velmi blízko explodovat. Pak znovu naskočila. „Hej, kluci? Co takhle evakuace?“

„K čertu s tebou, Arcture,“ procedil Raynor skrze zaťaté zuby. „Nedělej to.“

Mengskova tvář stále mizela a opět se zjevovala. Konečně obraz chvíli jasně a zřetelně držel. „Vyšlete signál flotile a odvezte nás z oběžné dráhy. Hned!“

„Arcture?“ řekla Kerriganová. V porovnání s Mengskem teď vypadala na monitoru jako opravdový duch.

„Jime? Miku? Co se to tam nahoře ksakru děje...?“

Pak ji zcela pohltil závan boje a z monitorů nebylo možné mimo statického šumění vyčíst nic.

Raynor našťavaně praštil do navigační a komunikační konzole.

„Co sis nadrobil, to si i sežer,“ zamumlal pilot a vrhl se s výsadkovou lodí do uzounké spirály, aby se tak vyhnul dvěma krabím tvorům. S železnými nervy podletěl se svou lodí protosský Scout. Krabí tvor teď místo na něj útočil na Protosse.

Mike se dále snažil vystopovat pozici vysílání Kerriganové a koordináty ihned předával naváděcímu zařízení. Lod' se zakymácela a vyrazila novým směrem.

Kolem nich se rodily stovky nových sluncí, aby ihned opět uhasínaly. Největší nebezpečí představovaly trosky zničených lodí. Pilot několikrát zaklel a jen těsně se vyhnul velkému kusu trupu, se kterým se málem střetl.

Konečně se ponořili do samotné atmosféry. Obrazovky se ihned zbarvily do oranžova, aby indikovaly četné výbuchy. Nejtužší boje teď probíhaly nad jejich hlavami. Nyní se mohli obávat pouze pozemních jednotek.

Jenomže dole se situace od té nahoře příliš nelišila. Letěli těsně nad povrchem samotné planety pokryté jedno litými sutinami. Z velkých měst Tarsonu šlehaly plameny, široká náměstí plnily trosky a z vysokých věží zbyla jen rozeklaná a pokřivená zubiska. Z majestátních budov bylo vybito veškeré sklo. Teď z nich zůstaly jen po kroucené barabizny ocelových koster. Na jiném místě to zase vypadalo, jako by někdo máchl obrovskou kosou a položil tři bloky. Na jejich konci doutnal zmrzačený vrak protosské letadlové lodě. Z potrháných švů unikala radiace. Výška jednotlivých budov se pomalu začínala snižovat. Rebelové letěli k předměstím a zemědělským usedlostem. I zde však bylo vše děsivě zdevastováno. Mike rozeznával jednotlivé krátery, které po sobě zanechávaly sestřelené lodě. Také tady zuřily rozsáhlé požáry, které likvidovaly domovy i úrodu. Mezi nimi se na všech stranách pohybovali vojáci. Na sežehnutém povrchu se tyčily i nové budovy - ty patřily mimozemským nájezdníkům. Plazz se šířil všude, smrtelné makovicové konstrukce... jako by se chtěly dotknout nebe. Celá země byla poseta hnízdy, která obklopovala pulzující vejce. V troskách vznikaly také jiné stavby. Zlaté budovy s neuvěřitelnými vzpěrami obklopovala zvláštní aura, v níž se odrážel povrch nezničitelného skla. Také Protossové budovali na Tarsonu ochranný systém.

Možná je napadlo, že se zde nachází něco, co by stálo za záchranu, pomyslel si Mike. To znamenalo, že měli více víry v humanitu než Mengsk.

Na zemi se to pod nimi hemžilo Zergy. Mezi nimi se procházeli jako zářící rytíři protosští bojovníci. Za sebou nechávali brázdy mrtvých, mokvajících těl. Ruinami se plazili čtyřnozí mechanici pavouci. Na zergská hnízda útočily veliké stroje, které připomínaly opancéřované housenky. Štíhlí válečníci se vrhli na neohrabaného Zerga s kosami místo končetin. Ten však odhodil protosské útočníky stranou, jako když farmář mlátí obilí.

„Měli bychom být blízko,“ ozval se Mike.

Rádio zachrastělo a zahučelo. Pak se ozval mladý, mužský a velmi vystrašený hlas: „... potřebujeme okamžitě evakuovat. Máme s sebou civilisty a raněné. Vidíme vaši lod'. Máte v tom škopku ještě místo?“

Rádia se chopil Raynor. „Poručice Kerriganová, jste tam?“

„Kerriganová zde není, pane,“ zapraskala odpověď.

„Ale dostáváme fakt pěkně na frak. Zergové jsou všude a chystají se k dalšímu útoku. Pokud se odsud nedostaneme teď, tak pak už nikdy.“ V jeho hlase byl cítit strach a zoufalství. Mike pohlédl na Raynora. Z rozložené mužovy tváře nebylo možné vyčíst vůbec nic, hliněná skulptura živé bytosti. Po chvíli konečně rozhodl: „Jdeme dolů. Řekni jim, že jsme na cestě.“ Mike přikývl a dodal: „Ale Kerriganová...“ „Já vím,“ zašeptal Raynor. V pozadí syčela komunikační jednotka. V tom samém okamžiku mohl Mike odpřisáhnout, že slyšel, jak puklo jedno lidské srdce. Bývalý strážce zákona se zhluboka nadechl a dodal: „Mengsk by se na ty lidi stejně vykašlal, ostatně jako na všechny ostatní. Ale my ne. Doufám, že proto jsme lepší než on.“

Výsadková lod' přistála vedle školy, která teď sloužila jako bunkr. Pilot ještě úplně nedosedl a ven z budovy se již řítíl proud uprchlíků. Vedl je vychrtlý klučina v rozedrané vojenské výstroji. Nějaký

dobrovolník z Okrajového světa, který se přidal k Mengskově vzpouře. Mike jej nikdy předtím neviděl.

Chlapec Raynorovi zasalutoval. „Ty vole, ani neví-

te, jak rád vás tady vidím. Slyšel jsem rozkaz, abychom zdrhli, ale nikdo pro nás nepřiletěl. Podél celého severního křídla šílí Zergové. Před několika minutami se do nich pustilo několik Protossů, takže jsme si mohli na chvíli vydechnout. Myslím ale, že i tak se brouci za chvíli vrátí. Plazz je již na půl cesty sem a my s tím nemůžeme vůbec nic dělat.“

„K jakému oddílu patříte?“ zeptal se stručně Raynor.

Mladík zamrkal. „Tady už žádné oddíly neexistují, pane. Shromáždilo se zde asi půl tuctu jednotek, nebo aspoň toho, co z nich zbylo, a zabarikádovaly se. Konfederálové i vzbouřenci, pane. Když začali řídit Zergové a pak se do toho ještě přimíchali Protossové... lidi se spojili, aby si zachránili vlastní kůži.“

„Slyšel jste cokoli o poručici Kerriganové?“ vyštěkl

Raynor. „Vedla jednotku, která nedaleko odsud zaútočila na Protossy.“

„Ne, pane,“ odpověděl chlapec. „Jeden bezdomovec říkal, že na hřebenu bojoval s Protossy jakýsi oddíl.“ Mávl směrem k Zergům. „Jestli nelhal, tak je Zergové dostali. Je mi to.“

Raynor se zhluboka nadechl. „Rychle přesuňte své lidi

na palubu lodi. Na těžkou vojenskou techniku se vykašlete. Nechte ji ležet tam, kde je. Zergové ani Protossové ji určitě používat nebudou. Odlétáme za dvě minuty.“ Mike se postavil vedle Raynora. „Ještě stále se ji můžeme pokusit najít.“

Raynor zavrtěl hlavou. „Slyšel jsi toho kluka. Valí se sem další Zergové. Když se Mengskovi vzbouřenci stáhnou, celou planetu totálně převálcují mimozemšťané. Nemáme čas. Výsadeková loď se nemá jak bránit a na palubě vezeme civilisty. Musíme hned pryč a doufat, že se nám podaří stopnout nějakou loď, se kterou ze systému vypadneme dříve, než se obrátí úplně naruby.“

Mike položil dlaň na Raynorovo rameno. „Je mi to

líto. „

„Já vím,“ špitl Raynor. „Bůh mi pomoz, já vím.“

KAPITOLA 17 CESTA, KTEROU JSME SE NEVYDALI

Konfederace umřela s Tarsonem. Tak dlouho byl symbolem moci a prestiže, že když zkolaboval, vzal s sebou celý zbytek Konfederace.

Arcturus Mengsk byl samozřejmě hlavním ohledávačem mrtvoly. Provedl pitvu a prohlásil, že pacient zjevně zemřel na otravu Zergy, kterou podmínilo trauma z Protossů. Je ironií osudu, že na vražedné zbrani, která způsobila smrt Konfederace, zůstala spousta otisků patřících jistému Arcturu Mengskovi. Pro spoustu lidí však tento fakt nic neznamenal a povětšinou byl naprosto ignorován. Jistě správně tušíte, že tuto zprávu VZS nikdy neodvysílala.

Zergský žaludek ještě nestrávil posledního mariňáka Konfederace a Mengsk již vyhlásil Terranskou samosprávu. Spojením přeživších planet se měl z prachu zrodit zdravý a silný Fénix, jenž měl sjednotit všechnu humanitu. Jedině když potáhneme za jeden provaz, deklaroval bývalý vzbouřenec, máme šanci porazit a zažehnat mimozemskou hrozbu.

Prvním vládcem spravedlivé a silné vlády se stal císař Arcturus Mengsk I., jehož nástup na trůn doprovázelo bouřlivé provolávání slávy.

Ironií tohoto nepodstatného faktu bylo, že příhodnějším pojmenováním onoho bouřlivého provolávání slávy by byla spíše Mengskova osobní oslava. Většine populace takhle maličkost rovněž jaksi unikla.

LIBERTYHO MANIFEST

Čas ubíhal neúprosně. Přesto se zdrželi ještě dvacet minut a pokoušeli se najít nějaké zatoulané lidi. Narazili však pouze na hromadu Zergů a ještě větší hromadu plazzu, který již pohltil velkou část země. Odletěli, teprve když pilot výsadkové lodi několikrát hlučně zaprotestoval. Země pod nimi se kroutila. Vyrážely z ní nové bizarní gotické budovy z masa. Na horizontu se jako blesky na letní obloze klikatily zášlehy protosských zbraní.

Mengsk kontaktoval výsadkovou loď až cestou nahoru. Všeobecné volání všem lodím v oblasti. Teroristova tvář byla ledová, i když se jednalo jen o hraný klid kamenné tváře. Tohle však přes projektor vidět nebylo. Z očí mu blyštěl chlad.

„Pánové, odvedli jste kus poctivé práce. Pamatujte však, že nás spousta práce ještě čeká. Semínka nové říše byla zaseta, a pokud se nám je podaří sklidit-“

Raynor se naklonil přímo do kamery a přepnul spínač.

„Do hajzlu se tebou!“ zabručel. Tohle Mengsk slyšel. Prostor mezi hustým obočím nad očima vůdce rebelů se prudce zúžil. „Jíme, tvou impulsivní povahu ti mohu odpustit, děláš však velmi vážnou chybu. Neplet’ se mi do cesty, chlapče. Ani neuvažuj o tom, že bys mi zkřížil plány. Obětoval jsem příliš mnoho, než abych to teď pustil z rukou.“ „Aha, myslíš jako, že jsi obětoval Kerriganovou?“ zvýšil hlas Raynor. Mengsk sebou trhl, jako by na něj Raynor i přes tu dálku dosáhl a jednu mu vrazil. Do hlavy se mu nahmula krev. „Toho budeš litovat. Zdá se, že si vůbec neuvědomuješ, v jaké se nacházím situaci. Nikdo mě nezastaví.“ Raynorovi se konečně podařilo prolomit hrubou a neproniknutelnou patinu obklopující vůdce povstání a odhalit tak skutečného člověka pod ní. Mengsk zuřil a podél krku mu vystoupily jednotlivé žíly. „Nikdo mě nezasta-

ví,“ opakoval. „Ani ty, ani Konfederace nebo Protossové! Nikdo! Buďto tento sektor ovládnou, nebo jej společně se sebou nechám spálit na popel! Pokud se mi kdokoliv z vás postaví do cesty...“

Raynor přepnul spínač na zvuk a pozoroval, jak Mengsk v tiché grimase kleje a nadává.

„Dostal ses mu pod kůži,“ řekl Mike. „Konečně.“ „Musel jsem něco říct,“ odpověděl Raynor, ale vůbec se tomu nezasmál.

Výsadková loď tiše vrněla. „Je mi líto, co potkalo Sarah.“ Neznělo to však o nic lépe než tehdy na povrchu.

Raynor se posadil vedle Mika, oči zapíchnuté do podlahy. „Jo, mně taky,“ zašeptal po chvíli. „Neměl jsem ji nechat jít samotnou.“

„Vím, jak ti teď je.“

„Jo? Ty jsi taky telepat?“

Mike pokrčil rameny. „Jsem člověk. A to je teď důležité. Byla to dlouhá válka. Všichni jsme něco ztratili. Každý z nás viděl věci, které vidět nechtěl. Jeden moudrý muž mi kdysi vyprávělo pocitu viny živých za to, že stále dýchají. Ne, Jíme. Není to tvá vina.“

„Jo, tak nějak to asi bude,“ řekl Raynor. Pak v kabině výsadkové lodi nastalo ticho. Konečně bývalý strážce zákona pokýval hlavou. „Ještě to neskončilo,“ řekl pevně. „Protossy ani Zergy vůbec nezajímá, že to všechno spískal Mengsk. Neinteresují je nějaké války mezi lidmi ani nějaké vůdcové. Prostě jen bojují na území lidí. Ještě to neskončilo.“

„Myslím, že pro mě jo,“ ozval se Mike. „Nejsem žádný voják. Hrál jsem si na něj, ale jsem především novinář. Nepatřím na bitevní pole. Mé místo je za klávesnicí před holokamerou.“

„Vesmír už není tím, čím býval, synu. Co máš teď v plánu?“

Nyní si dlouhou pauzu vybral Mike. „Nevím,“ konstatoval po chvíli suše. „Něco, s čím mohu pomoci, zřejmě. Sám nevím. Ale určitě to bude něco jiného, než dělám teď.“

Výsadková loď má jen omezený dolet, a tak přistáli na první lodi, která je odnesla pryč ze systému. Jmenovala se Thunder Child, starý křižník třídy Leviathan, který ještě před čtyřmi hodinami a jednou vzpourou bojoval na straně Konfederace. Nyní se většina terranských lodí z bojů stahovala. Tarsonis nechali napospas Zergům, Protosům i všem těm zoufalcům, kteří si mysleli, že úkryt v podzemním bunkru je ten nejlepší nápad.

V chodbě je již očekával spojovací důstojník z Thunder Child. „Mám pro vás zprávu od Arctura

Mengska.“

„Mengsk!“ vyprskl Raynor. „Čeká snad na mě, až s ním vytrů jeho nový bejvák?“

„Není pro vás, pane,“ odpověděl důstojník. „Je pro pana Libertyho. Na slovo pan kladl zvláštní důraz. Pokud chcete, máte jej na drátě v komunikační místnosti.“

Raynor zvedl unavené obočí. Mike na něj mávl, ať jde s ním. Bývalý šerif Mar Sary, ex-kapitán rebelů a vysloužilý revolucionář se usadil v křesle mimo dosah kamery komunikační konzole. Mike přepl spínač pro příjem a čekal, až prostorem dojde zpráva z Hyperionu.

Na obrazovce se objevila tvář Arctura Mengska. Každíčký jeho vlas byl opět na svém místě. Každé gesto uhlazené a nacvičené. Jako by k předešlému incidentu nikdy nedošlo.

„Michaeli,“ zazářil.

„Arcture,“ řekl chladně Mike. Ani se na něj neusmál. Mengsk na chvíli pokorně sklonil hlavu, jako by si pečlivě rozmyšlel, co dále řekne. Kdysi to fungovalo, ale nyní to byla jen prázdná, bezcitná gesta. Taková, jaká se vůdce vzbouřenců přesně naučil. Mike skoro očekával,

že obejde křeslo a posadí se na okraj stolu. „Mrzí mne, že nedokáži vyjádřit, jak hluboce mne trápí ztráta Sarah. Opravdu nevím, co říci.“

„Kapitán Raynor volil slova, která šla přímo od srdce,“ řekl Mike. Z jeho očí nyní šlehaly plameny.

„Doufám, že jednoho dne si o tom budu moci s Jimem opět promluvit.“ Mengskův úsměv byl nucený a umělý. Něco se stalo. Obrovská bublina kolem Mengska praskla. „Ale to není důvod, proč jsem chtěl s vámi hovořit. Vedle sebe mám někoho, kdo by vás rád viděl.“

Mengsk se natáhl mimo obrazovku a stiskl tlačítko.

Budoucího císaře všelidského vesmíru nahradila nová tvář. Téměř plešatá hlava, které dominoval pár hustého obočí.

„Handy?“ řekl překvapeně Mike.

„Mickey!“ zazubil se na druhé straně Handy Anderson. „Ani nevíš, jak rád tě zase vidím, stará vojno! Věděl jsem, že jestli se někomu podaří z toho zmatku vyváznout se zdravou kůží, tak to budeš ty! Narodil ses pod šťastnou hvězdou. Vždy víš, kdy a kde při tlačit na pilu!“

„Andersone, kde jsi?“

„Tady na Hyperionu samozřejmě. Arcturus si mě osobně nechal převézt z lodi s uprchlíky. Vyprávěl mi, jak bravurně jsi to všechno zvládal. Skutečný příslušník elitních jednotek. Proč jsi přestal psát reportáže?“

„Posílal jsem je. Ty jsi je však překopal, vzpomínáš?“

Řekl jsem snad, že mě Mengsk zajal? Spustil jsem nějaký poplach?“ „Trochu jsme to zeditovali,“ odpověděl Anderson. „Jen tolik, abychom na sebe zbytečně neupoutali pozornost vyšší moci. Bůh požehnej jejich duším. Věděl jsem, že to pochopíš.“

„Handy-“ „To je jedno. Jak jsem již řekl, slyšel jsem, že jsi odvedl vskutku prvotřídní práci. Myslím, že by tě určitě zajímalo tvé staré zaměstnání. Ať již je současná situace jakákoliv.“

„Mé staré...“

„Jistě. Chci říct, že lidi, kteří tě chtěli vidět nohama napřed, teď mají úplně jiné starosti. Mluvil jsem tady s Arcturem. Rád by tě jmenoval osobním tiskovým mluvčím jeho vlády. Jak určitě víš, velmi si tě váží. Očividně jej okouzlo tvé osobní charisma vítěze.“

„Andersone, nevím, jestli...“ bránil se Mike a přetřel si dlaní čelo.

„Poslouchej. Dohoda zní,“ pokračoval hlavní editor.

„Dostaneš vlastní kancelář. Jen o patro níž, než bude úřadovat Arcturus. Přístup kdekoliv a kdykoliv. Cestovní a stravovací výdaje jdou na státní útratu. Spousta vyznamenání. Hromada výhod. Kupa ochranky. Budeš se mít jako v bavlnce. K čertu, dostaneš i vlastního párače, který bude sepisovat tvé reportáže. Říkám ti-“

Mike ztlumil hlasitost. Anderson pokračoval v monologu, jenomže Mike se na něj již ani nedíval.

Hleděl na vlastní odraz na hladkém povrchu obrazovky a přemýšlel. Anderson zhubnul, také jeho vlasy nebyly tak upravené. Ale bylo tam ještě něco. Bylo to v jeho očích.

Zdalo se, že pohled upírá někam za konzoli, dokonce za stěny samotné lodi. Díval se do dálky, vytrvale. Takový ten pohled, o kterém si ještě nedávno myslel, že znamená beznaděj. Nyní si uvědomil, že to značí odhodlání. Najednou si dokázal představit mnohem větší obraz než ten, jehož součástí právě byl.

Stejný pohled viděl v očích Jima Raynora, když umřela Mar Sara.

„Jak dlouho mu bude trvat, než zjistí, že ho neposloucháš?“ zabručel Raynor.

„Nikdy předtím si toho nevšiml,“ usmál se Mike. Kousl se do spodního rtu. „Už vím, co bych chtěl udělat. Rád bych se začal ohánět vlastním kladivem.“

Raynor vzdychl. „Ještě jednou, prosím. A v jazyce, kterému porozumí i obyčejný smrtelník.“

„Když to jediné, co máš, je kladivo, všechno ostatní vypadá jako hřebík,“ citoval Mike. „Nejsem voják. Jsem novinář. A pro dobro lidstva bych měl začít používat novinářské nástroje. Musím dostat ven, jak to všechno bylo. Jak to všechno skutečně bylo.“

Mike zapíchl palec do obrazovky. Handy si konečně všiml, že jej nikdo neposlouchá. Lysý hlavní editor zatřásl na monitor a jeho ústa položila nevyslyšenou otázku.

„Chci od Arctura Mengska tak daleko, jak to jen půjde,“ otočil se k Jimovi Mike. „Pak bych rád začal vyprávět skutečný příběh, co všechno se vlastně semlelo. Protože když to neudělám, tak učebnice dějepisu sepiše člověk jako on.“ Směrem k obrazovce udělal neslušné gesto. „On a Arcturus Mengsk. Nemyslím, že by lidstvo tyhle lži přežilo.“

Raynor se usmál. Byl to široký a opravdu upřímný úsměv. „Tak to mě opravdu těší,“ řekl.

„Jo, mě taky,“ odpověděl Mike. Stále se díval na monitor na muže zahleděného do dálky. Pokýval hlavou a dodal: „Jedna cigareta by fakt bodla.“

„Mně taky,“ přidal se Raynor. „Myslím, že na tomhle vraku ale žádné nenajdeme. Ale vezmi to z té lepší stránky. Zůstal ti aspoň kabát.“

POSTBELLUM

Ve stinné místnosti stojí muž v rozedraných šatech obklopen světelnou aurou. Kolem něj se obtáčí proužek dýmu poslední cigarety, která mu v balíčku zbyla. Jeho přízračné nohy zapuštěné do rozptýlené podlahy vypadají jako hvězdy, které spadly z noční oblohy.

„Takže to, co vlastně vidíš,“ říká Michael Liberty, průsvitná postava hovořící do tmy kolem sebe, „je má malá soukromá válka, ve které bojuji na vlastním písečku a pomocí svých zbraní. Žádné křížníky ani vesmírné bitevníky nebo mariňáci. Jen slova. A pravda. To je má specialita. To je mé kladivo. A já vím, jak je používat.“

Postava si dala dalšího práska a poslední nedopalek přistál na zemi vedle ostatních. „A vy, lidé, kýmkoliv jste, to musíte vědět. Musíte znát pravdu. Celou pravdu. Nefiltrovanou pravdu. Proto ty holotransmise: špatně se falšují. Snažím se šířit tohle poselství. Tak daleko, jak je to jen možné, na všech vlnových délkách. Chci, aby každý vědělo Mengskovi, rasách Zergů a Protossů. A také o mužích a ženách jako Jim Raynor a Sarah Kerriganová a jim podobným, na které by se nemělo zapomenout.“

Michael Liberty se škrábe na zátylku. „Prošel jsem si vojenské záznamy. Narazil jsem však jen na další byrokratický aparát plný zbabělých srabů a statutární stupidity.“

S pohledem nevidomého se rozhlíží po posluchačích.

„Narazil jsem ovšem také na lidi, kteří se ostatním snažili skutečně pomoci. Lidi, kteří se snažili ostatní skutečně zachránit. Zachránit jejich těla. Zachránit jejich mysl. Zachránit jejich duše.“

Jeho čelo brázdí rýhy vrásek. Dodává: „A pokud chceme přežít nadcházející dobu temna, tak takových lidí budeme potřebovat více.“

Opět krčí rameny. „To je vše. Celý příběh o pádu Konfederace, o invazi Zergů a Protossů a o vzestupu císaře Terranské samosprávy Mengska. Stále zuří boje, stále umírají planety. Zdá se, že většinou nikdo neví proč. Až to zjistím, určitě vám dám vědět.“

„Michael Daniel Liberty. Pro VZS už nepracuji. Nyní jsem svobodný člověk. To je vše.“

S těmito slovy postava na místě ztuhne, chycená ve svém světelném vězení. Její tvář zdobí unavený úsměv. Spokojený úsměv.

Kolem hologramu se rozsvítila světla. Světélkující hlízy, které byly vypěstovány speciálně za tímto účelem. Zdi okolo pulzují a potí se. Podél stěn stéká ze slzných kanálků hustá mazlavá tekutina udržující v místnosti vlhkost a teplo. Kabel z projektoru hologramu zkonstruovaný lidmi je zastrčený do lepkavé hroudě přímo do energetických obvodů hlavní budovy. O spojení mezi dvěma světy se kdysi staral koloniální mariňák, který nyní slouží vyšším zájmům svých nových pánů.

Na poloorganické obrazovce okolo místnosti se zergská rada moudrých radí o tom, co právě viděla. Jsou to morfované výtvořky, vypěstované pouze k přemýšlení a řízení. Také ony slouží vyšším zájmům zergského úlu.

V projekční místnosti se natahuje ruka a mačká tlačítko přetáčení zpět. Kdysi tahle ruka patřila člověku. Nyní však vypadala jinak, přetvořená zergskými genetickými a mutagenickými inženýry. Svalstvo na ruce je zelené a poseté malými výrůstky. Pod povrchem kůže se kroutí a pulzují tvary nových orgánů. Kdysi byla člověk, ale byla přetvořena, aby sloužila vyšším zájmům. Kdysi jí říkali Sarah, nyní ji však znají pod jménem Královna Čepelí.

V pozadí dělají nějaký hluk jiné organické mysli, vůdcové Zergů. Kerriganová si jich nevšímá. Stejně nic neříkají, nebo alespoň nic podstatného. Místo toho se nakloní kupředu a hlubokýma očima provrtává a studuje ošlehanou holotvář. Někde uvnitř jejího přetvořeného srdce se cosi pohnulo. Minulost. Pocity k tomuto muži. A ještě k jinému muži. A k těm, co by v zájmu humanity obětovali cokoli.

S tím rozdílem, že s úsměvem na rtu obětovali vlastní lidskost.

Na okamžik ji polévá vlna starých vzpomínek a Kerriganová se otřese. Nyní jí tyto pocity připadají tak cizí. Všechny je však v sobě potlačuje, a tak mizí stejně rychle, jako když přišly. Ostatní Zergové si ničeho nevšimnou. Tohle se aspoň Kerriganová domnívá.

Kýve hlavou. Viní reportéra z toho, že v ní vzbudil tolik nepříjemných pocitů. Určitě za to může ta reportáž, s jejími vzpomínkami to nemá nic společného. Michael Liberty mistrovsky ovládal jazyk. Kdysi dávno dokázal dokonce i z Královnou udělat obyčejného pěšáka.

V poselství Michaela Libertyho se skrývá mnohem více. A ještě více toho, co si mimozemské mozky, s nimiž teď Kerriganová tvoří jednu rodinu, nejsou schopny uvědomit. Skrývá se v něm mnoho velmi cenných informací. Ze slov Michaela Libertyho se toho dá mnoho naučit. Co říká a jak říká.

Projektor cinká a oznamuje, že převíjení je dokončeno. Nelidské ruce opět tisknou tlačítko přehrávání.

Pak pozvedne prst ke svým velmi širokým ústům. Kerriganová, Královna Čepelí, si dovolila malý úsměv a soustředí se na muže obklopeného světelnou auroou. Chce se podívat, co ještě se může od nových nepřátel přiučit.